

STEVEN ERIKSON

dům mrtvých

+

PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Steven Erikson

DŮM
MRTVÝCH

Příběh
z malazské Knihy Padlých

TALPRESS

Copyright © 2000 by Steven Erikson
Translation © 2003 Dana Krejčová
Cover design © Robert Čermák

This edition is published by arrangement with Transworld Publishers, a division of The Random House Group Ltd. All rights reserved. This provision is an integral part of this Agreement and the printing of said copyright notice shall be a condition of the right to publish granted herein.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-486-4

Tento román věnuji dvěma pánům:
Davidu Thomasi jr., který mě přivítal v Anglii
a představil jistému agentovi, a Patricku Walshovi,
agentovi, jemuž mě představil.
Během let jste mi hodně věřili
a za to vám děkuji.

Poděkování

Velice děkuji následujícím lidem za jejich podporu: osazenstvu Café Rouge v Dorkingu (stále dodávali kávu...); lidem ze Psionu, jejichž neobyčejné 5 Series byly domovem první verze této knihy; Darylovi a osazenstvu Café Hosete; a samozřejmě Simonu Taylorovi a všem ostatním z Transworldu.

Své rodině a přátelům vděčím za jejich víru a povzbuzování, neboť bez nich by to, čeho jsem dosáhl, moc neznamenal.

Také děkuji Stephenu a Rossu Donaldsonovým za jejich laskavá slova, Jamesi Barclayovi, Seanu Russelovi a Ariel. A nakonec velice děkuji těm čtenářům, kteří si udělali čas a na nejrůznější webové stránky napsali své připomínky – psaní je osamělá činnost, ale díky vám to nebylo tak hrozné.

PSI RETEZ COLTAINŮV POCHOD - PRVNÍ

- ✕ Bat'rol
- ✕ přechod přes Sekalu
- ✕ Gelorský hřeben

PSI RETEZ

COLTAINŮV POCHOD - DRUH

- ✕ přechod přes Vathar
- ✕ Suchý pochod
- ✕ Sanimon
- ✕ Tathimon
- ✕ Dodžal
- ✕ Balán, Rampa, Mohyly

VATHARSKY
HVOZD

CHVNDRYLODHAN

ř. Vathar
přechod přes Vathar

Suchý pochod

Chundrylové
(nepřátelští)
NENOTH
ODHAN
Hora
Garní

THOLEMON
Bhilarďové

Hora
Benich

Nhelth

UHLIMON

SANTHIRSKÉ
POHŮŘÍ

KOPCE BYLAN'S

BYLAN

GELEENSKÁ
PLANINA

SANIMON

SANTHIRSKÉ
ODHAN

Cherán Dhubří

Grěš
Rál
BYLANSKÁ
ZÁTOKA

TARXIAN

Thuryx

DŽHANCH

TATHIMON

Tathimon

DODŽAL
ODHAN

Pult

KAR
Ankar

KARSKÉ
KOPCE

Dodžal

Hyryb

Balan

Therypand

SARSA

RHELSKY
LES

Rhegh

Balan

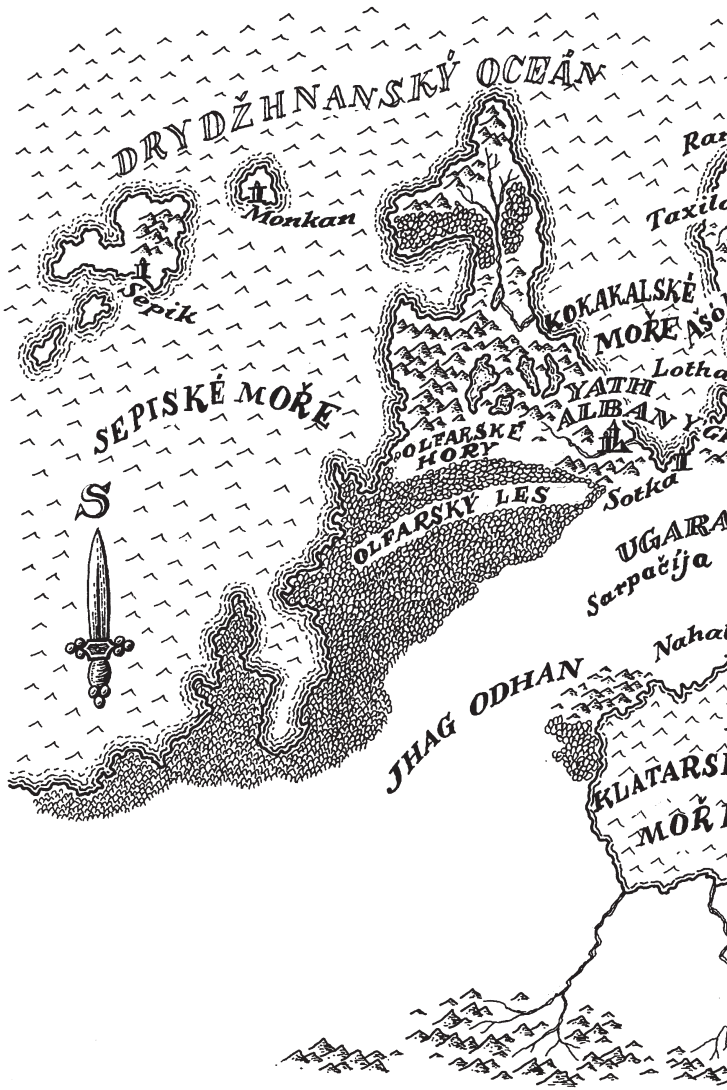
Balan

ERUGIMON

MOHYLA
AREN

Menychy

SEDMIMIES

KALDĚSKÉ MOŘE

BANDISKÁ POUŠŤ

TALGAJSKÉ MOŘE

BANDISKÉ MOŘE

KARAKARANG

Galladi
Rutu Dželba
GALLADSKÉ MOŘE

OLONEV BRAE

SKARA BRAE

OTATARALOVÉ MOŘE

OTATARALOVÉ POUŠŤ

KANSU
EHRLITNSKÉ MOŘE

ARASKÉ MOŘE
EHRLITAN

Ahol Tapur

KARAKUM

PARPOT'SUN
PATHAPURSKÉ HORY
SIALK ODHAN

Dosin Pali

KARASIM

MES
GURAN
CARONSKÉ HORY
Sialk
Caron Tepasi

UBARYD ODHAN

UBARYD

MOŘE
DODŽAL
HADNG

HLEĐAČOVA
HLUBINA

AREN

Bakun
Jamdat

Dhebel

O S O B Y

Na Stezce rukou

Icarium: jaghutský míšenec a tulák

Mappo: jeho trellský společník

Iskaral Pust: velekněz stínu

Ryllandaras: Bílý šakal, d'ivers

Messremb: převtělenec

Gryllen: d'ivers

Mogora: d'ivers, žena

Malažané

Felisín: nejmladší dcera z rodu Paranů

Heborik Lehtkoruký: historik ve vyhnanství a bývalý Fenerův kněz

Baudín: společník Felisín a Heborika

Šumar: 9. oddíl, Paliči mostů

Kvítko: návštěvník z Darúdzhistánu

Apsalar: 9. oddíl, Paliči mostů

Kalam: kaprál 9. oddílu, Paliči mostů

Kalous: císařský historik

Kulp: mág kádru, 7. armáda

Mallik Rel: hlavní rádce sedmiměstské vrchní pěsti

Sawark: velitel stráží v otataralovém dole, Lebeň

Pella: voják v Lebeni

Pormqual: sedmiměstská vrchní pěst, v Arenu

Blistig: velitel arenské gardy

Kabrňák: velitel Spáru

Lull: kapitán od sialských mariňáků

Chenned: kapitán, 7. armáda

Sulmar: kapitán, 7. armáda

List: kaprál, 7. armáda

Sekáč: sapér
Packal: sapér, žena
Gesler: kaprál, pobřežní stráž
Bouřlivák: voják, pobřežní stráž
Pravda: rekrut, pobřežní stráž
Očko: lučištník
Perel: Spár
kapitán Keneb: uprchlík
Selv: Kenebova manželka
Minala: Selvina sestra
Kesen: prvorozený syn Keneba a Selv
Vaneb: druhorozený syn Keneba a Selv
kapitán: majitel a velitel obchodního plavidla *Špunt*
Křivák: vísecký kravácký pes
Píďa: hengeský palácový psík

Vísečtí

Coltain: pěst, 7. armáda
Temul: mladý kopiník
Sormo E'nath: zaklínač
Nil: zaklínač
Nether: zaklínačka
Bult: zkušený velitel a Coltainův strýc

Rudé čepele

Baria Setral (Dosin Pali)
Mesker Setral: jeho bratr (Dosin Pali)
Tene Baralta (Ehrlitan)
Aralt Arpat (Ehrlitan)
Lostara Yil (Ehrlitan)

Šlechtici z Pšího řetězu (malazští)

Nethpara
Lenestro
Pullyk Alar
Tumlit

Vyznavači Apokalypsy

ša'ik: vůdkyně povstání

Leoman: kapitán, Apokalypsa na Raraku

Toblakai: osobní strážce a válečník, Apokalypsa na Raraku

Febryl: mág a rádce ša'ik

Korbolo Dom: odpadlá pěst, velitel pouštního vojska

Kamist Reloe: velehmág pouštního vojska

L'orik: mág, Apokalypsa na Raraku

Bidithal: mág, Apokalypsa na Raraku

Mebra: špeh v Ehrlitanu

Ostatní

Salk Elan: poutník na mořích

Šán: ohař stínu, fena

Geryk: ohař stínu

Slepucha: ohař stínu, fena

Baran: ohař stínu

Křižák: ohař stínu

Moby: zmok

Hentos Ilm: t'lanimasský kostěj

Legana Brede: T'lan Imass

Olar Ethil: t'lanimasský kostěj

Kimlok: tannoský poutník duší

Beneth: král zločinu

Irp: malý služebník

Ruddy: stejně malý služebník

Apt: aptoriánská démonka

Panek: dítě

Karpolan Demesand: kupec

Bula: hostinská

Kotilion: bůh a patron asasínů

Stínupán: vládce dómu stínu

Rellok: sluha

Ú V O Ů

Co jako rozmazanou skvrnu na obzoru zříš,
co bys nemohl zakrýt
zdviženou dlaní?

Paliči mostů
Toc Mladší

Do Soudného kruhu se přišoural ze Třídy duší, znetvořená masa much. Po těle mu bezduše bloudila menší hejna, černá a lesklá. Šílené chuchvalce občas odpadly, a když dopadly na dlažbu, rozletěly se na všechny strany.

Blížil se konec Žíznivé hodiny a za ním klopytal kněz, slepý, hluchý a němý. Na počest svého boha se dnes služebník mistra Kápě, pána smrti, připojil ke svým společníkům, kdy se všichni svlékli a natřeli se krví popravených vrahů, krví uchovávanou v obrovských amforách stojících u stěn chrámové lodi. Bratří pak vyšli v průvodu do ulic Unty, aby přivítali šotky svého boha a připojili se ke smrtelnému tanci o posledním dni období hniloby.

Strážní v kruhu se rozestoupili, aby kněze nechali projít, a pak couvli ještě dál před bzučícím mračnem, jež se za ním táhlo. Obloha nad Untou byla spíš šedá než modrá, jak se mouchy, které se za úsvitu snesly na hlavní město Malazské říše, nyní vznesly a pomalu letěly nad zálivem ke slaniskům a zatopeným ostrovům za útesem. S obdobím hniloby přicházel mor a toto období za posledních deset let přišlo třikrát, což bylo neslýchané.

V kruhu to stále bzučelo, vzduchem jako by poletovala černá zrnka. Někde ve městě zakňučel pes na pokraji smrti, ale ne dost blízko, a u kašny uprostřed kruhu opuštěná mula, která se tu dříve zhroutila, stále ještě chabě kopala. Do zvířete lezly všemi tělesnými otvory mouchy a nyní bylo nafouklé plyny. Jak již byly muly umíněné, i tahle měla zcepenět už před hodinou. Když kněz poslepu klopytal kolem, mouchy se jako závoj zvedly z muly a připojily se k těm, které již lezly po něm.

Felisín, čekající s ostatními, bylo jasné, že kněz mistra Kápě míří přímo k ní. Měl deset tisíc očí, ale ona si byla jistá, že se všechny upírají na ni. Ale ani tato hrůza nenarušila otupělost, která na ní ležela jako dusící pokrývka. Cítila děs, ale spíš jako vzpomínku na strach než strach, jež si uvědomuje přímo.

Na první období hniloby, které prožila, si vzpomínala jen matně, zato na druhé měla jasné vzpomínky. Zhruba před třemi lety tento den pozorovala z bezpečí rodinného sídla, z pevného domu

se zavřenými a látkou utěsněnými okenicemi, kde za dveřmi stála ohřívadla a kolem vysokých, skleněnými střepy lemovaných zdí nádvoří se vlnil ostrý kouř z istaarlového listí. Poslední den období a Žíznivá hodina pro ni byly časem hnusu, protivné a nepříjemné, ale nic víc. Tehdy příliš nepřemýšlela o množství městských žebřáků a zatoulaných zvířat bez přístřeší, dokonce ani o chudších obyvatelích, které v následujících dnech nahnali do uklízacích čt.

Totéž město, ale jiný svět.

Felisín napadlo, jestli stráže kněze nezadrží, když se přiblížil k obětem čistky. S ostatními v řadě teď byla svěřencem císařovny – zodpovědnost za ně měla Laseen – a kněžovy kroky bylo možné považovat za slepé a náhodné, vedené shodou okolností, ne záměrem, třebaže Felisín věděla, že je to naopak. Zastaví ho gardisté v okřídlených přilbicích a vyvedou ho bezpečně z Kruhu?

„Myslím, že ne,“ řekl muž dřepící napravo od ní. V přivřených očích, hluboko zapadlých v důlcích, se mu blýsklo něco, co snad mohlo být pobavení. „Všiml jsem si, jak přebíháš pohledem od gardistů ke knězi a zase zpátky.“

Zamlklý hromotluk nalevo od ní pomalu vstal a natáhl řetěz. Felisín sebou cukla, když se jí okov zaryl do masa, jak muž zkřížil paže na nahé, zjizvené hrudi. Na blížícího se kněze se zamračil, ale nic víc.

„Co ode mě chce?“ zeptala se Felisín šeptem. „Co jsem udělala, že jsem si vysloužila pozornost kněze mistra Kápě?“

Dřepící muž se na patách zaklonil a nastavil hlavu odpolednímu slunci. „Královno snů, slyším z těch plných, sladkých rtů sebestředné mládí? Nebo je to jenom obvyklý postoj urozené krve, kolem níž se točí celý vesmír? Odpověz, prosím, přelétává královno!“

Felisín se zamračila. „Cítila jsem se lépe, když jsem si myslela, že spíš – nebo že jsi umřel.“

„Mrtví nedřepí, holka, ti leží. Kněz mistra Kápě nepřichází pro tebe, nýbrž pro mě.“

Tehdy se k němu otočila, až řetěz zachřestil. Vypadal spíš jako vysušená ropucha než jako člověk. Hlavu měl holou a tvář pokrytou sítí tetování, které mu zastíralo kůži jako svraštělý rukopis. Na sobě měl jen vyrudlou, rozedranou bederní roušku. Lezly po něm mouchy, nechtěly ho opustit a tančily dál – ale ne, uvědomila si Felisín, na bezútešnou hudbu mistra Kápě. Muž byl celý pote-

tovaný – kančí hlava překrývala jeho vlastní, složité bludiště křivek, kudrnatá srst se mu vinula po pažích a pokrývala i nahá stehna a lýtka a v kůži na nohou měl dokonale vyvedené kančí paznehty. Felisín byla dosud příliš ponořená do sebe, příliš otupělá šokem, aby věnovala pozornost svým společníkům na řetěze: tento muž byl knězem Fenera, kance léta, a mouchy to zřejmě věděly, pochopily to natolik, že změnily svůj šílený pohyb. Felisín se s morbidním zaujetím dívala, jak se mu shromažďují na pahýlech, jimiž měl zakončená zápěstí, ale stará vazivová tkáň byla jediným místem na jeho těle, které nepatřilo Fenerovi, a cestičky, jimiž se šotci k pahýlům dostávali, se nedotkly jediné tetované linky. Mouchy tančily vyhýbavý tanec – nicméně to byly stále dychtivé tanečnice.

Fenerův kněz byl poslední v řadě a okovy měl kolem kotníků, všichni ostatní měli úzké železné náramky kolem zápěstí. Kněz měl nohy zvlhlé krví a kolem nich mu bzučely mouchy, ale nepřistály. Všimla si, jak otevřel oči, když se mu kdosi postavil do světla.

Dorazil kněz mistra Kápě. Řetěz se pohnul, jak se muž po Felisínině levici odtáhl, jak nejdál to šlo. Zed' za ní byla rozpálená, kachle – s namalovanými výjevy císařských slavností – byly přes tenkou látku otrocké haleny kluzké. Felisín hleděla na mouchami obklopeného muže, jenž mlčky stál před dřepícím Fenerovým knězem. Neviděla z něj ani kousek těla, nic z muže samotného – mouchy ho zabraly celého a on pod nimi žil v temnotě, kde se ho nemohlo dotknout ani horko. Mračno kolem něj se roztáhlo a Felisín couvla, když jí na nohou přistály studené hmyzí nožičky a šplhaly nahoru – přitáhla si okraj haleny k tělu a pevně stiskla stehna.

Fenerův kněz promluvil a nevesele se přitom usmíval. „Žízňivá hodina dávno minula, akolyto. Vrať se zpět do chrámu.“

Služebník mistra Kápě neodpověděl, ale bzučení se změnilo, až hudba křídel vibrovala Felisín v kostech.

Kněz přimhouřil oči a změnil tón. „Aha, no dobře. Kdysi jsem byl opravdu Fenerovým služebníkem, ale už ne, už celé roky ne – Fenerův dotek ale z mé kůže smýt nejde. Přesto se zdá, že ačkoliv kanec léta mě nechová zrovna v lásce, tebe má rád ještě méně.“

Felisín se zachvěla, jak bzučení much náhle vytvořilo slova, kterým rozuměla. „*Tajemství... ukázat... hned...*“

„Tak do toho,“ zavrčel bývalý služebník Fenera, „ukaz mi to.“
Tehdy snad konal Fener, rozzuřený bůh se ohnal – Felisín si tu

chvíli bude pamatovat a často na ni bude myslet – či to bylo tajemství pořouchlých nesmrtelných, žert, jaký nedokázala pochopit, ale v té chvíli stoupající vlna hrůzy prolomila její otupělost, jak se mouchy rozletěly na všechny strany, a pod nimi se objevilo... nic.

Bývalý Fenerův kněz sebou trhl, jako by dostal políček, a vykulil oči. Půl tuctu stráží v Kruhu vykřiklo, ten zvuk se jim sám vyrval z hrdla. Řetězy se napjaly, jak ostatní v řadě vyskakovali, jako by chtěli uprchnout. Železné kruhy zasazené do zdi zaskřípaly, ale vydržely, stejně jako řetězy. Strážní přiběhli a vězni se zase pokorně stáhli.

„Tak tohle,“ zamumlal roztřeseně tetovaný, „nebylo vhodné.“

Uběhla hodina, hodina, kdy se záhada, šok a hrůza z kněze mistra Kápě zanořily hluboko do jejího nitra, kde se z nich stala jen další vrstva, nikoliv poslední v té nekonečné noční můře. Akolyta mistra Kápě... který tam nebyl. Bzučení křidélek vytvářející slova. *Byl to snad sám mistr Kápě? Sestoupil snad pán smrti mezi smrtelníky? A proč se zastavil před bývalým knězem Fenera – co se skrývalo za tímto odhalením?*

Otázky se ale pomalu vytratily, otupělost se vrátila, stejně jako chladné zoufalství. Císařovna provedla čistku šlechty a po zkráceném obvinění a usvědčení ze zrady, které skončilo v řetězech, zbavila domy a rody jejich majetku. Bývalý kněz po její pravici ani drsný hromotluk se všemi znaky obyčejného zločince nalevo si očividně nemohli činit nároky na urozenou krev.

Tiše se zasmála, čímž oba muže překvapila.

„Takže jsi odhalila tajemství mistra Kápě, holka?“ zeptal se bývalý kněz.

„Ne.“

„Co tě tedy tak pobavilo?“

Zavrtěla hlavou. *Čekala jsem, že se dostanu do dobré společnosti, co je to za zvrácenou myšlenku? Tady to máš, právě ten postoj rolníků toužících po tom, aby tě mohli roztrhat, právě to palivo, k němuž císařovna přiložila plamen –*

„Dítě!“

Ten hlas patřil staré ženě, byl stále povýšený, ale s nádechem zoufalé touhy. Felisín na chvíli zavřela oči, pak se narovnala a zadívala se na hubenou stařenu stojící za rváčem. Žena na sobě

měla noční košili, potrhanou a zašpiněnou. *Ušlechtilou krví, ničím míš.* „Urozená paní Gaesen.“

Stará paní natáhla třesoucí se ruku. „Ano! Žena urozeného pána Hilraka! Jsem urozená paní Gaesen...“ Znělo to, jako by zapomněla, kdo je, a teď se zamračila, vráscitou tvář pokrytou popraskanou vrstvou líčidla, a upřela na Felisín zarudlé oči. „Já tě znám,“ zasyčela. „Rod Paranů. Nejmladší dcera. Felisín!“

Felisín zamrazilo. Odvrátila se a upřela zrak přímo před sebe na Kruh, kde se strážníci opírali o píky, podávali si láhev piva a odháněli poslední mouchy. Dorazila kára pro mrtvou mulu. Slezli z ní čtyři upopelení muži s provazy a háky. Za zdmi kolem Kruhu se zvedaly malované věže a kupole Unty. Toužila po stinných ulicích mezi nimi, toužila po rozmazleném životě, jež vedla ještě před týdnem, jak na ni Sebry štěkal příkré rozkazy, když projížděla svou oblíbenou klisnu. A ona, při přesné obrátce, vzhledla a uviděla řadu olověnců se zeleným listím, oddělující jízdárnu od rodinných vinic.

Hromotluk vedle ní zabručel. „Pro mistra Kápě, ta čubka má ještě smysl pro humor.“

Která čubka? říkala si Felisín, ale podařilo se jí tvářit se dál vyrovnaně, dokud se neztratila v příjemných vzpomínkách.

Bývalý kněz se zavrtěl. „Sesterská hádka, co?“ Zarazil se a suše dodal: „Zřejmě zašla trochu daleko.“

Hromotluk znovu zabručel a předklonil se, až jeho stín dopadl na Felisín. „Kněz zbavenej kutny, co? To se císařovně nepodobá, že by nějakýmu chrámu prokazovala laskavosti.“

„To taky neudělala. Já o svou zbožnost přišel už dávno. Císařovna by byla určitě raději, kdybych byl zůstal v klášteře.“

„Jako by jí na tom záleželo,“ ohrnul nos rváč a znovu se narovnal.

Urozená paní Gaesen chrčela: „Musíš s ní promluvit, Felisín! Poprosit ji! Mám bohaté přátele –“

Hromotluk se uchechl. „O kus dál v řadě, babo, tam najdeš svý bohatý přátele!“

Felisín jen potřásla hlavou. *Promluvit s ní, už je to pár měsíců. Ani když otec zemřel, nemluvila jsem s ní.*

Rozhostilo se ticho, táhlo se dál a blížilo se tichu před touto výměnou názorů, ale pak si bývalý kněz odkašlal, odplivl si a zamumlal: „Nemá smysl hledat spásu u ženy, která jenom plní rozkazy, paní, nemluvě o tom, že být sestrou tady toho děvčete –“

Felisín sebou škubla a na bývalého kněze se zamračila. „Myslíš si snad –“

„On si nic nemyslí,“ zavrčel rváč. „Zapomeň na krev, na to, co v ní má být podle tvýho pohledu na věc. Tohle je práce císařovny. Možná si myslíš, že je to osobní, možná si to musíš myslet, když jseš to, co jseš...“

„Co jsem?“ Felisín se drsně zasmála. „Který dům tě považuje za svého člena?“

Hromotluk se zakřenil. „Dům hanby. No a co? Ten tvůj nevy-
padá o nic míň uboze.“

„Jak jsem si myslela,“ odušila Felisín a pravdu jeho poslední poznámky se jí dařilo ignorovat jen s obtížemi. Zamračila se na strážné. „Co se děje? Proč tu jenom tak sedíme?“

Bývalý kněz si znovu odplivl. „Žízňivá hodina minula. Dav tam venku potřebuje zorganizovat.“ Vzhlédl k ní. „Rolníky je třeba vyprovokovat. My jsme první, děvenko, a je třeba z nás udělat odstrašující příklad. To, co se stalo tady, v Untě, oťrese každým šlechticem v císařství.“

„Nesmysl!“ štěkla urozená paní Gaesen. „Budou s námi nakládat slušně. Císařovna s námi bude muset nakládat slušně –“

Hromotluk zabručel potřetí – asi to měl být smích, usoudila Felisín – a řekl: „Kdyby byla hloupost zločinem, paní, zatkli by tě už před lety. Ten skřet má pravdu. Jen málokdo z nás se dostane až na otrokářský lodi. Ten průvod po Kolonádě bude jedna dlouhá krvavá lázeň. Ale víš,“ dodal a zadíval se na strážné, „starýho Baudína žádnej dav sedláků na kusy neroztrhá...“

Felisín se strachem stáhl žaludek. Potlačila zachvění. „Nebude ti vadit, když se budu držet ve tvém stínu, Baudíne?“

Podíval se na ni. „Na můj vkus jseš kapku moc baculatá.“ Otočil se a dodal: „Ale dělej si, co chceš.“

Bývalý kněz se naklonil blíž. „Když na to tak myslím, děvenko, tohle vaše soupeření mi nějak nesedí s drby a pranicemi. Tvá sestřička si spíš chce být jistá –“

„Je to pobočnice Tavore,“ skočila mu Felisín do řeči. „Už není moje sestra. Vzdala se našeho rodu na císařovnoino zavolání.“

„Stejně mám pořád pocit, že je to něco osobního.“

Felisín se zamračila. „Jak bys ty o tom mohl něco vědět?“

Muž se lehce, ironicky uklonil. „Kdysi zloděj, pak kněz, teď historik. Dobře znám, v jak napjatém postavení šlechta je.“

Felisín pomalu vykulila oči av duchu se proklínala za svou hloupost. Dokonce i Baudín – který to nemohl neslyšet – se předklonil a pátravě se na bývalého kněze zadíval. „Heborik,“ řekl. „Heborik Lehkoruký.“

Heborik zvedl paže. „Tak lehký, jak je to jen možné.“

„Napsal jsi tu revidovanou historii,“ vyhrkla Felisín. „Spáchal jsi zradu –“

Heborik v hraném úleku zvedl huňaté obočí. „Bohové chraňte! Jen filozofická odchylka v názorech, nic víc! Kalousova vlastní slova při procesu – na mou obranu, Fener mu žehnej.“

„Ale císařovna neposlouchala,“ podotkl Baudín s úsměvem. „Nakonec jsi ji nazval vražednicí a pak jsi měl tu drzost tvrdit, že tu práci zvorala!“

„Našel jsi zakázanou kopii, co?“

Baudín zamrkal.

„V každém případě,“ pokračoval Heborik k Felisín, „hádám, že tvá sestřička pobočnice má v plánu dostat tě na loď v jednom kuse. To, jak váš bratr zmizel v Genabakis, zabilo vašeho otce... jak jsem slyšel,“ dodal. „Ale tvou sestru popíchly ty řeči o zradě, vid’? Očistit rodinné jméno a to všechno –“

„Od tebe to zní rozumně, Heboriku,“ prohlásila Felisín hořce, ale už jí na tom nezáleželo. „Rozešly jsme se s Tavore v názorech a tady teď vidíš výsledek.“

„V názorech nač přesně?“

Neodpověděla.

Lidé na řetěze se náhle pohnuli. Strážní se narovnali a otočili se k Západní bráně Kruhu. Felisín zesinala, když spatřila, jak na svém bělouši, koni z paranského chovu, no tohle, přijíždí její sestra – nyní *pobočnice* Tavore, dědička Lorn, jež zahynula v Darúdzhistánu. Po jejím boku byla všudypřítomná J’antar, mladá krasavice s dlouhými medovými vlasy, podle nichž získala jméno. Nikdo netušil, odkud se vzala, ale teď z ní byla Tavořina osobní pobočnice. Za nimi jela dvacítká důstojníků a setnina těžké kavalérie. Vojáci byli cizinci a vypadali exoticky.

„Pěkná ironie,“ zamumlal Heborik a prohlížel si jezdce.

Baudín si odplivl. „Rudý čepele, ty hnusný parchanti.“

Historik po něm pobaveně loupal okem. „Ve svém povolání jsi hodně cestoval, co, Baudíne? Viděl jsi mořské hradby Arenu, vid’?“

Muž se ošil a pokrčil rameny. „Za svůj život jsem na jedné dvou

palubách stál, skřete. Kromě toho,“ dodal, „se o nich po městě už nějaké čásek povídá.“

V oddíle Rudých čepelí došlo k rozruchu a Felisín viděla, jak se rukama v kroužkových rukavicích chápou zbraní a obracejí hlavy ve špičatých přílbách k pobočnici. *Sestřičko Tavore, to tě zmizení našeho bratra tak hluboce ranilo? Jak velký neúspěch si musíš představovat, že toužíš po takové odplatě... a pak, abys dokázala svou naprostou věrnost, jsi mezi mnou a matkou volila symbolickou oběť. Copak ti nedošlo, že v obou případech ti po boku stál mistr Kápě? Aspoň je teď matka se svým milovaným manželem...* Dívala se, jak Tavore obhlíží strážce, pak cosi poznamenala k J'antar, jež pak popojela k Východní bráně.

Baudín znovu zabručel. „Vypadá mile. Nekonečná hodina začíná.“

Jedna věc byla obvinít císařovnu z vraždy, ale něco zcela jiného předpovědět, co udělá příště. *Kdyby jen poslechli mé varování.* Heborik sebou trhl, když vyrazili na cestu a okovy se mu tvrdě zaryly do kotníků.

Civilizovaní lidé si dávali spoustu práce, aby odhalili měkké břicho své psýchy – degenerovanost a citlivost byly známkami lepšího rodu. Oni to měli snadné, byli v bezpečí, a to byl nakonec celý problém: vystavování rozmazleného nadbytku, který páčil v krku chudáky víc než jakékoliv ostentativní předvádění majetku.

Heborik to napsal ve svém traktátu a nyní musel přiznat hořký obdiv k císařovně a pobočnici Tavore, jež v tomto byla Laseenovým nástrojem. Přehnaná krutost půlnočního zatýkání – vyražené dveře, rodiny vyvlékané z postelí za nářku služebnictva – vyvolala první šok. Šlechtici, omámení nedostatkem spánku, pak byli sehnáni do chumlu, spoutáni a museli stát před opilým soudcem a porotou ze žebráků sehnanych v ulicích. Právě tenhle trpký a nezastřený výsměch spravedlnosti zničil poslední zbytky naděje na civilizované zacházení – zničil samotnou civilizaci a zanechal jen zmatek divoštví.

Jeden šok za druhým, drásání těch měkkých bříšek. Tavore své příbuzné zná dobře, zná jejich slabiny a nelítostně jich využila. Co mohlo někoho dohnat k takové zlotřilosti?

Když se chudáci doslechli podrobnosti, natlačili se do ulic a vykřikovali svůj obdiv k císařovně. Následovaly pečlivě naplá-

nované pouliční bouře, rabování a vraždění po celé Šlechtické čtvrti, jež vyřídily těch pár vybraných šlechticů, kteří nebyli zatčeni – dost na to, aby ukojili krvežíznivý dav, poskytli tváře, na něž mohl soustředit svůj vztek a nenávist. Následovalo znovuzavedení pořádku, jinak by město chytlo plamenem.

Císařovna udělala jen několik málo chyb. Využila příležitosti sehnat nespokojence a nezadané akademiky, aby hlavní město se vřela v pěsti a ospravedlnila potřebu dalších oddílů, dalších rekrutů, lepší ochrany před proradnými intrikami šlechticů. A za tuto vojenskou expanzi se zaplatilo zabaveným majetkem. Skvělý tah, byť byl nasnadě, a nyní silou Císařského ediktu probíhal říší a krutá zuřivost se postupně zmocňovala všech měst.

Hořký obdiv. Pořád měl nutkání plivat, což ho nepostihlo od časů, kdy uřezával měšce v Myší Dře v Malazu. U většiny lidí na řetěze viděl šok. Většina z nich byla v nočních košilích, umazaných a poplivaných, takže postrádali společenské brnění obvyklého oděvu. Rozcuchané vlasy, ohromené výrazy, zlomený postoj – všechno, po čem chátra za Kruhem toužila, hladověla –

Vítejte v ulicích, pomyslel si Heborik, když je strážní popohnali. Pobočnice hleděla přímo před sebe, v sedle rovná jako pravítko, s hubenou tváří staženou tak, že zůstaly jen rovné čáry – oči jako škvírky, vrásky kolem rovných úst téměř beze rtů – *hrome, do vlnku toho moc nedostala, co?* Krásy se dostalo mladší sestře, té dívčině, co klopytala krok před ním.

Heborik upřel oči na pobočnici Tavore, zvědavě hledal něco – snad záblesk zlovolné radosti – když ledovým pohledem přelétla řadu a nakratičko se zdržela u sestry. Ale to bylo jediné, co odhalila, poznání, nic víc. Vzápětí se zadívala jinam.

Strážní otevřeli Východní bránu dvě stě kroků před nimi u čela spoutané řady. Starobylým obloukem zahřmělo ječení davu, vlna zvuku narazila na vojáky a vězně bez rozdílu, odrážela se od vysokých zdí a stoupala mezi hejny vyplašených holubů, vzlétajících z okapů. Plácání křídel se dolů neslo jako zdvořilý potlesk, i když Heborik usoudil, že ironický dotek bohů tu oceňuje jen on sám. Aby sám něco udělal, nepatrně se uklonil.

Mistr Kápě si schovává svá prokletá tajemství. Tak, Fenere, ty stará svině, tohle svrbění si nikdy nedokážu poškrábat. Tak se dívej, dávej pozor, viz, co se stalo s tvým zbloudilým synem.

Jednou částí myslí se Felisín držela zdravého rozumu, držela se jej zuby nehty tváří v tvář šílenému víru. Vojáci stáli po celé délce Kolonády v trojřadu, ale dav v tom naježeném kordonu stále znovu nacházel slabá místa. Felisín to pozorovala, odtažitě, i ve chvíli, kdy se po ní chátra sápara, bušila do ní pěstmi, a před očima se jí míhaly rozmazané tváře, aby na ni mohly plivnout. A zároveň ji objaly silné paže – paže bez rukou, se zjizvenými, zkrabatělými pahýly, a stále ji postrkovaly kupředu. Kněze se nikdo ani nedotkl. Nikdo se neopovážil. A před ní byl Baudín – děsivější než celý dav.

Zabíjel bez námahy. Opovržlivě odhazoval těla stranou, řval, kynul, vyzýval. Dokonce i vojáci na něj zírali, obraceli se k němu při jeho posměšcích, zatínali ruce na píkách či jílcích mečů.

Baudín, smějící se Baudín, s nosem rozdrčeným dobře mířenou cihlou, kameny se od něj odrážely a otrockou halenu měl na cáry a zmáčenou krví a slinami. Každého, kdo se mu ocitl na dosah, popadl, zakroutil, ohnul a zlomil. Zastavil jedině tehdy, když se něco stalo vepředu, když dav pronikl mezi vojáky – nebo když urozená paní Gaesen klopýtla. Uchopil ji pod rameny, nijak jemně, a postrčil ji dál. A celou dobu klel.

Před ním se hnala vlna strachu, dotek hrůzy vržený zpět na dav. Počet útočníků slábl, i když cihly létaly neustále, některé zasáhly, většina minula. Průvod městem pokračoval. Felisín bolely uši. Všechno slyšela clonou jako z dálky, ale viděla jasně, hledala a nacházela – až příliš často – obrazy, na něž nikdy nezapomene.

Brána již byla na dohled, když došlo k nejvážnějšímu narušení kordonu. Vojáci jako by se vypařili a zuřivý dav se nahrnul do ulice a obklopil vězně.

Felisín zachytila Heborikova slova, když ji prudce postrčil: „Tak tohle je ono.“

Baudín zařval. Lidé se kolem nich tlačili, sápara se po nich, drásali je nehty. Z Felisín strhli poslední cáry haleny. Kdosi ji popadl za vlasy a prudce trhl, otočil jí hlavou a snažil se jí zlomit vaz. Uslyšela křik a uvědomila si, že vychází z jejího hrdla. Za ní se ozvalo prsknutí, cítila, jak se ruka v jejích vlasech křečovitě sevřela, pak ji pustila. V uších jí zazněl další jek.

Pohnuli se – nepoznala, zda je strkají či táhnou – a ona zahlédla Heborika, jak vyplivuje krvavý kus kůže. Kolem Baudína se náhle uvolnilo místo. Byl příkrčený a z úst mu vycházel nepřerušovaný proud přístavních nadávek. Utrhli mu pravé ucho i s vlasy a kůží.

Spánková kost se mu vlhce leskla v ráně. Kolem něj ležela polámaná těla a jen pár se ještě hýbalo. U nohou měl urozenou paní Gaesen. Chytil ji za vlasy a zvedl. Čas jako by zamrzl, svět se uzavřel kolem tohoto jediného místa.

Baudín vycenil zuby a zasmál se. „Já nejsem žádnéj ufňukanej pán,“ zařval a rozhlížel se po davu. „Co chcete? Chcete krev urozený dámy?“

Dav zařval a dychtivě natahoval ruce. Baudín se znovu zachechtal. „My projdeme, slyšíte mě?“ Narovnal se a zvedl urozené paní Gaesen hlavu.

Felisín nepoznala, jestli je stará paní v bezvědomí. Oči měla zavřené, výraz pod špínou a modřinami klidný – skoro jako by omládlá. Možná byla mrtvá. Felisín se modlila, aby tomu tak bylo. Něco se mělo stát, něco, co zahustí tuto noční mŕru do jediného obrazu. Ve vzduchu vládlo napětí.

„Je vaše!“ vzkřikl Baudín, druhou rukou uchopil urozenou dámu za bradu a prudce jí otočil hlavou. Vaz křupl a tělo se bezvládně sesulo. Baudín jí obtočil kus řetězu kolem krku, pevně ho napjal a začal řezat. Objevila se krev, takže řetěz vypadal jako pomačkaný šátek.

Felisín zděšeně přihlížela.

„Fenere, smiluj se,“ zašeptal Heborik.

Lidé oněměli úžasem a couvali, jejich krvežíznivost se vytrácela. Objevil se jakýsi mladý voják, bez přílby, s tváří zbledlou, a když uviděl Baudína, zabrzdil. Za ním se blyštily špičaté přílbice a široké meče Rudých čepelí, jak jezdci pomalu projížděli davem směrem k nim.

Nikdo jiný se nehýbal, jen ten řetěz na krku staré paní. Nikdo málem nedýchal, jen Baudín supěl. Bouře, zuřící za tímto místem, jako by byly tisíc líc daleko.

Felisín se dívala, jak se stařence kymácí hlava, jako výsměch živému pohybu. Vzpomínala na urozenou paní Gaesen, povýšenou, velitelskou, již odkvetlou a místo krásy hledající vznešenost. Co jiného mohla dělat? Spoustu věcí, ale na tom teď nezáleželo. I kdyby byla laskavá, milá babička, bylo by to jedno, nezměnilo by to hrůzu této chvíle.

Hlava se s mlaskavým zvukem oddělila od krku. Baudínovi se zaleskly zuby, když se zadíval na dav. „Měli jsme dohodu,“ zachraptěl. „Tady je to, co chcete, něco na památku na tento den.“

Hodil hlavu urozené paní Gaesen do davu, vír vlasů a čůrků krve. Ozval se řev.

Objevili se další vojáci – podpoření Rudými čepelimi – postupovali pomalu, vytlačovali stále ztichlé diváky. Znovu byl nastolen klid podél celé řady – všude jinde kromě kolem Baudína násilím a bez slitování. Jakmile začali pod meči vojáků umírat lidé, zbytek se rozutekl.

Vězňů, kteří vyšli z Kruhu, bylo asi tři sta. Když se teď Felisín podívala, poprvé uviděla, co zbylo. V některých okovech zůstala jen předloktí, jiné byly úplně prázdné. Na nohou se udržela necelá stovka vězňů. Mnozí leželi na dlažbě, svíjeli se a křičeli bolestí, zbytek se nehýbal.

Baudín se zamračil na nejbližší hlouček vojáků. „Vhodný načarování, plechový palice.“

Heborik si odplivl. „Myslíš, že sis vykoupil cestu ven, co, Baudíne? Dát jim, co chtějí. Ale bylo to zbytečné, že? Vojáci byli na cestě. Mohla žít –“

Baudín se pomalu otočil a tvář měl pokrytou krví. „A k čemu, knězi?“

„Takhle jsi uvažoval? Že by stejně zemřela v podpalubí?“

Baudín vycenil zuby a pomalu řekl: „Já prostě hrozně nerad uzavírám dohody s pacholkama.“

Felisín zírala na tři stopy řetězu, které ji dělily od Baudína. Mohlo následovat tisíc myšlenek, jedna po druhé – čím bývala, čím byla teď, vězení, které objevila, zevnitř i zvenčí, se jí proplétaly v živé paměti – ale ona myslela, dokázala říci jen jedno: „Už neuzavírej žádné další dohody, Baudíne.“

Zadával se na ni, její slova i tón k němu nakonec pronikly.

Heborik se narovnal a s tvrdým pohledem v očích si ji prohlížel. Felisín se odvrátila, zpola vzdorně, zpola zahanbeně.

Vzápětí vojáci – když odklidili mrtvé – je popohnali dál, ven z brány, na Východní cestu k přístavnímu městečku zvanému Nešťestí. Kde čekala pobočnice Tavore a její družina a také otrokářské lodě z Arenu.

Silnici lemovali sedláci a rolníci, ale nechovali se tak zuřivě jako jejich městští bratraci. Felisín v jejich tvářích viděla hluboký žal, soucit zrozený z jiných ran. Netušila, odkud se u nich bere, a věděla, že právě to, že to neví, je rozdíl mezi ní a jimi. Také věděla, ve své bolesti, škrábancích, modřinách a nahotě, že učení začalo.

КНИЖА ПРВНІ

РАРАКУ

On u mých nohou plaval,
mocnými tempy silných paží
písek probíral.
I zeptal jsem se jej:
Jaká že moře to brázdíš?
A na to on odpověděl mi:
„Já škeble viděl, a tak
zde proto na poušti
pluji vzpomínkami země této,
čímž minulost její uctívám.“
Je cesta daleká? otázal se já.
„Netuším,“ děl on.
„Neboť se utopím mnohem dřív,
než skončím.“

Říkání šašků
Theny Bule

KAPITOLA JEONĀ

A všichni vtisknout přišli
stopu svou
do stezky,
do suchých větrů vložit
svůj přehnaný nárok
na ascendenci.

Cesta rukou
Messremb

1164. rok spánku Ohnice
10. rok vlády císařovny Laseen
Šestý ze sedmi let Drydžhny Apokalypsy

Přes pánev se hnal chochol prachu a mířil hlouběji do pouště Pan'potsun Odhan. I když byl sloup prachu jen necelé dva tisíce kroků daleko, jeho zdroj nebyl vidět.

Z vyvýšeného místa na větrném okraji mesy ho neúnavně sledoval Mappo Poříz. Oči barvy písku měl hluboko zapadlé v bleďém obličejí s výraznými kostmi. Ve štětinami porostlé ruce svíral kousek kaktusu emrag, ukousl si a nevšímal si jedovatých trnů. Pomalu, zamyšleně žvýkal.

Icarium, stojící vedle něj, hodil přes okraj oblázek. Bylo slyšet, jak kamínek padá po svahu k balvany posetému úpatí. Pod rozedraným hábitem poutníka duší – jehož oranžová barva na slunci dávno vybledla do rezavé – mu šedá pleť ztmavla do olivově zelené, jako by krev jeho otce odpovídala na toto starobylé volání pustiny. Z dlouhých černých copů kapal na vybělený kámen pot.

Mappo si z mezery mezi předními zuby vytáhl ohnutý trn. „Stýká ti barva,“ poznamenal a prohlédl si kaktus, než se do něj znovu zahryzl.

Icarium pokrčil rameny. „Už na tom nezáleží. Ne tady.“

„Ani moje slepá babička by ti na ten převlek neskočila. Tam v Ehrlitanu nás sledovali. Cítil jsem v zádech jejich oči. Oni taky Tannové jsou většinou mrňaví a mají křivé nohy.“ Mappo odtrhl zrak od oblaku prachu a zadíval se na přítele. „Příště,“ zabručel, „se snaž patřit ke kmeni, kde mají všichni sedm stop.“

Icarium zkřivil vrásčitý, ošlehaný obličej do výrazu připomínajícího úsměv, jen náznak, než se zase zatvářil bezvýrazně. „Ti v Sedmiměstí, kteří se o nás chtěli dozvědět, o nás již jistě vědí. A ti, kteří o nás nic vědět nechtějí, se možná podivili, ale to je všechno.“ Přimhouřil oči do slunce a ukázal hlavou na sloup prachu. „Co vidíš, Mappo?“

„Plochá hlava, dlouhý krk, tělo černé a celé chlupaté. Kdyby šlo jen o tohle, mohl jsem popisovat jednoho ze svých strejčků.“

„Ale je toho víc.“

„Jedna noha vepředu, dvě vzadu.“

Icarium si zamyšleně poklepal prstem na kořen nosu. „Takže to nebude žádný z tvých strýců. Snad nějaký Aptorian?“

Mappo pomalu kývl. „K tomu sbíhání došlo už před několika měsíci. Řekl bych, že Stínupán chytil vítr, co se chystá, a poslal pár zvěďů...“

„A tenhle?“

Mappo se zakřenil a předvedl přitom pozoruhodné tesáky. „Ten kluk je dost daleko. Teď už je to mazlíček ša'ik.“ Dojel kaktus, utřel si ruce jako lopaty a zvedl se z dřepu. Protáhl si záda a zamrkal. Minulou noc se mu pod pokrývkou záhadně objevila spleť kořenů a teď měl ve svalech podél páteře bolavá, zatuhlá místa, přesně odpovídající těm zprohýbaným kořenům. Protřel si oči. Letným pohledem zjistil, jak prodřené a špínou zatvrdlé má šaty. Povzdechl si. „Povídá se, že tam někde je vodní jáma –“

„A kolem ní táboří celá armáda ša'ik.“

Mappo zavrčel.

Icarium se také narovnal a znovu si všiml, jak je jeho přítel mohutný – velký dokonce i na Trella – jeho širokých ramen, hřívy černých vlasů a svalů na pažích i toho, jak mu z očí rozpustile září těch jeho tisíc let. „Dokážeš ho sledovat?“

„Jestli chceš.“

Icarium se zašklebil. „Jak dlouho se známe, příteli?“

Mappo po něm loupal okem a pak pokrčil rameny. „Dlouho. Proč se ptáš?“

„Poznám zdráhání, když ho slyším. Ta představa ti vadí?“

„Každá vyhlídka na střet s démony mi vadí, Icarie. Plachý jako zajíc, takový je Mappo Trell.“

„Pohání mě zvědavost.“

„Já vím.“

Nesourodý pár se vrátil zpátky k malému tábořišti, zastrčenému mezi dvě vysoké věže z větrem vytvarovaného kamene. Nemuseli spěchat. Icarium se posadil na plochý kámen a dál natíral olejem svůj dlouhý luk, aby rohodřevina moc nevyschla. Když byl se stavem zbraně spokojen, sáhl pro dlouhý, jednobřítý meč. Vyndal starodávnou zbraň z bronzem zpevněné pochvy z vařené kůže a pustil se brouskem do ostří se spoustou zoubků.

Mappo strhl kožený stan a bez ladu a skladu ho nacpal do velkého koženého pytle. Následovalo kuchyňské náčiní a pokrývky. Zatáhl tkanice, hodil si pytel na rameno a ohlédl se na čekajícího Icaria – ten měl luk opět zabalený a pověšený na zádech.

Icarium kývl a oba, polokrevný Jaghut a plnokrevný Trell, se vydali po stezce vedoucí dolů na rozlehlou pánev.

Na nebi visely zářící hvězdy a vydávaly dost světla, aby rozpuštěné dno pánve získalo stříbřitý nádech. Mouchy krvničky se vytratily spolu s denním teplem a přenechaly noc občasným rojům kápočných můr a rhizanám, netopýřům podobným ještěrkám, které se jimi živily.

Mappo a Icarium se k odpočinku zastavili na nádvoří nějakých trosek. Stěny z vepřovic se již rozpadly, takže zůstaly jen do půli lýtek vysoké zídky rozložené v geometrickém vzoru kolem staré vyschlé studny. Písek pokrývající dlážděné nádvoří byl jemný, navál ho sem vítr, a pro Mappovy oči slabě světélkoval. Na kraji nádvoří se uzlovatými kořeny držely pokroucené keře.

Pan'potsun Odhan a Svatá poušť Raraku na jejím západním okraji byly domovem bezpočtu takových pozůstatků dávno vymřelých civilizací. Na svých cestách Mappo s Icarie našli vysoké telly – kopce s plochými vršky, tvořené vrstvami osídlení – rozestavenými v pásu na vzdálenost padesáti líc mezi kopci a pouští, jasný důkaz, že na nyní suché a větrem sužované planině kdysi žil bohatý lid. Právě ze Svaté pouště se vynořila legenda o Drydžhně

Apokalypse. Mappa napadlo, jestli snad pohroma, která postihla města v této oblasti, nějakým způsobem nepřispěla k mýtu o časech zkázy a smrti. Kromě opuštěných držav, jako byla ta, kde nyní odpočívali, byly na mnoha ruinách vidět stopy po násilném konci.

Jeho myšlenky se dostaly do známých kolejí a Mappo se zamračil. *Ne všechno, co se v minulosti stalo, se dá hodit na naši hlavu, a tady a teď nejsme o nic blíž než kdy předtím. Ani nemám důvod nevěřit vlastním slovům.* Rychle takové myšlenky zahnal.

Zhruba ve středu nádvoří stál sloup z růžového mramoru. Na straně, odkud neustále vály větry zrozené na Raraku a mířící k Pan'potsunské pahorkatině, byl celý poďobaný a poškrábaný a na druhé straně byl ještě vidět spirálový vzor, který vytesali dávno mrtví umělci.

Když Icarium vstoupil na nádvoří, zamířil přímo k šest stop vysokému sloupu a prohlédl si ho ze všech stran. Jeho zabručení Mappovi prozradilo, že našel, co hledal.

„A tenhle?“ zeptal se Trelle a položil pytel na zem.

Icarium se k němu vrátil a oprašoval si dlaně. „Dole u paty je spousta maličkových ručiček s drápky – hledači jsou na Cestě.“

„Krysy? Víc než jedna?“

„D'ivers,“ souhlasil Icarium a kývl.

„Kdo by to asi mohl být?“

„Nejspíš Grylen.“

„Hmm, nepříjemné.“

Icarium si prohlížel plán táhnoucí se k západu. „Budou tu další. Převtělenci. D'iversové. Ti, kteří se cítí na ascendenci, i ti ostatní, všichni hledají Cestu.“

Mappo si povzdechl a prohlížel si starého přítele. Pocítil strach. *D'iversové a převtělenci, dvojí prokletí tvaroměničství, horečky, na niž není léku. Stahují se... sem, na tohle místo.* „Je to moudré, Icarie?“ zeptal se tiše. „Při nekonečném hledání tvého cíle jsme nakráčeli do toho nejméně příjemného sbíhání. Jestli se brána otevře, v cestě nám bude stát houf krvežíznivých jedinců, celých bez sebe, poněvadž věří, že brána nabízí ascendenci.“

„Jestli taková cesta existuje,“ řekl Icarium s očima upřenýma na obzor, „tak tam možná najdu i svoje odpovědi.“

Odpovědi nejsou požehnáním, přáteli. V tom mi věř. Prosím. „Pořád jsi mi nevysvětlil, co uděláš, až je jednou najdeš.“

Icarium se k němu obrátil se slabým úsměvem. „Jsem svým

vlastním prokletím, Mappo. Žiji již pár století, ale co vím o vlastní minulosti? Kde jsou mé vzpomínky? Jak mám posoudit svůj život, aniž bych to věděl?“

„Někteří by tvé prokletí považovali za dar,“ podotkl Mappo a na chvílku se zatvářil smutně.

„Já ne. Já v tomhle sbíhání vidím příležitost. Mohla by mi poskytnout odpovědi. Doufám, že k tomu, abych je získal, nebude nutné tasit zbraně, ale udělám to, jestli budu muset.“

Trell si povzdechl podruhé a vstal. „Svoje odhodlání nejspíš budeš muset rychle vyzkoušet, příteli.“ Otočil se k jihozápadu. „Po naší stopě jde šest pouštních vlků.“

Icarium rozbalil luk z rohodřeviny a rychlým, plavným pohybem ho napjal. „Pouštní vlci nikdy neloví lidi.“

„Ne,“ souhlasil Mappo. Měsíc měl vyjít teprve za hodinu. Díval se, jak Icarium vyndává šest dlouhých šípů s kamennými hlavice-mi, a pak se zahleděl do tmy. Zamrazilo ho strachy. Vlci ještě nebyli vidět, ale on je stejně cítil. „Je jich šest, ale jsou jeden. D’ivers.“ *Lepší by bylo, kdyby to byli převtělenci. Proniknout do jedné šelmy je už tak dost nepříjemné, ale do několika...*

Icarium se zamračil. „To tedy musí být někdo mocný, aby získal podobu šesti vlků. Víš, kdo by to mohl být?“

„Mám podezření,“ přiznal Mappo tiše.

Mlčky čekali.

Necelých třicet kroků od nich se ze šera, které jako by samy vytvořily, vynořil půltucet šedohnědých postav. Na dvaceti krocích se vlci rozestoupili do půlkruhu proti Mappovi a Icariovovi. Nehybným nočním vzduchem se nesl pronikavý pach d’iverse. Jedna hbitá šelma se přikradla blíž, ale když Icarium zvedl luk, zastavila se.

„Ne šest,“ zamumlal Icarium, „ale jeden.“

„Já ho znám,“ ozval se Mappo. „Škoda že on nemůže říct totéž o nás. Není si jistý, ale přijal krvežíznavou formu. Dneska v noci loví v poušti Ryllandaras. Rád bych věděl, jestli jde po nás, nebo po někom jiném?“

Icarium pokrčil rameny. „Kdo promluví první, Mappo?“

„Já,“ přihlásil se Trell a popošel dopředu. Tohle bude vyžadovat lstivost a vychytralost. Chyba by mohla být osudová. Posadil hlas nízko. „Daleko od domova, co. Tvůj bratr Trhač si umanul, že tě zabije. Kde byla ta rokle? V Dal Honu? Nebo to byl Li Heng? Tenkrát jsi byl d’iverskými šakaly, jestli si dobře vzpomínám.“

Ryllandaras promluvil v jejich hlavách, hlas mu praskal a zadržával se, jak ho dlouho nepoužíval. *Souboj v důvtipu s tebou mne láká, N'Trelle, než tě zabiji.*

„Nemusí to stát za to,“ podotkl pohotově Mappo. „Ve společnosti, ve který se pohybuju, jsem vyšel ze cviku, stejně jako ty, Ryllandarasi.“

Vůdčí vlk zalétl jasně modrýma očima k Icariovi.

„Já moc důvtipu nemám,“ poznamenal jaghutský míšenec stěžlivě slyšitelným hlasem. „A ztrácím trpělivost.“

Hloupost. Pouze šarm tě zachránit může. Rci, lučištníku, vzdáš se svého života pro úskoky svého společníka?

Icarium zavrtěl hlavou. „Ovšemže ne. Jeho názor na sebe sdílím.“

Ryllandaras vypadal zmateně. *Tedy je to otázka účelnosti, že vy dva cestujete spolu. Společníci bez závazků, bez vzájemné důvěry. Sázky musí být vysoké.*

„Začínám se nudit, Mappo,“ poznamenal Icarium.

Šest vlků ztuhlo jako jeden. *Mappo Poříz a Icarium. Aha, chápeme. Vězte, že s vámi nemáme sporu.*

„Důvtipem se vyrovnáme,“ řekl Mappo a usmál se, než se zase zatvářil vážně. „Lov jinde, Ryllandarasi, než Icarium prokáže Trhači laskavost.“ *Než vypustíš to, co jsem přísahal, že budu chránit.* „Je to jasný?“

Naše cesty... se sbíhají, podotkl d'ivers, na stopě démona stínu.

„Už ne stínu,“ opravil ho Mappo. „Ša'ik. Svatá poušť už nespí.“ *Zdá se. Zakazuješ nám lovit?*

Mappo se podíval na Icaria, jenž sklonil hlavu a pokrčil rameny. „Jestli chceš zkřížit čelisti s Aptorianem, je to tvá volba. Náš zájem je pomíjivý.“

Tak to se naše čelisti vskutku sevrou na hrdle démona.

„Chceš si ze ša'ik udělat nepřítele?“ zeptal se Mappo.

Vůdčí vlk naklonil hlavu na stranu. *To jméno mi nic neříká.*

Oba poutníci se dívali, jak vlci odcházejí, znovu zmizeli v kouzelném šeru. Mappo vycenil zuby, pak si povzdechl, a Icarium kývl a nahlas vyslovil, co si mysleli oba. „Bude to brzy.“

Záchlumští jízdválečníci vzrušeně zařvali, když po nakládacích rampách vyváděli své mohutné oře. Na nábřeží hissarského císařského přístavu panoval hrozný zmatek, pohyboval se tu dav neukázněných domorodců, mužů i žen, a nad černými copy a špi-

čatými leby se jim pohupovaly železné hlavice kopí. Z poprsné na věži u vjezdu do přístavu Kalous pozoroval divokou společnost s nemalým skepticismem a rostoucím neklidem.

Vedle říšského historika stál zástupce vrchní pěsti Mallik Rel, tlusté měkké ruce měl sepjaté a položené na teřichu, pleť barvy naolejované kůže a byl cítit arenskými voňavkami. Mallik Rel vypadal na cokoliv, jen ne na hlavního poradce sedmiměstského velitele malazských vojsk. Přítomnost džhistálského kněze Staršího boha moří Maela, jenž tu měl jménem vrchní pěsti oficiálně přivítat novou pěst 7. armády, byla právě tím, nač vypadala: vy-počítanou urážkou. Ačkoliv, opravil se Kalous v duchu, muž po jeho boku se mezi říšskými hráči na zdejším kontinentě za velmi krátkou dobu pozvedl k moci. Mezi vojáky o tomto úlisném, uhlaženém knězi a o tom, čím drží vrchní pěst Pormquala v hrsti, kolovaly tisíce klepů – ale nikdo je nevyslovil hlasitěji než šepem, poněvadž cesta Mallika Rela k Pormqualovu boku byla dlážděná záhadnými nehodami, které potkaly každého, kdo mu stál v cestě, a ty nehody byly smrtelné.

Politická bažina mezi malazskými okupanty v Sedmiměstí byla stejně kalná jako nebezpečná. Kalous tušil, že nový velitel nebude chápat náznaky opovržení, neboť, stejně jako on sám, příliš neznal civilizovanější odstíny chování jako ochočenější občané říše. Pro historika zůstávalo otázkou jen to, jak dlouho Coltain z Vraního klanu své jmenování přežije.

Mallik Rel našpulil plné rty a pomalu vydechl. „Historiku,“ řekl tiše a v jeho šeplavém hlase se slabě ozýval přízvuk z Gedorian Falar. „Vaše přítomnost mne těší. A taky vzbuzuje zvědavost. Arenský dvůr je daleko...“ Usmál se, aniž by odhalil nazeleno obarvené zuby. „Opatrnost zrozená z daleké čistky?“

Slova jako pleskání vln, beztvářá přetvářka a nekonečná trpělivost boha Maela. Toto je můj čtvrtý rozhovor s Relem. Ach, jak ho jenom nemám rád! Kalous si odkašlal. „Císařovna mi nevěnuje pozornost, Džhistále...“

Mallik Rel se tiše zasmál, znělo to jako chřestění hadího ocásku. „Nevěnuje pozornost historikovi, či historii? Náznak hořkosti nad odmítnutou, ba hůř, nepřijatou radou. Buďte klidný, z věží Unty se žádné zločiny neplíží.“

„To rád slyším,“ zamumlal Kalous a napadlo ho, odkud to asi kněz ví. „Zůstávám v Hissaru kvůli výzkumu,“ vysvětlil po chvíli.

„Precedens s posíláním vězňů do otataralových dolů na ostrově sahá do časů císaře, i když to bylo obvykle vyhrazeno mágům.“

„Mágům? Aha.“

Kalous kývl. „Účinné, ano, i když nevypočitatelné. Specifické vlastnosti otataralu jako rudy otupující magii zůstávají většinou záhadou. Přesto většinu čarodějů postihlo šílenství, ačkoliv není známo, zda to byl účinek otataralové rudy, či následek toho, že neměli přístup ke svým chodbám.“

„Nějací mágové v příštím nákladu otroků?“

„Pár.“

„Otázka bude brzy zodpovězená.“

„Brzy,“ souhlasil Kalous.

Nábřeží ve tvaru T bylo plné válkychtivých Záchlumčanů, vyděšených přístavních dělníků a netrpělivých válečných ořů. Na konci, kde se přístav otevíral do dlážděného půlkruhu, brzdil provoz kordon hissarské gardy. Gardisté byli ze sedmiměstské krve, drželi štíty, tulvary měli tasené a širokými čepelemi výhrůžně mávali na Záchlumčany, kteří poštekávali výzvy.

Na poprseň dorazili další dva muži. Kalous kývl na pozdrav, Mallik Rel se je nenamáhal vzít na vědomí – ani drsného kapitána, ani jediného přeživšího mága 7. armády, poněvadž oba měli příliš nízkou hodnotu, aby se kvůli nim namáhal.

„No, Kulpe,“ řekl Kalous podsaditému bělovlasému čaroději, „dorazil jsi nejspíš právě včas.“

Kulp měl úzký, sluncem osmahlý obličej, a nyní nasadil mrzutý výraz. „Přišel jsem sem, abych zachránil své staré kosti, Kalouši. Nehodlám se stát rohoží pod Coltainovými nohama na jeho cestě k povýšení. Nakonec to jsou *jeho* lidi. To, že nehnul prstem, aby utišil tuhle hrozící bouři, pro něj zrovna nesvědčí, řekl bych.“

Kapitán po jeho boku zabručel na souhlas. „Leze mi to krkem,“ vrčel. „Polovička důstojníků tady viděla první krev v boji s tím parchantem Coltainem, a teď tu má převzít velení. Pro mistra Kápě,“ odplivl si, „jestli hissarská garda rozseká Coltaina a ty jeho záchlumský divochy přímo tady na nábřeží na kusy, nikdo slzu neuroní. Sedmá je nepotřebuje.“

„Pravda,“ řekl Mallik Rel Kalousovi s přimhouřenými očima, „za hrozbou povstání. Tento kontinent je hnízdem zmijí. Coltain zvláštní volbou –“

„Zas tak zvláštní ne,“ namítl Kalous a pokrčil rameny. Pak ob-

rátíl pozornost zpátky k tomu, co se dělo dole. Záchlumčané nejbliž hisarské gardě se před obrněnou řadou začali naparovat. Za chvíli určitě dojde k bitvě – uzávěra se stane vražedným polem. Historikovi se sevřel žaludek, když si všiml rohovinových luků záchlumských vojáků. Z ulice napravo od hlavní kolonády se objevila další setnina gardistů, ježící se píkami.

„Můžeš to vysvětlit?“ zeptal se Kulp.

Kalous se obrátil a s překvapením viděl, že se ostatní tři muži dívají na něj. Promyslel si svou poslední poznámku a znovu pokrčil rameny. „Coltain sjednotil záchlumské klany k povstání proti říši. Císaři dalo spoustu práce zkrotit ho – jak někteří z vás vědí z první ruky. Pravda, císař si získal Coltainovu věrnost –“

„Jak?“ štěkl Kulp.

„To nikdo neví.“ Kalous se usmál. „Císař své úspěchy moc nevysvětloval. V každém případě, jelikož císařovna Laseen nemá v lásce vyvolené velitele svého předchůdce, Coltaina nechala hnít v nějaké díře v Quon Tali. Pak se situace změnila. Pobočníci Lorn zabili v Darúdzhistánu, vrchní pěst Dujek a jeho vojsko zběhli a účinně tak zastavili celé genabakiské tažení, a tady v Sedmiměstí se blíží Rok Drydžhny, předpovězený jako rok vzpoury. Laseen potřebuje schopné velitele, než jí všechno proklouzne mezi prsty. Nová pobočnice Tavore je nezkušená. Takže...“

„Coltain,“ kapitán kývl a zachmuřil se ještě víc. „Poslali ho sem, aby převzal velení Sedmé a zarazil povstání –“

„Nakonec,“ podotkl Kalous suše, „kdo by měl lépe vyřídit vzpuru než válečník, který jednu sám vedl?“

„Ke vzpouře dojde-li, chabé má šance,“ podotkl Mallik Rel s očima upřenýma na scénu dole.

Kalous viděl, jak se blýsklo půl tuctu tulvarů, Záchlumčané couvali a pak začali vytahovat dlouhé nože. Zřejmě si našli vůdce, vysokého, divoce vypadajícího válečníka s amulety v dlouhých copech, jenž nyní povzbudivě křičel a mával zbraní nad hlavou. „Kápě!“ zaklel historik. „Kde, pro všechno na světě, je Coltain?“

Kapitán se zasmál. „Ten vysoký s dlouhým nožem.“

Kalous vykulil oči. *Ten šílenec je Coltain? Nová pěst Sedmé?*

„Vůbec se nezměnil, jak vidím,“ pokračoval kapitán. „Když si chcete udržet velení všech klanů, tak musíte být horší než všichni ostatní dohromady. Proč myslíte, že ho měl císař tolik rád?“

„Beru chraň,“ zašeptal zděšeně Kalous.

Vzápětí Coltainův pronikavý výkřik celou záchlumskou setninu umlčel. Zbraně zajely zpátky do pochev, luky se sklonily, šípy se vracely do toulců. Dokonce i kopající a kousající koně se uklidnili, zvedali hlavy a stříhali ušima. Kolem Coltaina se objevil volný prostor. Vysoký válečník se obrátil zády k vojákům a mávl rukou. Čtveřice na věži se mlčky dívala, jak všichni Záchlumčané sedlají koně. Za necelou minutu už byli všichni v sedlech a seřadili koně do těsné přehlídkové formace, za niž by se nemuseli stydět ani elitní říšští vojáci.

„To,“ poznamenal Kalous, „bylo dokonale provedeno.“

Mallik Rel si lehce povzdechl. „Drsné načasování, šelmí cit pro výzvu, pak opovržení. Ukázka pro gardisty. Pro nás též?“

„Coltain je had,“ prohlásil kapitán, „jestli se ptáte na tohle. Jestli si vrchní velení v Arenu myslí, že kolem něj můžou tancovat, tak je čeká ošklivé překvapení.“

„Velkorysá rada,“ uznal Rel.

Kapitán se tvářil, jako by právě spolkl něco ostrého, a Kalous si uvědomil, že voják promluvil, aniž by si uvědomil, že kněz také patří k vrchnímu velení.

Kulp si odkašlal. „Nechal je seřadit – jízda do kasáren tedy nejspíš bude klidná.“

„Přiznávám,“ řekl Kalous suše, „že se na setkání s novou pěstí Sedmé těším.“

Rel, s očima s těžkými víčky upřenýma pod věž, kývl. „Souhlasím.“

Rybářský člun za sebou cestou na jih nechal ostrov Skara a pustil se na moře Kansu. Jeho trojúhelníková plachta pleskala. Jestli vítr vydrží, za čtyři hodiny se dostanou k ehrlitanskému pobřeží. Šumař se zamračil ještě víc. *Ehrlitanské pobřeží, Sedmiměstí. Nesnáším tenhle odpornej kontinent. Nesnášel jsem ho poprvý, a teď ještě víc.* Naklonil se nad okrajník a do teplých, zelených vln vyplivl kyselou žluč.

„Cítíš se líp?“ zeptal se Kvítko z přídě. Mládenec byl hezky opálený a ve tváři se mu zračila upřímná starost.

Starý sabotér by ho do ní nejradši praštil pěstí. Místo toho jen zavrčel a dřep si.

Kalam se drsně zasmál od kormidelního vesla. „Šumař a voda nejdou k sobě, mládenče. Koukni na něj, je zelenější než ta tvoje zatracená okřídlená opice.“

O Šumařovu tvář se ořel soucitný vzdech. S námahou otevřel jedno krví podlité oko a uviděl před sebou maličký, svraštělý obličejík. „Běž pryč, Moby,“ zachraptěl Šumař. Zmok, bývalý sluha Kvítkova strýčka Mammota, zřejmě sapéra adoptoval, jako to často dělávali toulaví psi a kočky. Kalam by samozřejmě řekl, že je to obráceně. „To je lež,“ zašeptal Šumař. „Kalam je dobře v tom –“ *třeba jak se povalovat celej zatracenej tejden v Rutu Dželbě kvůli náhodný šanci, že se objeví nějakej koráb ze Skrae. „Zaplatit si pohodlnou cestu, co, Šume?“ Ne jako při tý všivý plavbě přes oceán, to ne – a ta měla bejt taky pohodlná. Celej tejden v Rutu Dželbě, tý žumpě plný ještěrek a oranžovejch cihel, a pak co? Osum jakatasů za tenhle děravej sud na pivo přeříznuťej vejpůl.*

Jak ubíhal čas, pravidelné houpání Šumaře ukolébalo. V duchu se vrátil zpátky k děsivě dlouhé cestě, která je přivedla až sem, a pak k děsivě dlouhé cestě, která ještě ležela před nimi. *My nikdy nic neděláme tím jednodušším způsobem, co?*

Nejradši by každé moře vysušil do poslední kapky. *Lidi mají nohy, ne ploutve. A pak máme překročit pevninu – mouchama zamořenou pustinu bez vody, kde se lidi usmějí, jenom když člověku oznamují, že ho chtějí zabít.*

Den se vlekl dál, zelenkavý a roztřesený.

Vzpomněl si na své druhy, které nechal v Genabakis, a přál si, aby mohl pochodovat s nimi. *Do náboženský války. Na to nezapomínej, Šume. Náboženský války nejsou žádná legrace.* Schopnost rozumně uvažovat, umožňující kapitulaci, v takových případech nefunguje. Přesto byl oddíl všechno, co v posledních letech poznal. Bez jeho stínu se cítil jako nahý. *Ze starý společnosti zůstal jenom Kalam, a ten zemi před náma považuje za domov. A usměje se, než zabije. A co to vůbec s Rychlým Benem naplánovali a ještě mi o tom neřekli?*

„Tady jsou další lítající ryby,“ ozvala se Apsalar, která mu mezitím položila měkkou ruku na rameno. „Jsou jich stovky!“

„Honí je něco velkého z hlubiny,“ řekl Kalam.

Šumař se se záupěním narovnal. Moby pohotově využil příležitosti, aby odhalil, co se skrývá za jeho cukrováním, vlezl si sapérovi pod halenu, na břicho se mu stočil do klubíčka a zavřel žluté oči. Šumař sevřel okrajník a připojil se ke svým druhům, aby se podíval na hejno létajících ryb zhruba sto yardů na pravoboku. Mléčně bílé ryby, dlouhé jako lidská paže, vyskakovaly z vln, pře-

letěly asi třicet stop a zase vklouzly do vody. Létající ryby v Kansu lovil jako žraloci, hejno dokázalo obrat velrybího samce na kost během několika minut. Své schopnosti létat využívaly, aby se dostaly velrybě na záda ve chvíli, kdy se vynoří z vody, aby se nadechla. „Co, ve jménu Maelově, může honit je?“

Kalam se mračil. „Tady v Kansu by nic takového být nemělo. Venku na Hledačově hlubině jsou samozřejmě dhenrabi.“

„Dhenrabi! To mě teda uklidnilo, Kalame. Vážně!“

„To je nějaký mořský had?“ chtěl vědět Kvítko.

„Spíš osmdesát kroků dlouhá stonožka,“ odpověděl Šumař. „Omotá velrybu i loď, vypustí vzduch zpod opancěřovaný kůže a potopí se jako kámen i s kořistí.“

„Jsou vzácné,“ podotkl Kalam, „a žijí jenom ve velké hloubce.“

„Až doteď,“ vyjekl Kvítko poplašeně.

Dhenrabi se vynořila uprostřed hejna létajících ryb, hodila hlavou ze strany na stranu a tlamou ostrou jako břitva je po desítkách stahovala z kůže. Hlavu měl ten tvor obrovskou, dobře deset sáhů. Článkovaný pancíř měl pod vrstvou vilejšů tmavozelenou barvu a každý článek odhaloval dlouhé, chitinem pokryté nohy.

„Osmdesát kroků dlouhá?“ sykl Šumař. „Leda bys ji přeřízl vejpůl!“

Kalam vstal od kormidelního vesla. „Připrav se k plachtě, Kvítko. Pohneme sebou. Na západ.“

Šumař vyhodil kvičícího Mobyho zpod haleny a otevřel batoh, odkud se snažil vybalit svou kuši. „Jestli se rozhodne, že vypadáme na chutný sousto, Kalame...“

„Já vím,“ zabručel asasín.

Šumař rychle sestavil obrovskou zbraň, vzhlédl a setkal se s pohledem Apsalar. Měla vykulené oči a byla bílá jako plátno. Sapér mrkl. „Holka, jestli po nás půjde, čeká ji překvapení.“

Kývla. „Vzpomínám si...“

Dhenrabi je zahlédla. Uhnula od rybího hejna a hadovitými pohyby zamířila vlnami k nim.

„Tohle není žádná obyčejná potvora,“ zamumlal Kalam. „Cítíš to, co já, Šumaři?“

Štiplavý, hořký pach. „Pro mistra Kápě, to je převtělenec!“

„Co?“ optal se Kvítko.

„Tvaroměnič,“ odpověděl Kalam.

Šumaři se v hlavě ozval chraplavý hlas – a výraz ve tvářích jeho

druhů mu prozradil, že ho slyší též – *Smrtelníci, škoda že jste se stali svědky mé cesty.*

Sapér zabručel. Ten tvor vůbec nemluvil lítostivě.

A pokračoval: *Kvůli tomu musíte všichni zemřít, i když nezneuctím vaše těla tím, že bych je pozřel.*

„To je od tebe laskavý,“ zamumlal Šumař a nasadil do kuše pevnou šipku. Železnou hlavici nahradila hliněná koule o velikosti grapefruitu.

Další rybářský člun záhadně zmizel, přemítal převtělenec ironicky. Jaká škoda.

Šumař dolezl na záď a přihrčil se vedle Kalama. Asasín se narovnal, aby čelil dhenrabi, a jednu ruku měl položenou na kormidelním vesle. „Převtělenče! Jdi si po svých – nám je jedno, kudy chodíš!“

Až vás budu zabíjet, budu milosrdný. Tvor se na bárku hnal od zádi a prořezával vodu jako loď s ostrým kýlem. Tlamu měl doširoka otevřenou.

„Varoval jsem tě,“ poznamenal Šumař, když zvedal kuši. Namířil a vystřelil.

Šipka obludě vletěla do tlamy. Dhenrabi, rychle jako blesk, překousla dřík a rozdrtila hliněnou kouli, čímž uvolnila práškovou směs v hlíně. Při styku došlo k okamžitému výbuchu, který převtělení roztrhal hlavu na kusy. Na všech stranách padaly do vody úlomky lebky a šedé hmoty. Zápalný prášek prudce hořel na všem, na čem ulpěl, a do vzduchu stoupala syčící pára. Hybnost donesla bezhlavé tělo až na čtyři sáhy od bárky, než se potopilo a zmizelo z dohledu ve chvíli, kdy doznívala ozvěna výbuchu. Nad vlnami se nesl kouř.

„Vybral sis špatný rybáře,“ poznamenal Šumař a sklonil zbraň.

Kalam se znovu usadil ke kormidelnímu veslu a obrátil plavidlo zpátky k jihu. Vzduch byl podivně nehybný. Šumař rozebral kuši a kousky zabalil do naolejované látky. Když se opět usadil na palubu, Moby si mu vlezl na klín. Šumař ho s povzdechem poškrábal za uchem. „No, Kalame?“

„Nejsem si jistý,“ přiznal asasín. „Co přivedlo převtělence do Kansu? Proč chtěl, aby jeho cesta zůstala tajná?“

„Kdyby tu byl Rychlej Ben...“

„Ale není tu, Šume. S touhle záhadou budeme muset žít a doufejme, že už na žádnou další nenarazíme.“

„Myslíš, že to souvisí s...?“

Kalam se zamračil. „Ne.“

„S čím to má souviset?“ chtěl vědět Kvítko. „Co to vy dva máte za lubem?“

„Jenom přemejšším,“ zabručel Šumař. „Ten převtělenec měl namířeno na jih. Jako my.“

„No a?“

Šumař pokrčil rameny. „No... nic. Prostě tak.“ Odplivl si do vody a dřepil si. „Při všem tom rozruchu jsem zapomněl na mořskou nemoc. Ale teď je po všem, hrom aby do toho.“

Všichni zmlkli, i když mrak na Kvítkově tváři sapérovi prozradil, že chlapec nehodlá téma nechat odpočívat dlouho.

Bríza vála dál a rychle je hnala k jihu. Necelé tři hodiny poté Apsalar ohlásila, že vidí zemi, a o čtyřicet minut později Kalam navedl člun rovnoběžně s ehrlitanským pobřežím ve vzdálenosti půl lígy od pevniny. Křižovali proti větru, míříce na západ podél cedry porostlého hřebene, a den se pomalu vytrácel do noci.

„Myslím, že vidím jezdce,“ poznamenala Apsalar.

Šumař zvedl hlavu a připojil se k ostatním, kteří sledovali řadu jezdců na pobřežní stezce na hřebeni.

„Vidím jich celkem šest,“ řekl Kalam. „Druhý jezdec má –“

„Má říšský praporec,“ dokončil Šumař a tvář se mu zkřivila z pachuti v ústech. „Posel a doprovod kopiníků –“

„Míří do Ehrlitanu,“ dodal Kalam.

Šumař se otočil na sedadle a setkal se s kaprálovýma tmavýma očima. *Potíže? Možná.*

Rozhovor proběhl beze slov, výsledek dlouhých let, kdy bojovali bok po boku.

Kvítko se zeptal: „Něco se děje? Kalame? Šumaři?“

Kluk je bystrý. „Těžko říct,“ zamumlal Šumař. „Viděli nás, ale co vlastně viděli? Čtyři rybáře v bárce, nějaká rodina ze Skrae míří do přístavu za trochou civilizace.“

„Jižně hned za lesíkem je vesnice,“ ohlásil Kalam. „Dávej pozor na ústí zátoky, Kvítko, a na pláž bez naplaveného dřeva – domy budou na návětrné straně hřebene, to znamená na druhé straně. Jak mi slouží paměť, Šume?“

„Dost na domorodce, což taky jseš. Za jak dlouho budem ve městě?“

„Pěšky za deset hodin.“

„To je tak blízko?“

„Tak blízko.“

Šumař se odmlčel. Císařský posel s gardou již zmizeli z dohledu, cestou na jih k Ehrlitanu totiž museli sjet z hřebene. Skupinka měla v plánu doplout až do starého, přečpaného přístavu ve Svátém městě, dostat se tam anonymně. Posel nejspíš doručoval zprávu, která s nimi neměla nic společného – od chvíle, kdy se z Genabakis na obchodním plavidle Modrých Moranthů přeplavili do říšského přístavu Karakarang a cestu si odpracovali, se ničím neprozradili. Cestou po zemi z Karakarangu přes Talgajské hory do Rutu Dželby se drželi tannoské poutní stezky – na čemž nebylo nic neobvyklého. A týden v Rutu Dželbě strávili nenápadně v úkrytu, kdy se jen Kalam po setmění vypravoval do přístavu, aby našel loď plující přes Otataralové moře na kontinent.

Přinejhorším se k nějakému úředníkovi někde mohlo dostat hlášení o tom, že na malazské území dorazili dva možní zběhové, doprovázení Genabakanem a ženou – což nebyla zpráva, která by otřásla říšským vosím hnízdem až v dalekém Ehrlitanu. Takže byl nejspíš Kalam jako obvykle paranoidní.

„Vidím ústí řeky,“ ohlásil Kvítko a ukázal na břeh.

Šumař se ohlédl na Kalama. *Nepřátelská země, jak nízko při zemi se musíme plazit?*

Abychom se zespodu dívali i na luční koníky, Šume.

Pro mistra Kápě. Znovu se zadíval na břeh. „Nesnáším Sedmi-městí,“ zašeptal. Moby zívł a odhalil tlamičku ježící se zoubky ostrými jako jehly. Šumař zbledl. „Přitul se, kdykoliv chceš, štěně,“ zabručel a otřásl se.

Kalam otočil kormidelním veslem. Kvítko se věnoval plachtě a po dvouměsíční plavbě přes Hledačovu hlubinu byl dost obratný, aby se bárka ladně stočila do větru, aniž se rozedraná plachta příliš přetočila. Apsalar si poposedla, protáhla se a usmála se na Šumaře. Sapér se zamračil a odvrátil zrak. *Ohnice mě bac, musím si dávat pozor a necivět pokaždý, když to udělá. Kdysi to bývala jiná žena. Zabiják, nuž boha. Prováděla věci... Kromě toho je s Kvítkem, ne? Ten kluk má všechno štěstí světa, a děvky v Karakarangu vypadaly jako poďobaný sestry z nějaký obrovský poďobaný rodiny, a všechny ty poďobaný děcka, co se jich držely za sukně...* Otřepal se. *Ach Šumaři, už jsi moc dlouho na moři, moc dlouho!*

„Nevidím žádné čluny,“ hlásil Kvítko.

„Nahoře na řece,“ zamumlal Šumař a prohrábl si vousy, jak

hledal hnidu. Po chvíli ji vytáhl a hodil do vody. *Deset hodin chůze, pak Ehrlitan a koupel, holič a kansuské děvče s hřebenem a potom celá volná noc.*

Kvítko do něj dloubl. „Začínáš se těšit, Šumaři?“

„Nevíš ani polovičku.“

„Byl jsi tu při dobývání, ne? Když ještě Kalam bojoval za druhou stranu – za Sedm svatých falah'dan – a T'lan Imass šli za císařem a –“

„Dost.“ Šumař mávl rukou. „Nepotřebuju to připomínat, a Kalam ostatně taky ne. Všechny války jsou ošklivé, ale tahle byla ošklivější než většina ostatních.“

„Je pravda, že jsi byl v setnině, která honila Rychlýho Bena přes Svatou poušť Raraku, a Kalam vám dělal průvodce, akorát že vás chtěli Rychlým Benem všechny zradit, ale Whiskeyjack si to už dal dohromady –“

Šumař se zamračil na Kalama. „Jedna noc v Rutu Dželbě se džbánkem falarskýho rumu, a tenhle kluk ví víc než kterejkoliv živej říšskej historik.“ Otočil se zpátky ke Kvítkovi. „Poslouchej, synku, měl bys zapomenout na všechno, co ti tenhle opilej halama tý noci napovídal. Minulost už nám stejně šlape na paty – nemá smysl jí to ještě usnadňovat.“

Kvítko si uhladil dlouhé černé vlasy. „No,“ poznamenal tiše, „jestli je to v Sedmiměstí tak nebezpečný, tak proč nezamíříme rovnou do Quon Tali, kde Apsalar žila, abychom našli jejího tátu? Proč se takhle schováváme – a navíc na špatném kontinentě?“

„Není to tak prostý,“ zavrčel Kalam.

„Proč? Já myslel, že kvůli tomu tuhle cestu podnikáme.“ Kvítko vzal Apsalar za ruku a sevřel ji v dlaních, tvrdý výraz měl vyhrazen jen pro Kalama a Šumaře. „Oba jste říkali, že jí to dlužíte. Byla to nespravedlnost a vy jste to chtěli napravit. Jenže teď mám dojem, že je to jenom částečný důvod, mám dojem, že vy dva máte v plánu ještě něco jinýho – že vzít Apsalar domů byla jenom záminka, abyste se mohli vrátit do tý svý říše, i když jste úředně psanci. A ať už plánujete cokoliv, znamená to, že musíte sem, do Sedmiměstí, a taky to znamená, že musíme jít tajně, všeho se bát, i stínů, jako by po nás šla celá malazská armáda.“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl, než pokračoval. „Máme právo znát pravdu, protože nás taky ohrožuje, a my ani nevíme co vlastně ani proč, nevíme vůbec nic. Tak ven s tím. Hned.“

Šumař se opřel o okrajník. Podíval se na Kalama a zvedl obočí. „Nuže, kaprále? Tohle je na tobě.“

„Udělej seznam, Šumaři,“ opáčil Kalam.

„Císařovna chce Darúdžhistán.“ Sapér se podíval Kvítkovi do očí. „Souhlasíš?“

Chlapec zaváhal, pak kývl.

Šumař pokračoval. „To, co chce, obvykle dřív nebo později dostane. Říkej tomu precedens. Takže se pokusila tvoje město dostat, správně, Kvítko? A stálo ji to pobočnici Lorn, dva říšské demony a věrnost vrchní pěsti Dujeka, nemluvě o tom, že přišla o Paliče mostů. Dost na to, aby to píchnutí ucítila.“

„Dobrá. Ale co to má –“

„Nepřerušuj mě. Kaprál říkal, udělej seznam. Tak ho dělám. Zatím mě sleduješ? Prima. Darúdžhistán jí jednou vyklouzl ze spárů – ale příště se pojistí. Pokud bude nějaký příště.“

„No,“ Kvítko se mračil, „proč by nemělo být? Říkal jsi, že dostane, co si zamane.“

„A ty jsi věrný svému městu, Kvítko?“

„Ovšem –“

„Takže uděláš všechno, co bude ve tvých silách, abys císařovně zabránil ho dobýt?“

„No ano, ale –“

„Takže?“ Šumař se obrátil zpátky na Kalama.

Hřmotný černochoch se zadíval do vln, povzdechl si a kývl, než se obrátil ke Kvítkovi. „Je to takhle, mládenče. Nadešel čas. Já jdu po ní.“

Darúnský chlapec se tvářil nechápavě, ale Šumař si všiml, jak Apsalar vykulila oči a z obličeje se jí vytratila barva. Náhle se posadila a pousmála se – a Šumaře zamrazilo, když to viděl.

„Nechápu, co to znamená,“ prohlásil Kvítko. „Po kom? Po císařovně? Jak?“

„On chce říct,“ ozvala se Apsalar stále s tím úsměvem, jenž k ní kdysi, velmi dávno, když byla... *někým jiným*, patřil, „že se ji pokusí zabít.“

„Cože?“ Kvítko vyskočil a málem spadl přes palubu. „Ty? Ty a sapér s mořskou nemocí s rozbitýma houslema na zádech? Myslíte si snad, že vám budeme pomáhat v tomhle šíleném, sebevražedném –“

„Už si vzpomínám,“ vyhrkla náhle Apsalar a s přimhouřenýma očima se podívala na Kalama.

Kvítko se obrátil k ní. „Na co?“

„Kalam. On byl dýkou falah'dan a Spár mu předal velení ruky. Kalam je mistr asasín, Kvítko. A Rychlej Ben –“

„Je tři tisíce líg daleko!“ zařval Kvítko. „Je kádrový mág, pro mistra Kápě! Tak je to, mizerný mrňavý kádrový mág.“

„Ne tak docela,“ opravil ho Šumař. „A to, že je tak daleko, nic neznamená, synku. Rychlej Ben je naše oříznutá kostka.“

„Vaše co?“

„Oříznutá kostka, jako když hraješ drápky – dobrej hráč obvykle používá jednu kostku oříznutou, aby mohl podvádět při házení, jestli víš, co myslím. A je tu chodba Rychlýho Bena – tou se ve chvílce dostane ke Kalamovi, bez ohledu na to, jak daleko ve skutečnosti je. Takže, Kvítko, tady to máš: Kalam to chce zkusit, ale bude to chtít trochu naplánovat a připravit. A začátek je tady v Sedmiměstí. Chceš, aby byl Darúdzhistán navěky svobodnej? Tak císařovna Laseen musí umřít.“

Kvítko se pomalu posadil. „Ale proč v Sedmiměstí? Copak není císařovna v Quon Tali?“

„Protože,“ odpověděl Kalam a natočil rybářský člun do ústí říčky, takže je ve chvílce obklopilo dusno a vedro panující na pevnině, „mládenče, Sedmiměstí každou chvíli povstane.“

„Co tím myslíš?“

Asasín vycenil zuby. „Vzpoura.“

Šumař se otočil a sledoval páchnoucí houští na břehu. *A to, řekl si v duchu se staženým žaludkem, je součástí plánu, kterou nesnáším nejvíc. Honit se za jedním z těch Benovejch praštěnejch nápadů, když je celá zem v plamenech.*

O chvíli později propluli ohybem říčky a objevila se vesnice, několik chýší z proutí omazaného hlínou, stojících zhruba v půlkruhu proti loďkám vytaženým na písčitou pláž. Kalam štouchl do kormidelního vesla a rybářský člun zamířil k pláži. Když kýl zaškrábal o dno, Šumař přešel do vody a došel na suchou zem. Moby se probudil a všemi čtyřmi pařátky se ho držel za halenu. Šumař si vřískajícího tvorečka nevšímal a pomalu se narovnal. „No,“ povzdechl si, když první z vesnických voříšků ohlásil jejich příjezd, „už to začíná.“

KAPITOLA DVĚ

Dodnes je snadné pominout skutečnosti, že arenské vrchní velení bylo plné zrádců, rozbrojů, soupeření a zloby... Tvrzení, že (arenské vrchní velení) netušilo nic o tom, co se děje na venkově, je přinejlepším naivní, přinejhorším neuvěřitelně cynické...

Povstání ša'ik
Cullaran

Tmavě okrový otisk ruky na stěně smýval déšť stékající v pramíncích rýhami, kde pálené cihly spojovala malta. Kalous se krčil v lijavci, na tuto roční dobu neobvyklém, díval se, jak se otisk rozpouští, a přál si, aby nepršelo, aby se byl ke znamení dostal dřív, než ho déšť rozmazal, takže by mohl vycítit ruku, která se otiskla na vnější zeď starého falah'dského paláce v srdci Hissaru.

Mnoho kultur Sedmiměstí mělo plno symbolů, tajné jazyky piktogramů s nepřímými odkazy, které měly mezi domorodci ohromnou váhu. Takové symboly tvořily složitý dialog, jemuž žádný Malažan nerozuměl. Za mnoho měsíců, co tu pobýval, si Kalous pomalu uvědomil, jaké nebezpečí tato nevědomost skrývá. Jak se blížil Rok Drydžhny, takové symboly vyrůstaly jako houby po dešti a každá zeď ve městě byla svítkem s tajnými kódy. Vítr, slunce a déšť zaručovaly, že časem zmizí, že tabulka bude brzy připravená pro další rozhovor.

A zdá se, že poslední dobou mají hodně co říci.

Kalous se otřásl a snažil se uvolnit napětí v šíji a ramenou. Jeho varování pro vrchní pěst zřejmě padala do hluchých uší. V těchto symbolech byly vidět jisté modely. A on byl zřejmě jediný z Malažanů, kdo aspoň rozeznal, jak riskantní je setrvávat v nevědomosti.

Stáhl si kapuci hlouběji do čela ve snaze udržet obličej suchý a cítil, jak mu po předloktí stéká voda, když se široké manžety jeho pláště zvaného telaba na okamžik odhrnuly. Poslední zbytky barvy zmizely. Kalous vstal a pokračoval v cestě.

Voda, proudící po dlažbě pod palácovými zdmi, mu sahala po kotníky, hnala se strouhami, které vedly prostředkem všech ulic a chodníků ve městě. Naproti vysoké zdi paláce již byly markýzy nad krámky o velikosti šatních skříní nebezpečně prověšené. Ze studených děr, které tu nahrazovaly výklady, pozorovali Kalouse kupci s kyselými výrazy.

Kromě ubohých oslíků a občas i koně s prohnutým hřbetem v ulicích nebyli téměř žádní chodci. Dokonce i když sem od Sahulského moře občas zabloudil vlhký vzduch, byl Hissar městem zrozeným z vnitrozemských pouští. Třebaže to byl přístav a nyní i ústřední přístaviště říše v těchto krajích, město a lidé žili otočení k moři zády.

Kalous opustil těsný kruh prastarých budov a úzkých uliček kolem paláce a dorazil na Drydžhnanskou kolonádu, vedoucí rovně, jako když střelí, srdcem Hissaru. Guldindhy, lemující vozovou dráhu kolonády, se kývaly, jak do jejich okrově zbarvených širokých listů bušily kapky deště. Po obou stranách se zelenaly zahrady paláců, většinou otevřené veřejnému obdivu. Lijavec orval květy z keřů a trpasličích stromů, díky čemuž získaly dlážděné chodníčky bílou, červenou a růžovou barvu.

Historik se příkrčil, když mu závan větru přitiskl plášť k pravému boku. Voda na rtech chutnala slaně, jediná známka rozzlobeného moře jen tisíc kroků po jeho pravici. Tam, kde se ulice, pojmenovaná po apokalyptické bouři, náhle zužovala, vozová cesta se změnila v rozbahněnou pěšinu s rozbitou dlažbou, plnou hliněných střepů, a vysoké, kdysi vzosné ořešáky ustupovaly pouštním křovinám. Změna byla tak prudká, že se Kalous ocitl po lýtka hluboko ve vodě plné trusu, než si uvědomil, že dorazil na kraj města. Přimhouřil oči před deštěm a vzhlédl.

Nalevo, rozmazaná za clonou deště, se tyčila kamenná hradba Císařského pozemku. Za hradbou se vzhůru dral kouř. Napravo a mnohem blíže měl změť kožených stanů, koní, velbloudů a vozů – tábor kupců, kteří nedávno dorazili ze Sialk Odhan.

Kalous si kvůli větru přitáhl plášť újeji k tělu a zabočil doprava k tábořišti. Lilo dost hustě, aby déšť ztlumil jeho kroky, takže ho

táboroví psi nezaslechli, když krácel úzkou rozbahněnou pěšinkou mezi rozlezlými tábory. Kalous se zastavil na křižovatce. Naproti sobě měl velký stan barvy mědi, jehož stěny byly hustě pomalované symboly. Z vchodu se nesl kouř. Historik pokračoval v cestě a jen nepatrně zaváhal, než odhrnul stanovou chlopeň a vstoupil.

Když se zastavil, aby si z pláště vytřepal vodu, udeřila do něj stěna zvuku a vlny horké páry. Jak se Kalous rozhlížel, všude kolem něj křičeli, kleli a smáli se lidé, vzduch byl plný opojného kouře z durhangu a kadidla a pachu pečeného masa, kyselého vína a sladkého piva. V kalíšcích rachotily kostky, jak se nalevo sešla dvacítká hráčů, před ním se davem rychle proplétal tapu a v každé ruce třímal čtyři stopy dlouhý železný rožeň s pečeným masem a ovocem. Kalous na něj zavolal a zvedl ruku, aby upoutal jeho pozornost. Prodavač se rychle přiblížil.

„Skopové, přísahám!“ vykřikoval tapu v jazyce pobřežních Debrálů. „Z kozy, ne ze psa, Dosine! Přivoň si sám, a za tak chutné zboží zaplatíš pouhý střížek! Zaplatil bys v Dosin Pali taky tak málo?“

Kalous se narodil na planinách Dal Hon, takže měl pleť stejně tmavou jako místní Debrálové. Na sobě měl námořnickou telabu kupce z ostrovního města Dosin Pali a tímto jazykem mluvil docela bez přízvuku. Na tapuovo prohlášení se Kalous zazubil. „Za psa bych to zaplatil, tapuharale.“ Vylovil dva místní srpky – odpovídaly základnímu „střížku“ z říšského stříbrného jakatasu. „A jestli si myslíš, že Mezlové na ostrovech se stříbra vzdávají ochotněji, tak jsi hlupák!“

Tapu ze špízu nervózně stáhl kousek masa, z něhož kapala šťáva, a dva měkké, kulaté jantarové plody a zabalil jídlo do listů. „Střež se mezelských špehů, Dosine,“ zamumlal. „Slova lze překroutit.“

„Slova jsou jejich jediným jazykem,“ opáčil Kalous opovržlivě, když si bral jídlo. „Je tedy pravda, že mezelskému vojsku teď velí zjizvený barbar?“

„Muž s tváří démona, Dosine.“ Tapu zakroutil hlavou. „Dokonce i Mezlové se ho bojí.“ Strčil do kapsy střížek a znovu zvedl rožeň nad hlavu. „Skopové, ne psí!“

Kalous si našel stanovou stěnu, o kterou se opřel zády, a zatímco pojídal maso, jak bylo v kraji zvykem – rychle a dělal při tom

nepořádek – pozoroval dav. *Každé jídlo je tvé poslední* bylo shrnutím celé sedmiměstské filozofie. Bradu měl celou umaštěnou a tuk mu kapal z prstů. Listy zahodil na rozbahněnou zem a obřadně se dotkl čela v nyní zakázaném děkovném gestu jednomu z falah'dan, jehož kosti nyní hnily v nánosů bahna v Hissarské zátocce. Historik upřel oči na kruh starců za hráči a zamířil k nim, jen si cestou otíral ruce o stehna.

Shromáždění znamenalo Kruh ročních dob, v němž proti sobě stáli dva jasnovidci a ve složitém tanci posunků spolu hovořili symbolickým jazykem věštění. Když se protlačil mezi diváky, uviděl věštce v kruhu. Jedním byl staříčkový šaman, jehož stříbrem prošívaná tvář prozrazovala Semka z dalekého vnitrozemí. Proti němu pak stál asi patnáctiletý chlapec, jenž měl místo očí dvě propadlé jamky se špatně zahojenými jizvami. Hubené údy a nafouknuté břicho ukazovaly na pokročilé stadium podvýživy. Kalous usoudil, že chlapec přišel o rodinu během malazského dobývání a nyní žije v uličkách Hissaru. Našli ho organizátoři Kruhu, protože bylo dobře známo, že bohové často promlouvají skrze tyto trpící duše.

Napjaté ticho mezi diváky historikovi prozradilo, že v této věštbě je síla. I když byl chlapec slepý, držel se stále čelem k semskému jasnovidci, který v naprostém tichu pomalu tančil po bílém písku nasypaném na podlahu. Oba věštcí natahovali ruce a do vzduchu mezi sebou kreslili vzory.

Kalous dloubl do muže vedle sebe. „Co uviděli?“ zašeptal.

Muž, místní prcek s jizvami starého hissarského pluku na tvářích, špatně zakrytými spáleninami, zasyčel mezi špinavými zuby. „Nic menšího než ducha Drydžhny, kterého tu nakreslili svými rukama – ducha, kterého tu viděli všichni, strašný příslib ohně.“

Kalous si povzdechl. „Co bych dal za to, abych to taky viděl...“

„Uvidíš – hele, už je to tu zas!“

Historik se díval, a kmitající se ruce jako by se dotýkaly neviditelné postavy, v jejich stopách zůstávalo narudlé světlo. Záře ukazovala na lidskou postavu, jež získávala na určitosti. Žena s ohnivým tělem. Zvedla ruce a na zápěstích se jí zablesklo cosi jako železo; tanečníci náhle byli tři, jak se točila a proplétala mezi věštcí.

Chlapec náhle zvrátil hlavu dozadu a z hrdla mu unikala slova, jako když o sebe drhnou kameny. „Dvě fontány zuřící krve! Tvář

k tváři. Krev je stejná, dvě jsou stejné, a slané vlny omyjí pobřeží Raraku. Svatá poušť se rozpomíná na svou minulost!“

Zjevení zmizelo. Chlapec přepadl dopředu a tvrdý jako prkno se složil do písku. Semský jasnovidec si dřepł a položil mu ruku na hlavu. „Je navrácen ke své rodině,“ prohlásil starý šaman do ticha. „Milost Drydžhny, nejvzácnější z darů, toto dítě získalo.“

Otrlí domorodci se rozplakali, další padali na kolena. Kalous byl otřesen. Zacouval, když se kruh pomalu stahoval. Mrkáním dostal pot z očí. Když vycítil, že ho někdo pozoruje, rozhlédl se kolem sebe. Naproti němu stála postava zahalená v černé kůži, s kapucí z kozí kůže i s hlavou staženou do čela, takže měla obličej ve stínu. Vzápětí neznámý odvrátil zrak. Kalous se rychle ztratil z jeho dohledu.

Zamířil k východu ze stanu.

Sedmiměstská civilizace byla prastará, prosáknutá mocí dávných dob, kdy ascendenty kráčely po každé kupecké stezce, po každé pěšině, po každé ztracené cestě mezi zapomenutými místy. Písek prý ve svých šustících proudech hromadí sílu a každý kámen je nasáklý kouzly jako krví a pod každým městem leží bezpočet dalších měst, starších měst, měst, která sahají až k samotné První říši. Každé město tu prý bylo postaveno na zádech přízraků, na duchovní podstatě silné jako vrstvy drcených kostí. Prý každé město pod svými ulicemi stále pláče, směje se, křičí, vyvolává zboží a smlouvá, modlí se a nadechuje poprvé i naposledy, než přijde smrt. Pod ulicemi odpočívaly sny, moudrost, hloupost, strach, vztek, žal, chtíč, láska i hořká nenávisť.

Historik vyšel do deště, opět se zabalil do pláště a zhluboka vdechoval čistý chladný vzduch.

Dobyvatelé mohli překonat městské hradby a zabít vše živé ve městě, naplnit všechny paláce, domy i krámy vlastními lidmi, a přesto by ovládli pouze tenký povrch města, slupku přítomnosti, a jednoho dne je duchové zdola svrhnou, až z nich samých bude jen další vrstva mezi mnoha. *Tohle je nepřítel, jehož nemůžeme porazit*, o tom byl Kalous přesvědčen. *A přesto nám historie vypráví příběhy o těch, kteří se tomuto nepříteli stále znovu stavěli. Vítězství možná není v tom, tohoto nepřítele porazit, nýbrž spojit se s ním a stát se jeho součástí.*

Císařovna sem poslala novou pěst, aby ze země vytloukla tato nepokojná staletí. Opustila Coltaina, jak jsem tvrdil Malliku Re-

lovi? Nebo ho jen má připraveného, jako zbraň vykovanou a nabroušenou pro jeden jediný úkol?

Kalous odešel z tábora a opět se přikrčil před prudkým lijákem. Před ním se zvedala brána Císařského pozemku. Třeba nějaké odpovědi na své otázky najde asi tak za hodinu, až se setká tváří v tvář s Coltainem z Vraního klanu.

Přešel rozbrázděnou cestu, čvachtal kalužemi vyplňujícími koleje vyježděné povozy a pak do kopce ke strážnici.

Když dorazil k úzké boční brance, ven vystoupili dva strážníci s kapucemi.

„Dnes žádní prosebníci, Dosine,“ sdělil mu jeden z malazských vojáků. „Zkus to zítra.“

Kalous si rozeplnul plášť a rozhrnul ho, aby byl vidět císařský odznak, který měl připnutý na haleně. „Pěst svolala radu, ne?“

Oba vojáci zasalutovali a couvli. Ten, který prve promluvil, se omluvně usmál. „Nevěděli jsme, že jste s tím druhým,“ řekl.

„S kterým druhým?“

„Dorazil před pár minutami, historiku.“

„Aha, ovšem.“ Kalous jim kývl a vstoupil. Na kamenné dlažbě v průchodu byly blátivé otisky páru měkkých škorní. Historik se zamračil a prošel na nádvoří. Podél zdi nalevo vedl zastřešený chodník až k bočním vrátkům přisedlé, nezajímavé budovy velitelství. Kalous již byl stejně mokrý, takže zamířil přímo k hlavnímu vchodu do budovy. Cestou si všiml, že muž, jenž přišel před ním, udělal totéž. Otisky, zalité vodou, prozradily nohy do O. Historik se zamračil ještě víc.

Dorazil ke dveřím, kde se objevil další strážný, jenž ho navedl k místnosti, kde se konala porada. Když došel k dvoukřídlým dveřím do místnosti, podíval se po stopách svého předchůdce, ale žádné nenašel. Ten druhý očividně zamířil do jiné místnosti v domě. Kalous pokrčil rameny a otevřel dveře.

Poradní místnost měla nízký strop a kamenné stěny jen ohozené vápnem. Vévodil jí dlouhý mramorový stůl, jaksi neúplný, neboť scházely židle. Již tu byli Mallik Rel, Kulp, Coltain a další záchlumský důstojník. Když historik vstoupil, všichni se obrátili a Rel mírně překvapeně zvedl obočí. Očividně netušil, že Coltain pozval i Kalouse. Hodlal snad nový velitel vyvést kněze z míry, když mu o tom schválně neřekl? Po chvíli historik tuto myšlenku zavrhl. Spíš to byl důsledek neuspořádaného nového velení.

Židle kvůli této poradě odnesli, jak bylo zřejmé ze stop, které zanechaly jejich nohy v bílém prachu na podlaze. Na Malliku Relovi i Kulpovi byl jasně vidět neklid, když nevěděli, kam ani jak se postavit. Džhistálský Maelův kněz přešlapoval z nohy na nohu, ruce měl založené v rukávech a v potu na jeho čele se odrážela drsná záře luceren stojících na stole. Kulp vypadal, že potřebuje zeď, o níž by se mohl opřít, ale očividně si nebyl jistý, jak by se Záchlumčané dívali na tak nedbalý postoj.

Kalous se v duchu usmál, sundal si zmáčený plášť a pověsil ho na starý držák na pochodně vedle dveří. Pak se otočil a představil se nové pěsti Coltainovi, jenž stál u bližšího konce stolu se svým důstojníkem po levici – podmračeným veteránem, jehož široký plochý obličej jako by se skládal do šikmé jizvy, co se mu táhla od levého obočí po pravou stranu brady.

„Jsem Kalous,“ oznámil historik. „Říšský historik.“ Mírně se uklonil. „Vítej v Hissaru, pěsti.“ Zblízka viděl, že vojevůdce Vraního klanu nese stopy těch čtyřiceti let, která prožil na severu Záchlumské planiny v Quon Tali. Hubenou, bezvýraznou tvář měl zbrázděnou, kolem širokých úst s tenkými rty hluboké vrásky a v koutcích tmavých, hluboko posazených očí vějířky. Pod ramena mu visely naolejované copy propletené amulety z vraních per. Byl vysoký a na sobě měl otlučenou kroužkovou vestu přes košili z vydělané hověziny a ze širokých plecí mu ke kolenům spadal plášť z vraních per. Měl jezdecké kamaše stažené po stranách řemínky až k bokům. Pod levou paží mu vyčníval rohovinový jílec dlouhého nože.

V odpověď na Kalousova slova naklonil hlavu na stranu. „Když jsem tě viděl naposledy,“ řekl s drsným záchlumským přízvukem, „ležel jsi v horečkách na císařově lůžku, připravený vstát a projít branou mistra Kápě.“ Odmlčel se. „Bult byl ten mladý válečník, jehož kopí tě proklálo, a za jeho námahu ho voják jménem Dujek políbil na tvář mečem.“ Pomalu se usmál na zjizveného veterána vedle sebe.

Prošedivělý jezdec se dál mračil, i když se podíval na Kalouse. Po chvíli pohodil hlavou a nafoukl hrud'. „Pamatuju se na neozbrojeného muže. Právě to, že nadržel v rukou zbraně, otočilo v poslední chvíli mé kopí. Vzpomínám si na Dujekův meč, který mi ukradl krásu ve chvíli, kdy mu můj kůň rozdrtil ruku. Pamatuju se, že Dujek o tu ruku přišel kvůli ranhojičům, neboť ji ovanul smrdutý

dech mého koně. Mezi námi, v tom souboji jsem prohrál já, protože ztráta ruky nijak neovlivnila Dujekovu zářnou kariéru, kdežto když já přišel o svou krásu, zůstala mi jen ta žena, co jsem už měl.“

„A nebyla to tvá sestra, Bulte?“

„Byla, Coltaine. A slepá.“

Oba Záchlumčané se odmlčeli, jeden se mračil, druhý chmuřil.

Kulp cosi přidušeně zachrčel. Kalous pomalu zvedl obočí. „Mrzí mě to, Bulte,“ řekl. „I když jsem byl v bitvě, tebe ani Coltaina jsem neviděl. V každém případě jsem si nevšiml, že bys přišel o krásu.“

Veterán kývl. „Člověk se musí pořádně podívat, to je pravda.“

„Možná,“ ozval se Mallik Rel, „je čas skončit se zdvořilostmi, jakkoliv jsou zábavné, a začít poradu.“

„Až budu připravený,“ opáčil Coltain a dál hleděl na Kalouse.

Bult zabručel. „Pověz mi, historiku, co tě přimělo vstoupit do bitvy beze zbraní?“

„Možná jsem je ztratil v té mele.“

„Ale neztratil. Neměl jsi opasek, pochvu ani štít.“

Kalous pokrčil rameny. „Jestli mám zaznamenávat události v této říši, musím být uprostřed dění, pane.“

„Prokážeš tak bezstarostný zápal i při zaznamenávání událostí Coltainova velení?“

„Zápal? To ano, pane. A bezstarostný,“ povzdechl si, „žel, má odvaha již není, co bývala. V těchto dnech nosím do bitev zbroj, krátký meč a štít. A přílbu. A chodím obklopený osobní stráží a držím se nejmíň lígu od nejprudšího boje.“

„Léta ti přinesla moudrost,“ podotkl Bult.

„Obávám se, že v jistých věcech,“ řekl Kalous pomalu, „ne dost velkou.“ Otočil se ke Coltainovi. „Budu dost smělý, abych přispěl radou při této poradě, pěsti.“

Coltain při řeči sklouzl pohledem na Mallika Relu. „A bojíš se své troufalosti, protože řekneš věci, které se mi nebudou líbit. Možná, až je uslyším, dám Bultovi příkaz, aby dokončil, co začal, a dorazil tě. To mi hodně prozrazuje,“ pokračoval, „o situaci v Arenu.“

„O tom já moc nevím,“ přiznával Kalous a pod halenou mu stékal čůrek potu. „Ale o tobě ještě míň, pěsti.“

Coltainův výraz se nezměnil. Kalousovi připomínal kobru, která se před ním pomalu zvedá, nemrkající, chladnou.

„Otázka,“ řekl Mallik Rel. „Porada už začala?“

„Ještě ne,“ odvětil Coltain pomalu. „Čekáme na mého zaklínače.“
Maelův kněz se ostře nadechl. Kulp popošel blíž.

Kalousovi náhle vyschlo v hrdle. Odkašlal si a řekl: „Nebyl to snad císařovnin rozkaz – v prvním roce její vlády – že všichni záchlumští zaklínači mají být, ehm, vymýceni? Vzpomínám si, že jsem viděl hradby Unty...“

„Jim trvá dlouho, než umřou,“ poznamenal Bult. „Viseli na železných bodcích, dokud si pro jejich duše nepřiletěly vrány. My přivedli své děti pod městské hradby, aby se podívaly na kmenové staršiny, které nám sebral rozkaz krátkovlasé ženy. Na jejich památku jsme si udělali jizvy, abychom udrželi pravdu naživu.“

„Císařovny,“ řekl Kalous a pozoroval, jak se tváří Coltain, „jíz nyní sloužíte.“

„Krátkovlasá žena neví nic o záchlumských zvyklostech,“ opáčil Bult. „Vrány, nesoucí v sobě duše největších zaklínačů, se vrátily k našim lidem, aby vyčkaly na nový život, a tak se k nám moc staršinů vrátila.“

Otevřely se posuvné boční dveře, jichž si Kalous dosud nevšiml, a do místnosti vstoupil vysoký muž s ohnutýma nohama a s tváří skrytou ve stínu kozí kapuce, kterou si teď stáhl, a odhalil hladkou tvář chlapce stěží desetiletého. Tmavé oči mladík upřel na historika.

„Toto je Sormo E'nath,“ představil jej Coltain.

„Sormo E'nath – stařec – byl popraven v Untě,“ štěkl Kulp. „Byl to nejmocnější zaklínač – císařovna se ujistila, že je to on. Prý mu trvalo jedenáct dní na zdi, než umřel. Tohle není Sormo E'nath. Tohle je kluk.“

„Jedenáct dní,“ zabručel Bult. „Žádná vrána nedokázala sama podržet celou jeho duši. Každý den přiletěla jiná, až byl pryč celý. Jedenáct dní, jedenáct vran. Taková byla Sormova moc, jeho vůle žít, a takovou čest mu prokázali černokřídlí duchové. Jedenáct jich k němu přišlo. *Jedenáct.*“

„Starší magie,“ zašeptal Mallik Rel. „Hodně starších svitků něco takového naznačuje. Tento chlapec se jmenuje Sormo E'nath. Je to skutečně znovuzrozený zaklínač?“

„Rhivové v Genabakis věří v něco podobného,“ poznamenal Kalous. „Novorozené dítě se může stát nádobou pro duši, která ještě neprošla branou mistra Kápě.“

Chlapec promluvil, hlas měl slabý, ale již mu přeskakoval na pokraji mužného věku. „Jsem Sormo E'nath, který si v hrudní kosti nese vzpomínku na železný bodec. Mého zrodu se zúčastnilo jedenáct vran.“ Shrnul si plášť z ramen. „Dnes jsem narazil na obřadní věštění a v davu jsem uviděl historika Kalouse. Společně jsme přihlíželi vidění seslanému velmi mocným duchem, duchem, jehož tvář je jednou mezi mnoha. Tento duch přislíbil armageddon.“

„Viděl jsem to, co on,“ přitakal Kalous. „Za městem se utábořila kupecká karavana.“

„Neodhalili v tobě Malažana?“ podivil se Mallik.

„Mluví kmenovým jazykem dobře,“ podotkl Sormo. „A dělá gesta ohlašující nenávist k říši. Dost výrazná a provedená tak, aby zmátla domorodce. Pověz, historiku, už jsi takové věštby někdy viděl?“

„Ne tak... jasně,“ přiznal Kalous. „Ale viděl jsem dost znamení, abych vycítil, že se věci dávají do pohybu.“

„Smělé tvrzení,“ prskl Mallik Rel a povzdechl si, stání ho rozhodně vyvádělo z míry. „Nová pěst dobře udělá, když s opatrností brát bude taková prohlášení. Mnohá jsou proroctví v této zemi, stejně tolik jich je, kolik lidí, zdá se. Takové množství pravdivost každého umenšuje. Povstání se slibuje v Sedmiměstí každý rok od chvíle, kdy je Malažané dobyli. A co z nich pošlo? Nic.“

„Kněz má skryté motivy,“ poznamenal Sormo.

Kalous zadržel dech.

Relův kulatý, zpocený obličej zbělel.

„Všichni lidé mají skryté motivy,“ prohlásil Coltain, jako by zaklínačovo tvrzení zavrhoval. „Slyším varování a radu být opatrný. V tom je rovnováha. Toto jsou má slova. Mág, který touží opírat se o stěny z kamene, mě považuje za zmiji v pokrývkách. Jeho strach ze mne hovoří za každého vojáka v Sedmé armádě.“ Pěst Coltain si odplivl na podlahu a udělal obličej. „Jejich pocity mě nezajímají. Jestli budou plnit mé rozkazy, já na oplátku budu sloužit jim. Jestli poslouchat nebudou, vyrvu jim srdce z hrudi. Slyšíš má slova, kádrový mágu?“

Kulp se zamračil. „Slyším.“

„Já jsem tady,“ Relův hlas zněl málem pronikavě, „abych předal rozkazy vrchní pěsti Pormquala –“

„Před nebo po oficiálním přivítání vrchní pěsti?“ Ještě než Kalous domluvil, již svých slov litoval, i když Bult zařval smíchy.

Mallik Rel se v odpověď narovnal. „Vrchní pěst Pormqual vítá pěst Coltaina v Sedmiměstí a přeje mu v jeho novém postavení vše nejlepší. Sedmá armáda zůstává jako jedna ze tří původních armád Malazské říše a vrchní pěst věří, že pěst Coltain bude ctít její pozoruhodnou historii.“

„Mně na pověsti nesejde,“ zabručel Coltain. „Budou je soudit podle jejich činů. Pokračuj.“

Rel, celý se třesa, pokračoval: „Vrchní pěst Pormqual mne požádal, abych předal jeho rozkazy pěsti Coltainovi. Admirál Nok má opustit hissarský přístav a pokračovat do Arenu, jakmile budou na lodích doplněny zásoby. Pěst Coltain má pokračovat s přípravami na tažení Sedmé po souši... do Arenu. Je přáním vrchní pěsti vykonat přehlídku Sedmé před konečným umístěním.“ Kněz vytáhl zapečetěný svitek a položil ho na stůl. „Takové jsou rozkazy vrchní pěsti.“

Coltainovi znechucením potemněla tvář. Zkřížil ruce na prsou a schválně se k Relovi obrátil zády.

Bult se zasmál, ale nebylo v tom veselí. „Vrchní pěst si přeje vykonat přehlídku vojska. Předpokládám, že má ve službách velmága a možná i ruku Spáru, co? Jestli chce vykonat přehlídku Coltainových oddílů, může sem přijít chodbou. Pěst nehodlá vybavit tuhle armádu na čtyřistalígový pochod, aby se mohl Pormqual mračit na prach na jejich botách. Po takovém přesunu by východní provincie Sedmiměstí zůstaly bez okupační armády. V čase nepokojů by to bylo považováno za ústup, zvláště když by navíc odplula Sahulská flotila. Této zemi se nedá vládnout zpoza arenských hradeb.“

„Odporujete rozkazu vrchní pěsti?“ zeptal se Rel šepem a oči, jež upíral na Coltainova široká záda, se mu leskly jako krvavé démanty.

Pěst se otočila. „Já radím změnu těchto rozkazů,“ prohlásil, „a teď čekám na odpověď.“

„Odpověď vám dám,“ zachraptěl kněz.

Coltain ohrnul nos.

Ozval se Bult. „Ty? Ty jsi kněz, ne voják, ani guvernér. Ty ani nejsi oficiálně členem vrchního velení.“

Rel se zamračil na veterána. „Nejsem? Vskutku –“

„Ne podle císařovny Laseen,“ přerušil ho Bult. „Ona o tobě nic neví, knězi, kromě toho, co napíše vrchní pěst do hlášení. Pochop,

že císařovna nepředává moc lidem, které nezná. Vrchní pěst Pormqual tě zaměstnal jako svého poslíčka, a tak s tebou bude pěst zacházet. Ty nevelíš nikomu. Ani Coltainovi, ani mně, dokonce ani obyčejnému kuchaři od Sedmé.“

„Předám tato slova i názor vrchní pěsti.“

„Nepochybně. Smíš teď odejít.“

Relovi spadla brada. „Odejít?“

„Už jsme s tebou skončili. Jdi.“

Mlčky se dívali, jak kněz odchází. Jakmile se za ním dveře zavřely, Kalous se obrátil na Coltaina. „To možná nebylo moudré, pěsti.“

Coltain vypadal ospale. „Mluvil Bult, ne já.“

Kalous se podíval na veterána. Zjizvený voják se zubil.

„Pověz mi něco o Pormqualovi,“ vybídl historika Coltain. „Setkal ses s ním?“

Kalous se otočil zpátky k pěsti. „Ano, setkal.“

„Vládne dobře?“

„Pokud dokážu posoudit,“ začal Kalous, „tak nevládne vůbec. Většinu výnosů vydává muž, kterého jste – kterého Bult právě vyhostil z porady. A za ním jsou houfy dalších, většinou bohatí kupci urozeného rodu. To oni jsou v základě zodpovědní za snížení povinných cel na dovážené zboží a odpovídající zvýšení místních daní na výrobky a vývoz – samozřejmě s výjimkou toho, co vyvázejí oni sami. Říšskou okupaci ovládají malazští kupci, a tato situace se nezměnila od chvíle, kdy Pormqual před čtyřmi lety přijal titul vrchní pěsti.“

Bult se zeptal: „Kdo byl vrchní pěst před ním?“

„Kartheron Krust, který se jednou v noci utopil v arenském přístavu.“

Kulp prskl. „Krust by dokázal namol opilý proplavat hurikánem, ale pak šel a utopil se právě jako jeho bratr Urko. Ani jedno tělo se samozřejmě nenašlo.“

„To znamená?“

Kulp se zazubil na Bulta, ale neřekl nic.

„Krust i Urko byli oba císařovi muži,“ vysvětloval Kalous. „Zdá se, že měli stejný osud jako většina Kellanvedových společníků včetně Toca Staršího a Amerona. Ani *jejich* těla se nikdy nenašla.“ Historik pokrčil rameny. „To už je stará historie. Vlastně zakázaná historie.“

„Podle tebe byli zavražděni na Laseenin rozkaz,“ hádal Bult a vycenil křivé zuby. „Ale představ si, že císařovi nejschopnější velitelé prostě... zmizí. Císařovna zůstane sama, zoufale potřebuje schopné lidi. Zapomínáš, historiku, že než se Laseen stala císařovnou, byla si blízká právě s Krustem, Urkem, Ameronem, Dassemem a ostatními. Představ si, jak je teď osamělá a stále cítí bolest opuštěnosti.“

„A to, že zavraždila další blízké druhy – Kellanveda a Tanečníka – nebylo něco, co by podle ní mohlo ovlivnit přátelství s těmito veliteli?“ Kalous zavrtěl hlavou a uvědomoval si, jak zatrpkle mluví. *Byli to i moji druhové.*

„Některé chyby v úsudku se nedají nikdy napravit,“ podotkl Bult. „Císař a Tanečník byli schopní dobyvatelé, ale byli také schopní vládcové?“

„To už se nedozvíme,“ štěkl Kalous.

Veterán si povzdechl, znělo to skoro jako frknutí. „Ne, ale jestli byla v blízkosti trůnu nějaká osoba schopná vidět, co se blíží, tak to byla Laseen.“

Coltain znovu plivl na podlahu. „Víc k tomu není co dodat, historiku. Zaznamenej, co tu bylo vyřčeno, pokud to na tvůj vkus není příliš hořké.“ Ohlédl se na zamklého Sormo E'natha a zamračil se.

„I kdybych se tím měl udusit,“ opáčil Kalous, „zapíšu všechno. Kdybych to neudělal, nemohl bych se považovat za historika.“

„Tak tedy dobrá.“ Pěst Coltain dál upíral zrak na Sormo E'natha. „Pověz, historiku, co má Mallik Rel na Pormquala, že ho má v hrsti?“

„To bych taky rád věděl, pěsti.“

„Zjisti to.“

„Žádáš mne, abych špehoval.“

Coltain se k němu otočil s nepatrným úsměvem na rtech. „A co jsi dělal v tom kupeckém stanu, Kalousi?“

Kalous se zaškaredil. „Budu muset jet do Arenu. Myslím, že Mallik Rel se už se mnou dál radit nebude. Ne, když jsem viděl jeho pokoření. Vlastně si jsem docela jistý, že si mě zařadil mezi své nepřátele, a jeho nepřátele mají jaksí ve zvyku mizet beze stopy.“

„Já nezmizím,“ prohlásil Coltain, popošel blíž a sevřel historikovi rameno. „Měli bychom se přestat zabývat Mallikem Relem. Budeš převelen k mému štábu.“

„Jak prikazuješ, pěsti,“ řekl Kalous.

„Porada skončila.“ Coltain se otočil ke svému zaklínači. „Sormo, dnešní ranní dobrodružství mi vylíčíš... později.“

Zaklínač se uklonil.

Kalous si vzal plášť a s Kulpem v patách odešel ze síně. Když se za nimi zavřely dveře, historik zatahal kádrového mága za rukáv. „Na slovíčko. V soukromí.“

„Jsem pro,“ opáčil Kulp.

Našli si místnost dál v chodbě, kde byla jen hromada rozbitého nábytku. Kulp za nimi zavřel a zamkl dveře a pak se s divokým pohledem v očích otočil ke Kalousovi. „To vůbec není člověk – je jako zvíře a vidí věci jako zvíře. A Bult – Bult slyší vrčení a vidí zježenou srst svého pána a převádí je do slov – ještě jsem nepotkal tak užvaněného Záchlumčana, jako je ten zchromlý dědek.“

„Očividně,“ podotkl Kalous suše, „měl Coltain hodně co říct.“

„Mám takové tušení, že Maelův kněz už plánuje svou pomstu.“

„Ano. Ale mě šokovalo, jak Bult bránil císařovnu.“

„A ty jeho názor sdílíš?“

Kalous si povzdechl. „Že lituje svých činů a nyní plně cítí osamělost mocných? Možná. Je to zajímavé, ale pro věc už dávno ne důležité.“

„Myslíš, že se Laseen svěřuje těmto záchlumským divochům?“

„Coltain byl povolán k audienci u císařovny a podle mě se Bult od svého pána nehne na krok – ale co se mezi nimi odehrálo v Laseeniných soukromých komnatách, zůstává záhadou.“ Historik pokrčil rameny. „Na Mallika Relu byli připravení, tolik je zřejmé. A co si vlastně myslíš o tom mladém zaklínači?“

„Mladém?“ Kádrový mág se zamračil. „Ten *kluk* má auru starce. Cítím z něj obřadní pití kobyly krve, a ten obřad u zaklínače značí železný věk – posledních pár let života, největší rozkvět sil. Viděl jsi ho? Vystřelil na kněze šipku a pak jen mlčky stál a čekal, co se bude dít.“

„Přesto jsi tvrdil, že to je lež.“

„Nebylo třeba Sormovi prozradit, jak citlivý mám nos, a dál se k němu budu chovat jako k chlapci, k podvodníkovi. Jestli budu mít štěstí, tak si mě nebude všímat.“

Kalous zaváhal. Vzduch v místnosti byl zatuchlý, a když se na-dechl, cítil prach. „Kulpe,“ řekl nakonec.

„Ano, historiku, co ode mě žádáš?“

„Nemá to nic společného s Coltainem ani s Mallikem Relem nebo Sormo E'nathem. Žádám tě o pomoc.“

„S čím?“

„Chci osvobodit vězně.“

Kádrový mág zvedl obočí. „Z hissarské šatlavy? Historiku, u hissarské gardy nemám žádné slovo –“

„Ne, ne z městské šatlavy. Tohle je vězeň říše.“

„Kde toho vězně drží?“

„Prodali ho do otroctví, Kulpe. Je v otataralových dolech.“

Kádrový mág vytřeštil oči. „Pro mistra Kápě, Kalousi, ty mě žádáš, abych pomohl *mágovi*? Myslíš, že se k těm dolům dobrovolně přiblížím? Otataral ničí kouzla, dohání mágy k šílenství –“

„Jen připluješ k ostrovu,“ přerušil ho Kalous. „Máš moje slovo, Kulpe.“

„Abych vyzvedl vězně a pak co, vesloval jako blázen s dosinskou válečnou galérou za zádí?“

Kalous se zazubil. „Něco takového.“

Kulp se podíval na zavřené dveře a pak si prohlížel trosky v místnosti, jako by si jich doposud nevšiml. „Co je to za pokoj?“

„Kancelář pěsti Torlom,“ odpověděl Kalous. „Kde ji té noci našel drydžhnanský asasín.“

Kulp pomalu kývl. „A vybrali jsme si ji náhodou?“

„To rozhodně doufám.“

„Já taky, historiku.“

„Pomůžeš mi?“

„Ten vězeň... kdo je to?“

„Heborik Lehkoruký.“

Kulp pomalu kývl podruhé. „Promyslím si to, Kalousi.“

„Smím se zeptat, co chceš promýšlet?“

Kulp se zamračil. „To, jak po světě pobíhá další historik zrádce, co jiného?“

Svaté město Ehrlitan bylo městem z bílého kamene, zvedalo se od přístavu a zabíralo a zcela obklopovalo velký kopec s plochým vrškem, známý jako Džen'ráb. Lidé věřili, že pod Džen'rábem je pochováno jedno z prvních měst na světě a že v pevné suti čeká trůn Sedmi ochránců, o němž báje pravila, že vůbec není trůnem, nýbrž komnatou se sedmi stupínky v kruhu, posvěcenými sedmi ascendenty, které založily Sedmiměstí. Ehrlitan byl tisíc let starý,

ale starověké město Džen'ráb, nyní kopec kamení, byl údajně devětkrát starší.

Jeden z prvních falah'dan Ehrlitanu začal na vršku Džen'ráb s rozsáhlou a náročnou stavbou na počest města pod ulicemi. Lomy na severním pobřeží byly vybrány do dna, celé kopce odhrabány, dělníci upravili desetitunové kvádry bílého mramoru a dopravili je do přístavu, odkud je další protáhli dolními čtvrtěmi k rampám vedoucím na pahorek. Na vršku Džen'ráb vyrůstaly jako drahokamy v panenské koruně chrámy, paláce, zahrady, dómy, věže a falah'dský palác.

Tři roky poté, co na místo zasadili poslední kvádr, se starověké zasypané město... otrásl. Podzemní oblouky se pod nesmírnou tíhou Falah'dské koruny propadly, zdi se zbortily, základní kameny klouzaly do ulic plných prachu. Pod povrchem se prach choval jako voda, hnal se dolů ulicemi a uličkami, dral se do otevřených dveří, pod podlahy – a v neproniknutelné temnotě Džen'rábu nebylo nic vidět. Na povrchu, když jasné ráno ohlásilo výročí vlády onoho falah'd, se Koruna propadla, věže se sesypaly, dómy praskaly v oblacích bílého mramorového prachu a palác se propadl do řeky prachu, na některých místech jen o pár stop, jinde o dvacet sáhů.

Diváci v Dolním Městě to pak popisovali. Vypadalo to, jako by Korunu uchopila obrovská neviditelná ruka a všechny budovy zamáčkla do země a zároveň je drtila v sevření. Oblak prachu na celé dny změnil slunce v měděný kotouč.

Toho dne zahynulo přes třicet tisíc lidí včetně falah'd samotného a další tři tisíce těch, kdo bydleli a pracovali v paláci, ale jeden přežil: jeden mladý kuchtík, přesvědčený, že za všechno může pohár, který těsně před zemětřesením upustil na podlahu. Z pocitu viny zešílel a probodl si srdce, když stál na rynku Merykra v Dolním Městě, a jeho krev smáčela dlažbu na místě, kde nyní stál Šumař.

Sapér mhouřil modré oči a díval se, jak na druhé straně Merykry projíždí oddíl Rudých čepelí. Lidé se před nimi rozbíhali na všechny strany.

Šumař stál nehybně na posvátném dlažebním kameni s vybledlým oslavným nápisem, zahalený v tenkém hábitu z běleného lnu, s nasazenou kapucí, jak to nosili gralští divoši, a přemýšlel, jestli mohou davy nervózně přecházející kolem něj slyšet, jak mu prud-

ce buší srdce. Proklínal se, že riskoval procházku starým městem, a pak proklet Kalama, že jejich odjezd odložil, dokud se nespojí s jedním ze svých starých agentů ve městě.

„*Mezla'ebdín!*“ zasyčel kdosi vedle něj.

Malazšti psičci byl docela odpovídající překlad. Příslušníci Rudých čepelí se narodili v Sedmiměstí, a přesto odpřisáhli naprostou věrnost císařovně. Vzácní – byť v této chvíli nevítaní – pragmatici v zemi plné fanatických snů, Rudé čepele se právě pustily do nezávislých opatření proti stoupencům Drydžhny, a to svým typickým způsobem: mečem a kopím.

Na ošlapaných kamenech rynku mezi rozházenými koši, štučky látky a potravinami leželo půl tuctu nehybných obětí. Vedle těla ženy u vyschlé kašny dřepěla dvě děvčátka. Zeď opodál zdobily šmouhy od krve. O pár ulic dál se rozezněly poplašné zvony ehrlitanské gardy a městskou pěst právě zpravili o tom, že Rudé čepele opět pohrdly její neschopnou vládou.

Divocí jezdci pokračovali ve svém extempore, na hlavní ulici vedoucí z rynku pobíjeli bez rozdílu všechny a brzy se ztratili z dohledu. Na těla padlých se okamžitě vrhli žebráci a zloději, i když se tu ještě rozléhalo kvílení. Obě děvčátka sbalil hrbatý pasák a odkulhal s nimi z dohledu.

Když Šumař před chvílí vstoupil na rynek, málem skončil s rozraženou lebkou, neboť se útočícím Rudým čepelím připltl do cesty. Díky vojáckým zkušenostem se vrhl před koně, takže válečník musel seknout doleva na stranu, kde držel štít, a sapér se tak sehnul pod svištěcí zbraní a dostal se mimo dosah. Jezdec se ho nenamáhal pronásledovat a raději připravil o hlavu dalšího nešťastného měšťana, ženu zoufale táhnoucí dvě děti koním z cesty.

Šumař se otřepal a tiše zaklel. Protlačil se mezi lidmi a zamířil do uličky, v níž zmizel pasák. Vysoké budovy po obou stranách vrhaly do uličky stín. Z hniječícího jídla a jakési mrtvolky stoupal odpudivý zápach. Když Šumař opatrně vstoupil, v dohledu nikdo nebyl. Sapér dorazil k zadnímu průchodu mezi dvěma zídkami, stěží dost širokému, aby tudy prošla mula, a do půli lýtek zasypanému suchými palmovými listy. Za každou zídkou byla zahrada a vějíře listů vysokých palem se proplétaly a ve výšce dvaceti stop vytvářely hotový baldachýn. O třicet kroků dál průchod slepě končil a tam se krčil pasák, mladší dívenku tiskl k zemi a druhou holčičku držel u zdi a snažil se rozvázat jí kamaše.

Když uslyšel Šumařovy kroky na suchém listí, pasák otočil hlavu. Měl bílou pleť lidí ze Skrae a ve vědoucím úsměvu předvedl zčernalé zuby. „Grale, za půl jakatasu je tvoje, jakmile ji přeříznu. Ta druhá tě bude stát víc, poněvadž je mladší.“

Šumař k němu došel. „Kupuju,“ prohlásil. „Udělám manželky. Dva jakatasy.“

Pasák si odfrkl. „Za týden vydělám dvakrát tolik. Šestnáct jakatasů.“

Šumař vytáhl dlouhý gralský nůž, který si před hodinou koupil, a přitiskl ostří pasákovi na krk. „Dva jakatasy a moje milosrdenství, simharale.“

„Platí, Grale,“ zachrčel pasák s vytřeštěnýma očima. „Platí, na toho s kápí!“

Šumař vytáhl dvě mince a hodil je do listí, pak couvl. „Vezmu hned.“

Simharal padl na kolena a hrabal se v listí. „Vezmi si je, Grale, jen si je vem.“

Šumař zabručel, vrátil nůž do pochvy a popadl dívky, každou rukou jednu. Obrátil se zády k pasákovi a zamířil do uličky. Nebylo pravděpodobné, že by se muž pokusil o nějakou zradu. Gralští domorodci často prosili o urážky, aby měli důvod ke své oblíbené činnosti: pomstě. A každý věděl, že připlížit se k některému z nich zezadu je zhola nemožné, takže se o to nikdo ani nepokoušel. Přesto byl Šumař vděčný za koberec suchého listí mezi ním a pasákem.

Vyšel z uličky. Dívky mu v podpaždí visely jako hadrové panenky, stále byly v šoku. Podíval se na tu starší. Devět, nejvýš deset let, vzhlížela k němu vykulenýma tmavýma očima. „Všechno je v pořádku,“ řekl jí. „Když tě postavím na zem, dokážeš jít? Ukážeš mi, kde bydlíte?“

Po delší době kývla.

Dorazili k jednomu z těch křivolakých průchodů, které v Dolním Městě vydávali za ulice, a Šumař postavil dívenku na zem a druhou vzal do náručí – zdálo se, že usnula. Starší holčička se ho okamžitě chytila za hábit, aby se jí v davu neztratil, a táhla ho pryč.

„Domů?“ zeptal se Šumař.

„Domů,“ odpověděla.

Po deseti minutách se dostali mimo tržnice a vstoupili do klid-

nější sídelní čtvrti. Domy tu byly skromné, ale čisté. Dívka Šumař dovedla k boční ulici. Když se tam dostali, obklopily je křičící děti. Vzápětí ze zahradní branky vyběhli tři ozbrojení muži. Děti se rozprchly na všechny strany, umlkly a jen se dívaly, muži Šumaři začali mávat pod nosem tulvary.

„Nahal Gral,“ zavrčel Šumař. „Ženu zabila Rudá čepel. Simharal vzal tyhle dvě. Já je koupil. Nepoškozené. Tři jakatasy.“

„Dva,“ opravil ho jeden z mužů a plivl Šumařovi pod nohy. „Toho simharala jsme našli.“

„Dva na koupi. Jeden za dopravu. Nepoškozené. Tři.“ Ošklivě se usmál. „Slušná cena, nízká za gralskou čest. Nízká za gralskou ochranu.“

Za Šumařem promluvil čtvrtý muž. „Zaplaťte mu, pitomci. Ani sto zlatých jakatasů by nebylo dost. Chůva a děti byly pod vaší ochranou, ale když přišly Rudé čepele, utekli jste. Kdyby tenhle Gral na děti nenarazil a nekoupil je, už by byly poškozené. Zaplaťte tomu Gralovi z milosti královny snů a navěky žehnejte jemu a jeho rodině.“ Muž pomalu došel před sapéra. Měl zbroj soukromé stráže s kapitánskými odznaky. Na hubené tváři měl jizvu ve tvaru sekery, značící veterána od Y'ghatan, a na hřbetech rukou jizvičky po spáleninách. Tvrdé oči upřel na Šumaře. „Žádám tvé jméno, Grale, abych tě mohl vzpomenout ve svých modlitbách.“

Šumař zaváhal a nakonec kapitánovi sdělil své pravé jméno, jméno, s nímž se tak dávno narodil.

Když ho muž uslyšel, zamračil se, ale neříkal nic.

Jeden strážný přistoupil s mincemi v dlani. Šumař podal spící holčičku kapitánovi. „Je špatné, že spí,“ poznamenal.

Prošedivělý veterán dítě něžně převzal. „Podívá se na ni domácí léčitel.“

Šumař se rozhlédl kolem sebe. Holčičky očividně patřily k bohaté a mocné rodině, nicméně obydlí v dohledu byla poměrně malá, domy menších kupců a řemeslníků.

„Pojíš s námi, Grale?“ zeptal se kapitán. „Dědeček těch dětí tě bude chtít vidět.“

Šumař byl zvědavý, a tak souhlasil. Kapitán ho dovedl k nízké boční brance v zahradní zdi. Tři strážní šli napřed a otevřeli. Dívka prošla první.

Branka se otvírala do překvapivě rozlehlé zahrady, kde byl

vzduch chladný a vlhký díky neviditelnému potůčku tekoucímú šavnatým podrostem. Kameny vyložený chodníček vedl pod baldachýnem z větví starých ovocných stromů a ořešáků. Na druhé straně se zvedala vysoká zeď postavená pouze z kouřového skla. Na tabulkách se blyštěly duhové vzory s kapkami vody a kazy od minerálů. Šumař jaktěživ neviděl tolik skla na jednom místě. Ve zdi byly dveře z běleného plátna nataženého na tenkém železném rámu. Před nimi stál stařec v pomačkaném oranžovém rouše. Tmavě okrovou barvu jeho pleti podtrhovala hříva bílých vlasů. Dívka se k němu rozběhla, aby ho objala, starý pán však upíral jantarové oči na Šumaře.

Sapér klesl na koleno. „Prosím o požehnání, poutníče duší,“ pronesl svým nejdrsnějším gralským přízvukem.

Tannoský mnich se rozesmál a znělo to jako písečná bouře. „Nemůžu požehnat tomu, čím nejsi, pane,“ řekl nakonec. „Ale prosím, připoj se ke mně a kapitánu Turqovi při soukromém občerstvení. Jsem si jistý, že tito strážní dychtí znovu získat odvahu tím, že se tady na zahradě postarají o děti.“ Položil spící holčičce na čelo vráscitou ruku. „Selal se chrání svým vlastním způsobem. Kapitáne, sděl léčiteli, že ji zpátky na tento svět musí přivést jemně.“

Kapitán předal děvčátko jednomu ze strážných. „Slyšel jsi pána. Tak si pospěš.“

Obě děti odvedli za plátěné dveře. Tannoský duchovní odvedl Šumaře a Turqu stejnými dveřmi, ale pomaleji.

V pokoji se skleněnými stěnami stál nízký železný stůl a kolem něj byla rozestavena kožená křesílka, také nepříliš vysoká. Na stole byly mísy s ovocem a chlazenými masy posypanými rudým kořením. Křišťálová karafa se světle žlutým vínem byla otevřená, aby víno větralo. Vinná usazenina na dně karafy byla na dva prsty vysoká: poupata pouštních květů a mrtvolky bílých medonosných včel. Místnost prostupovala chladivá, sladká vůně vína.

Vnitřní dveře z pevného dřeva byly zasazené do mramorové zdi. V malých výklencích ve stěně hořely svíčky s plamínky rozličných barev. Mihotavé odrazy hypnoticky tančily na skle naproti.

Mnich se posadil a ukázal na další křesílka. „Prosím, posaďte se. Překvapilo mě, že malazský špeh tolik ohrozil svůj převlek, aby zachránil dvě ehrlitanské děti. Hodláš teď vyždímat informace z rodiny přemožené vděkem?“

Šumař si shrnul kapuci z hlavy a povzdchl si. „Jsem Malažan,“

priznal. „Ale ne špeh. Jsem převlečený, aby mě neodhalili... Ma-
lažani.“

Starý mnich si nalil víno a podal sapérovi číši. „Jsi voják.“

„To jsem.“

„Zběh?“

Šumař sebou trhl. „Ne dobrovolně. Císařovně se zlíbilo posta-
vit mimo zákon můj pluk.“ Napil se sladkého květového vína.

Kapitán Turqa zasyčel. „Palič mostů. Voják z Jednorukého
houfce.“

„Jsi dobře informovaný, pane.“

Tannoský duchovní ukázal na mísy. „Prosím. Jestli po tolika
letech válčení hledáš klidné místo, tak jsi udělal vážnou chybu,
když jsi přišel do Sedmiměstí.“

„To mi došlo,“ povzdechl si Šumař a vzal si ovoce. „Proto taky
doufám, že se co nejdříve dostanu na loď do Quon Tali.“

„Kansuská flotila opustila Ehrlitan,“ sdělil mu kapitán. „A dnes
se na oceán vydává jen málokterý kupec. Vysoké daně –“

„A vyhlídka na bohatství, které přijde s občanskou válkou,“
řekl Šumař a kývl. „Takže musím po svých, aspoň do Arenu.“

„Nemoudré,“ podotkl mnich.

„Já vím.“

Ale tannoský duchovní zavrtěl hlavou. „Nejenom kvůli blížící
se válce. Cestou do Arenu musíš přejít Pan'potsun Odhan, obejít
Svatou poušť Raraku. Z Raraku se přizene smršť apokalypsy. A na-
víc dojde ke sbíhání.“

Šumař přimhouřil oči. *Převtělenec dhenrabi*. „Jako když se při-
tahují síly ascendentů?“

„Právě tak.“

„Co je přitáhne?“

„Brána. Proroctví o Cestě rukou. Převtělenci a d'iversové. Brá-
na je příslibem... něčeho. Přitahuje je to jako plamen můru.“

„Proč by tvaroměniče zajímala brána do chodby? Nejsou zrov-
na jako bratři a nepoužívají kouzla, aspoň ne žádným vědomým
způsobem.“

„Na vojáka máš překvapivě rozsáhlé znalosti.“

Šumař se zamračil. „Vojáky každéj podceňuje,“ zabručel. „Ne-
strávil jsem patnáct let válčení v říšských válkách se zavřenejma
očima. Císař se u Li Hengu srazil s Trhačem i Ryllandarasem. Já
tam byl.“

Tannoský duchovní omluvně sklonil hlavu. „Na tvé otázky neznám odpovědi,“ pravil tiše. „Vlastně si myslím, že převtělenci a d'iversové si ani plně neuvědomují, co hledají. Jako lososi vračející se do vod, kde se narodili, i oni jednájí instinktivně, cítí vnitřní puzení a nějaký příslib.“ Sepjal ruce. „Tvaroměnič nejsou jednotní. Každý stojí sám. Tahle Cesta rukou –“ chvíli váhal, než pokračoval – „je možná prostředkem k ascendenci – pro vítěze.“

Šumař se roztřeseně nadechl. „Ascendence znamená moc. Moc znamená ovládnání.“ Podíval se duchovnímu do žlutých očí. „Kdyby jeden tvaroměnič dosáhl ascendence –“

„Ovládl by svůj druh, ano. Taková událost by vyvolala... ohlas. V každém případě, příteli, nebyly pustiny nikdy bezpečné, ale v následujících měsících se odhan změní v místo plné krutých hrůz, tolik vím jistě.“

„Děkuju za varování.“

„Přesto tě neodradí.“

„Nebojím se.“

„Tak ti musím na tvé cestě nabídnout jistou ochranu. Kapitáne, prosím.“

Veterán vstal a vyšel z místnosti.

„Voják a psanec,“ řekl starý mnich po chvíli, „který riskuje život a vrátí se do srdce říše, jež ho odsoudila k smrti. To musí být něco.“

Šumař pokrčil rameny.

„Tady v Sedmiměstí na Paliče mostů nezapomněli. To jméno proklínají a zároveň obdivují. Byli jste čestní vojáci bojující v nečestné válce. Pluk prý byl zakalen v žáru a spálených skalách Svaté pouště Raraku, když pronásledoval setninu falah'dských čarodějů. Ten příběh bych někdy rád slyšel, abych ho mohl přetvořit v píseň.“

Šumař vykulil oči. Kouzla poutníků duší se zpívala, nebyl k nim potřeba žádný další obřad. Ačkoliv byla tannoská píseň oddána míru, její moc prý byla nesmírná. Sapéra napadlo, co by taková píseň asi udělala s Paliči mostů.

Tannoský duchovní otázku zřejmě pochopil, protože se usmál. „O takovou píseň se ještě nikdy nikdo nepokusil. V tannoské písni je sice potenciál k ascendenci, mohl by však ascendovat celý pluk? Vskutku otázka vyžadující odpověď.“

Šumař si povzdechl. „Kdybych měl čas, ten příběh bych ti pověděl.“

„Potrvá to jen chvíličku.“

„Co tím myslíš?“

Starý mnich zvedl vrásčitou ruku s dlouhými prsty. „Kdybys mi dovolil se tě dotknout, poznal bych celý tvůj život.“

Sapér ucukl.

„Aha,“ povzdechl si tannoský duchovní, „bojíš se, že bych tvá tajemství nezachoval.“

„Bojím se, že kdybys je znal, ohrozilo by to tvůj život. Ne všechny moje vzpomínky jsou čestný.“

Starý pán zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. „Kdyby byly všechny čestné, přáteli, tak by sis tohle roucho zasloužil spíš než já. Opušť tedy mou neomalenou žádost.“

Vrátil se kapitán Turqa s malou truhličkou ze zašlého dřeva barvy písku. Postavil ji na stůl před svého pána, který zvedl víčko a sáhl dovnitř. „Raraku byla kdysi mořem,“ pravil Tanno a vyndal bílou lasturu. „Takové pozůstatky se dají ve Svaté poušti najít, pokud víš, kudy kdysi vedlo pobřeží. Navíc ke vzpomínkové písni, která je uvnitř, vzpomínce na vnitrozemské moře, sem byly vloženy další písně.“ Vzhlédl a setkal se se Šumařovým pohledem. „Mé vlastní písně moci. Prosím, přijmi to jako dar za to, že jsi zachránil životy a čest mých vnuček.“

Když mu starý mnich vložil lasturu do rukou, Šumař se uklonil. „Děkuju ti, tannoský duchovní. Tvůj dar tedy nabízí ochranu?“

„Jistým způsobem,“ odvětil mnich s úsměvem. Po chvíli vstal. „Nebudeme tě déle zdržovat, Paliči mostů.“

Šumař rychle vstal.

„Kapitán Turqa tě vyprovodí.“ Přistoupil blíž a položil sapérovi ruku na rameno. „Kimlok duchovní ti děkuje.“

Kapitán odvedl Šumaře s lasturou v rukou ven na zahradu, kde mu vodou chlazený vítr osušil pot z čela. „Kimlok,“ zamumlal si pro sebe.

Turqa vedle něj zabručel. „Jsi jeho první host za jedenáct let. Chápeš, jakou čest ti tím prokázal, Paliči mostů?“

„Je jasný,“ odušil Šumař suše, „že si svých vnuček váží. Jedenáct let, říkáš? Tak to jeho posledním hostem byl...“

„Vrchní pěst Dujek Jednoruký z Malazské říše.“

„Vyjednal mírovou kapitulaci Karakarangu, Svatýho města tan-

noskýho kultu. Kimlok tvrdil, že by dokázal zničit malazská vojska. Úplně. A přesto se vzdal a jeho jméno je teď vyhlášený prázdnějma hrozbama.“

Turqa si odfrkl. „Otevřel brány města, protože si nade všechno cení života. Zvážil tvou říši a uvědomil si, že smrt tisíců nic neznamená. Malaz dostane, co chce, a to, co chtěl, byl Karakarang.“

Šumař se zašklebil a jízlivě podotkl: „A i kdyby to znamenalo přivést T’lan Imass do Svatýho města – aby s ním udělali to, co udělali s Arenem – tak bychom byli právě tohle udělali. Pochybuju, že T’lan Imass by dokázaly zadržet i Kimlokovy čáry.“

Zastavili se u branky. Turqa ji otevřel a v očích se mu objevila stará bolest. „To Kimlok věděl taky,“ řekl. „Jatka v Arenu odhalila šílenství říše –“

„To, co se stalo během Arenskýho povstání, byla chyba,“ štěkl Šumař. „Logros T’lan Imass nikdy nedostali žádný rozkaz.“

Turqovou odpovědí byl trpký úsměv, když ukazoval na ulici. „Jdi v míru, Paliči mostů.“

Šumař podrážděně odešel.

Moby nadšeně zapískal a vrhl se přes úzkou místnost, srazil se se Šumařem a zuřivě přitom plácal křídly a sápal se tlapkami. Sapér zmoka s nadávkou odstrčil, když se ho Moby pokusil pevně obejmout kolem krku, přešel přes práh a zavřel za sebou dveře.

„Už jsem si pomalu dělal starosti,“ zabručel Kalam ze stínů na druhém konci místnosti.

„Nechal jsem se unýst,“ opáčil Šumař.

„Potíže?“

Sapér pokrčil rameny a sundal si plášť. Pod ním měl řemínky sešněrovaný kroužkový hauber. „Kde jsou ostatní?“

„Na zahradě,“ odtušil Kalam hořce.

Cestou přes místnost se Šumař zastavil u svého tlumoku. Dřep si, strčil tannoskou lasturu do tlumoku a zamotal ji do náhradní košile.

Když se k němu sapér připojil u malého stolku, Kalam mu nalil ředěné víno a sám si také dolil. „Tak co?“

„Svítivka ve skořápce,“ řekl Šumař a zhluboka se napil, než pokračoval. „Stěny jsou plný symbolů. Podle mě nejvýš tejdén, pak v ulicích poteče krev.“

„Máme koně, muly a zásoby. Tou dobou už budeme skoro na odhan. Tam to bude bezpečnější.“

Šumař se na něj podíval. Kalamovi se tmavý, mrzutý obličej leskl ve slabém světle, které sem pronikalo přes záclony. Na dolíčkovatém stole před asasínem ležely dva nože a vedle nich brousek. „Možná. Možná ne.“

„Ruce na zdech?“

Šumař zavrčel. „Všiml sis jich.“

„Spousta symbolů pro vzpouru, oznamování míst schůzek, ohlašování obřadů Drydžhny – to všechno přečtu stejně klidně jako každý jiný domorodec. Ale ty nelidské otisky jsou něco docela jiného.“ Kalam se předklonil a do každé ruky uchopil nůž. Nedbale zkrřížil namodralé čepele. „Zřejmě ukazují směr. Na jih.“

„Pan'potsun Odhan,“ řekl Šumař. „To je sbíhání.“

Asasín mlčel a tmavé oči upíral na zkrřížené čepele před sebou. „Tenhle drb jsem ještě neslyšel.“

„Kimlok je o tom přesvědčený.“

„Kimlok!“ Kalam zaklel. „On je ve městě?“

„Tak se to povídá.“ Šumař se znovu napil. Kdyby asasínovi pověděl o svých dobrodružstvích – a o svém setkání s duchovním – Kalam by okamžitě vyrazil ze dveří. *A Kimlok by skončil v bráně mistra Kápě. Kimlok, jeho rodina, jeho strážní. Všichni. Muž sedící naproti němu by nic neriskoval. Další dar pro tebe, Kimloku... mé mlčení.*

Na chodbě se ozvaly kroky a o chvíli později se objevil Kvítko. „Je tam tma jako v jeskyni,“ postěžoval si.

„Kde je Apsalar?“ chtěl vědět Šumař.

„Na zahradě – kde jinde?“ odsekl darúnský zloděj.

Sapér se uklidnil. Stále cítil zbytky starého neklidu. *Kdykoliv byla z dohledu, vzešly z toho trable. Když byla z dohledu, člověk si hlídal záda.* Bylo těžké přijmout, že to děvče už není, co bývalo. *Kromě toho, kdyby se patron asasínů rozhodl znovu se jí zmocnit, první varování, kterýho by se nám dostalo, by byl nůž na krku.* Masíroval si napjaté svaly na šíji a povzdechl si.

Kvítko si přitáhl židli ke stolu, posadil se a natáhl se pro víno. „Čekání už nás nebaví,“ prohlásil. „Jestli máme projít tuhle prokletou zemi, tak se do toho dejme. Za zahradní zdí je hromada odpadků, ze který se ještě kouří, a ucpává odpadní strouhu. Lezou

po ní krysy. Je tu horko a tolik much, že se skoro nedá dýchat. Jestli tu zůstaneme dýl, chytíme mor.“

„Tak doufejme, že to bude modrej jazyk,“ zabručel Kalam.

„Co je to?“

„Nateče ti jazyk a zmodrá,“ vysvětlil mu Šumař.

„Co je na tom dobrýho?“

„Nemůžeš mluvit.“

Na obloze se třpytily hvězdy, měsíc ještě nevyšel. Kalam mířil k vršku Džen'ráb. Nahoru vedly staré rampy, jako schodiště obrů, ale plné děr, jak lidé odnášeli osekane kvádry, aby je použili na stavbu jinde v Ehrlitanu. Díry vyplňovaly pokroucené keře, jejichž dlouhé kořeny byly zakotvené hluboko v úbočí kopce.

Asasín se rumem pohyboval hbitě a držel se při zemi, aby ho nebylo vidět proti obloze, kdyby se někdo podíval zdola z ulice. Město bylo ztichlé, nepřírozeně klidné. Malazští vojáci na obhlídce byli doslova sami, jako by hlídkovali v nekropoli navštěvované duchy. Jak už byli znepokojení, cestou uličkami hlasitě dupali, a Kalam se jim tudíž snadno vyhnul.

Dorazil na kopec a protáhl se mezi dvěma velkými kusy vápence, které kdysi patřily k vnější hradbě paláce. Zastavil se, zhluboka vdechoval prašný noční vzduch a zadíval se do ulic Ehrlitanu. Tvrz pěsti, kdysi domov svatého falah'd, se zvedala temná a pokřivená nad osvětleným pozemkem, jako ruka zařatá v pěst zvedající se z vrstvy uhlíků. A přesto se v té kamenné stavbě vojenský guvernér Malazské říše krčil, zavíral uši před důrazným varováním Rudých čepelí a těch malazských špehů a sympatizantů, které ještě nevypudili nebo nezavraždili. Celý okupační pluk byl zalezlý v kasárnách ve tvrzi, neboť vojáky odvolali z odlehlejších posádkových pevnůstek strategicky rozmístěných kolem Ehrlitanu. Tvrz tolik lidí nedokázala pojmout – voda ve studni již byla zkažená a vojáci spali v prostoru mezi hradbami na zemi pod širákem. V přístavu kotvily u Malazského mola dvě staříčké falarské trirémy a Říšský přístav hájila jediná setnina mariňáků, která navíc měla podstav. Malažané byli v obležení, aniž by proti nim kdokoliv zvedl ruku.

V Kalamovi se svářely protichůdné pocity, nevěděl, komu má být věrný. Rodem patřil k okupovaným, ale z vlastní vůle bojoval pod zástavou říše. Bojoval za císaře Kellanveda. A *Dassema Ulto-*

ra a Whiskeyjacka a Dujeka Jednorukého. Ale ne za Laseen. Zrada ta pouta přeřala již dávno. Císař by tomuto povstání vyřízl srdce při prvním stahu. Po krátké, ale nelítostné krvavé lázni by následoval dlouhý mír. Ale Laseen nechala staré rány hnisat, a to, co přicházelo, umlčí i samotného mistra Kápě.

Kalam se zadíval na krajinu. Před ním se rozkládalo bludiště rozbitého vápence a cihel, vpustí a křoví. Nad černými kalužemi poletovala mračna hmyzu a mezi nimi se míhali netopýři a rhizany. Uprostřed se zvedala první tři poschodí věže, nakloněné kvůli kořenům plazícím se dolů ze suchem pokrouceného stromu na jejím vrcholku. Dole jako otevřená tlama zel vstupní otvor. Kalam si ho chvíli prohlížel, pak pomalu popošel blíž. Byl deset kroků ode dveří, když uvnitř zahlédl záblesk světla. Asasín vytáhl nůž a dvakrát poklepal jílcem na kámen, než se vydal dál. Zastavil ho hlas ze tmy.

„Blíž ne, Kalame Méchare.“

Kalam si hlasitě odplivl. „Mebro, myslíš, že nepoznám tvůj hlas? Vztekklé rhizany jako ty se nikdy nezatoulají dál od hnízda, proto bylo tak snadné tě najít a sledovat sem ještě snazší.“

„Mám na práci důležité věci,“ zavrčel Mebra. „Proč ses vrátil? Co ode mě chceš? Můj dluh patřil Paličům mostů, ale ti tu už nejsou.“

„Tvůj dluh patřil mně,“ opáčil Kalam.

„A až mě najde další malazský pes se znamením hořícího mostu, bude se k tomu dluhu taky hlásit? A další a další? To ne, Kal –“

Asasín byl ve dveřích dřív, než si to Mebra uvědomil, vrhl se do tmy a neomylně hmátl špehovi po hrdle. Muž vykvíkl. Kalam s ním smýkl o zeď, kde si ho přidržel, a nůž mu opřel do jamky nad hrudní kostí. Špeh cosi držel na prsou a teď to s těžkým nárazem dopadlo mezi ně. Kalam se na to ani nepodíval, oči upíral do Mebrových.

„Můj dluh,“ řekl.

„Mebra je čestný muž,“ supěl špeh. „Splatí každý dluh! Splatí i tvůj!“

Kalam se zazubil. „Tu ruku, do které jsi právě chytil dýku, co máš u pasu, raději nechej, kde je, Mebro. Vidím všechno, co máš v plánu. Vidím ti to na očích. Teď se podívej do mých. Co tam vidíš?“

Mebra začal dýchat rychleji. Po čele mu stékal pot. „Smilování,“ zachraptěl.

Kalam zvedl obočí. „Osudová chyba –“

„Ne, ne! Já žádám o smilování, Kalame! Ve tvých očích vidím jenom smrt! Mebrovu smrt! Splatím ti ten dluh, příteli. Vím hodně, všechno, co pěst potřebuje vědět! Můžu předat Ehrlitan do jeho rukou –“

„Nepochybně,“ zabručel Kalam, pustil muže a couvl. Mebra se svezl po zdi do dřepu. „Ale nechej pěst jejímu osudu.“

Špeh vzhlédl a v očích se mu náhle objevil lstivý výraz. „Jsi psanec. Nechceš se vrátit do malazského stáda. Zase patříš Sedmiměstí! Kalame, kéž ti Sedmička požeheň!“

„Potřebuju znamení, Mebro. Bezpečný průchod přes odhan.“

„Vždyť je znáš –“

„Rodí se nové symboly. Já znám ty *staré*, a podle nich mě zabije první kmen, který mě najde.“

„Průchod ti zaručí jediné znamení, Kalame. Přísahám na svou bodu Sedmiměstí.“

Asasín couvl. „Který to je?“

„Jsi dítětem Drydžhny, voják Apokalypsy. Udělej znamení smrští – pamatuješ si ho?“

Kalam podezíravě kývl. „Ale viděl jsem tolik dalších, tolik nových symbolů. Co ty?“

„V hejnu kobylek je jenom jedna,“ opáčil Mebra. „Jak nejlíp udržet Rudé čepele v nevědomosti? Prosím, Kalame, už musíš jít. Splatil jsem dluh...“

„Jestli jsi mě zradil, Adaefón Ben Delat to zjistí. Řekni, dokázal bys uniknout Rychlému Benovi, když otevře své chodby?“

Mebra jen mlčky zavrtěl hlavou, jeho tvář byla v měsíčním světle sinalá.

„Takže smršť.“

„Ano, přísahám na Sedmičku.“

„Nehýbej se,“ nařídil mu Kalam a s rukou položenou na dlouhém noži u pasu přistoupil blíž a zvedl předmět, který Mebra prve upustil. Zaslechl, jak se špehovi zadrhl dech, a usmál se. „Tohle si nejspíš vezmu s sebou, jako záruku.“

„Prosím, Kalame –“

„Mlč.“ Asasín zvedl v mušelínu zabalenou knihu a odhrnul špinavou látku. „Pro mistra Kápě!“ vydechl. „Z pokladnice vrchní pěsti v Arenu... do rukou ehrlitanského špeha.“ Podíval se Mebrovi do očí. „Víš Pormqual o krádeži, která má rozpoutat Apokalypsu?“

Mužik se zazubil a předvedl řadu ostrých zubů se stříbrnými špičkami. „Tomu hlupákovi by mohli ukrást hedvábný polštář zpod hlavy, a on by si toho nevšiml. Víš, Kalame, jestli si vezmeš tohle jako záruku, půjde po tobě každý bojovník Apokalypsy. Svatá kniha Drydžhny byla osvobozena a musí se vrátit na Raraku, kde věštkyně –“

„Vyvolá smršť,“ dokončil Kalam. Dřevní svazek byl těžký jako ze žuly. Vazba z bhederiní kůže byla ušpiněná a poškrábaná, stránky z jehněčiny uvnitř voněly lanolinem a inkoustem z krevsinek. A na těch stránkách... *slova šílenství, a na Svaté poušti čeká ša'ik, věštkyně, přislíbená vůdkyně povstání...* „Prozrad' mi i to poslední tajemství, Mebro, to, které musí znát kurýr s touto knihou.“

Špeh polekaně vytřeštil oči. „Ta nemůže být tvé rukojmí, Kalame! Vezmi si místo ní mě, prosím tě!“

„Donesu ji na Svatou poušť Raraku,“ prohlásil Kalam. „Dodám ji ša'ik do vlastních rukou, a to mi zajistí průchod, Mebro. A kdybych zachytil nějakou zradu, jestli na své stopě zachytím jediného vojáka Apokalypsy, tak knihu zničím. Rozumíš mi?“

Mebra zamrkal, aby dostal pot z očí, a trhaně kývl. „Musíš jet na hřebci barvy písku a vaše krev se musí promísit. Musíš mít červenou telabu. Každou noc se musíš na kolenou obrátit čelem ke své stopě, rozbalit knihu a zavolat Drydžhnu – to a nic víc, žádná další slova, protože bohyně Smršti tě uslyší a poslechne – a zamete všechny tvoje stopy. Musíš počkat hodinu, mlčky, a pak knihu znovu zabalit. Nikdy ji nesmíš vystavit slunečnímu světlu, protože chvíle, kdy se kniha probudí, patří ša'ik. Teď ti to zopakuju –“

„Není třeba,“ zavrčel Kalam.

„Jsi skutečně psanec?“

„Copak tohle není dostatečný důkaz?“

„Dodej knihu Drydžhny ša'ik do rukou a tvé jméno budou navěky chválit, Kalame. Zrad' naši věc a s tvým jménem budou plivat do prachu.“

Asasín znovu knihu zabalil do mušelínu a strčil si ji pod halenu. „Domluvili jsme spolu.“

„Požehnáni Sedmičky, Kalame Méchare.“

Kalam jen zabručel v odpověď a zamířil ke vchodu, kde se zastavil, aby se porozhlédl po venku. V měsíčním světle nikoho neviděl, a tak vyklouzl ven.

Mebra se stále krčil u zdi a díval se, jak asasín odchází. Napínal

uši, aby zaslechl, jak Kalam prochází po kamenech a cihlách, ale nezaslechl nic. Špeh si otřel pot z čela, opřel hlavu o chladný kámen a zavřel oči. O chvíli později ve vchodu do věže zaslechl šustění zbroje. „Viděl jsi ho?“ zeptal se Mebra, aniž otevřel oči.

Odpověděl mu tichý, drsný hlas. „Lostara ho sleduje. Má tu knihu?“

Mebra se usmál. „Ne návštěvník, kterého jsem čekal. Ach ne, ani bych si neuměl představit šťastnějšího hosta. To byl Kalam Méchar.“

„Ten Palič mostů? Polib mistra Kápě, Mebro, kdybych to byl věděl, byli bychom ho dostali, než by udělal krok z věže.“

„Kdybyste se o to pokusili,“ opáčil Mebra, „tak byste teď s Alar-tem a Lostarou krmili krví žíznivé kořeny Džen'rábu.“

Velký válečník vyštěkl smíchy a vstoupil do věže. Za ním, jak špeh uhodl, se tyčil Aralt Arpat, vysoký a dost široký, aby do vchodu nepustil téměř žádné světlo.

Tene Baralta položil ruce v rukavicích na jílce mečů u boků. „A co ten chlap, za kterým jsi šel nejdřív?“

Mebra si povzdechl. „Jak už jsem říkal, nejspíš bychom potřebovali tucet nocí, jako je tato. Ten člověk se vyděsil a nejspíš už je v půli cesty do G'danisbanu. On... si to rozmyslel, jako každý rozumný muž.“ Špeh vstal a oprášil si telabu. „Nemůžu uvěřit našemu štěstí, Baralto –“

Tene Baralta švihl rukou, až byla vidět rozmazaně, když udeřil, a zubaté kroužky Mebrovi na tváři nadělaly hluboké šrámy. Na stěnu vystříkla krev. Špeh se zapotácel a ruce si přitiskl na pošramocenou tvář.

„Jsi příliš nenucený,“ poznamenal Baralta klidně. „Předpokládám, že jsi Kalama připravil? Dal jsi mu správné... instrukce?“

Mebra vyplivl krev a kývl. „Vystopuješ ho bez potíží, veliteli.“ „Až do tábora ša'ik?“

„Ano. Ale prosím, buď opatrný, pane. Jestli tě Kalam vycítí, zničí knihu. Drž se od něj tak na den daleko, možná víc.“

Tene Baralta vyndal z váčku u pasu kousek bhederiní kůže. „Tele touží po matce,“ poznamenal.

„A bez zaváhání ji vyhledá,“ dokončil Mebra. „Abys zabil ša'ik, budeš potřebovat armádu, veliteli.“

Rudá čepel se usmála. „To je naše starost, Mebro.“

Mebra se zhluboka nadechl, zaváhal a pak řekl: „Žádám o jedinou věc, pane.“

„Ty žádáš?“

„Prosím, veliteli.“

„O co jde?“

„O Kalamův život.“

„Ty rány jsou nestejněměrné, Mebro. Dovol, ať ti ošetřím i druhou stranu obličeje.“

„Vyslechni mě, veliteli! Ten Palič mostů se vrátil do Sedmiměstí. Tvrdí o sobě, že je vojákem Apokalypsy. Ale patří Kalam k těm, kdo jdou za ša'ik? Může se muž zrozený k velení spokojit s posloucháním rozkazů?“

„Kam tím míříš?“

„Kalam je tu z jiného důvodu, veliteli. Hledá jenom bezpečný průchod přes Pan'potsun Odhan. Ponese knihu, protože ta mu průchod zaručí. Asasín míří na jih. Proč? Myslím, že jde o něco, co by Rudé čepele – i císařovna – měly vědět. A o co přesně jde, se dozvíš, jen dokud bude dýchat.“

„Máš podezření.“

„Aren.“

Tene Baralta si odfrkl. „Aby Pormqualovi vrazil čepel mezi žebra? Tomu bychom všichni požehnali, Mebro.“

„Kalamovi na vrchní pěsti nesejde.“

„Tak co hledá v Arenu?“

„Napadá mě jenom jedna věc, veliteli. Loď do Malazu.“ Mebra se krčil, tvář mu pulsovala bolestí, když se s přimhouřenýma očima díval, jak jeho slova zapouštějí kořeny v mysli velitele Rudých čepelí.

Po dlouhé odmlce se Tene Baralta tiše zeptal: „Co máš v plánu?“

I když ho to bolelo, Mebra se usmál.

Jako obrovské vápencové desky opřené o sebe, tak se z pouště zvedaly útesy do výšky čtyř set sáhů. Zavrtnaná do zbrázděného kamene největšího z nich, sto padesát sáhů nad pískem, byla věž. Jediné klenuté okno bylo proti cihlám černé.

Mappo si roztřeseně povzdech. „Nevidím žádnou zřejmou cestu, ale nějaká tu být musí.“ Loupl okem po svém společníkovi. „Myslíš, že tam někdo je?“

Icarium si setřel zaschlou krev z čela a kývl. Povytlhl meč z pochvy a zamračil se na kousky masa, uvízlé na zubatém ostří.

D'ivers je zastihl nepřipravené, ze dna úžlabiny jen deset kroků

napravo od nich se vyřítil tucet levhartů barvy písku, právě když se chystali utábořit. Jedna šelma skočila Mappovi na záda, zařala mu zuby do šije a dostala se i přes jeho tuhou kůži. Zaútočila na Trella, jako by to byla antilopa, a když ho strhla k zemi, snažila se mu prokousnout průdušnici. Jenomže Mappo nebyl žádná antilopa. I když špičáky zajely hluboko, našly jenom svaly. Rozzuřený Trell natáhl ruce a strhl si zvíře z ramen, popadl vrčícího levharta za kůži na krku a na bedrech a praštil s ním o kámen, až mu rozrazil lebku.

Ostatních jedenáct se hnalo na Icaria. Ve chvíli, kdy Mappo odhodil útočnickovo tělo a otočil se, uviděl čtyři šelmy ležet nehybně na zemi kolem míšence. Trella se při pohledu na Icaria náhle zmocnil strach. *Jak daleko? Jak daleko Jhag zašel? Beru nám žehnej, prosím.*

Další zvíře se Icariově zakouslo do stehna a Mappo viděl, jak prastarý meč letí dolů a připravuje levharta o hlavu. Hlava chvíli hrůzostrašně držela na místě a válečnickovi z nohy tryskala krev.

Přeživší kočky je obcházely kruhem.

Mappo vyrazil a popadl jednu za ocas. Když začal vřískajícím zvířetem točit nad hlavou, řval jako tur. Levhart kus cesty letěl, než narazil na skálu a přerazil si páteř.

Pro d'iverse již bylo příliš pozdě. Uvědomil si svou chybu a snažil se stáhnout, ale Icarium byl nelítostný. Jhag si hlasitě broukal, když se pustil do pěti zbývajících levhartů. Ti se rozprchli, ale nebyli dost rychlí. Vytryskla krev, do písku padaly odsekané kusy těl. Ve chvíli se tu nehybně leželo pět dalších koček.

Icarium se otočil, hledaje další oběti, a Trell popošel blíž. Po chvíli Icarium umkl a pomalu se narovnal. Ledový pohled mu padl na Trella a zamračil se.

Mappo na jeho čele uviděl kapky krve. Strašidelný zvuk utichl. *Není to daleko. Bezpečí. Bohové pod námi, tahle stezka... jsem hlupák, že po ní jdu. Blízko, všechno je příliš blízko.*

Pach d'iversí krve, tak marnotratně vylité do písku, přitáhne další. Dvojice si honem posbírala věci a rychlým krokem vyrazila pryč. Než odešli, Icarium vytáhl z toulce šíp a zabodl ho do písku všem na očíh.

Klusali nocí. Ani jednoho nepoháněl strach ze smrti, pro oba totiž znamenalo zabíjení větší hrůzu. Mappo se modlil, aby byl Icariovův šíp dostatečným varováním.

Rozbřesk je přivedl k východním svahům. Za útesy se zvedalo pohoří, které oddělovalo Raraku od Pan'potsun Odhan.

Někdo si jejich šípu nevšiml a stopoval je, byl asi lígu za nimi. Trelle ho vycítil už před hodinou, byl to převtělenec a tělo měl obrovské.

„Najdi cestu nahoru,“ řekl Icarium a napjal luk. Vyndal zbývající šípy a zašilhal směrem, odkud přišli. Po sto krocích již vše zakrývaly vlny vedra, stoupající jako závěs. Kdyby se převtělenec objevil na dohled a zaútočil, Jhag by měl dost času, aby vypustil půl tuctu šípů. Chodby vyřezané do dřívků by složily i draka, ale z Icariova výrazu bylo zřejmé, že ho tato představa děsí.

Mappo si prohmatával kousné rány na šíji. Potrhané svaly byly horké, zanícené a lezly kolem nich mouchy. A bolely. Mappo z vaku vytáhl kousek kaktusu jegura a vymáčkal si do ran jeho šťávu. Šťáva měla znečitlivující účinky, takže mohl pohybovat rukama bez bodavé bolesti, která ho posledních pár hodin sužovala a kvůli níž měl tělo zalité potem. Náhle se Trelle zachvěl. Kaktusová šťáva byla tak silná, že ji bylo možné používat jen jednou denně, jinak se znečitlivující účinek projevil i na srdci a plicích. A pokud něco, tak z toho by mouchy dostaly ještě větší žízeň.

Mappo dorazil ke skalní rozsedlině. Trellové obývali roviny a Mappo nijak zvlášť šplhat neuměl, ani se na to netěšil. Puklina byla dost hluboká, aby do ní neproniklo ranní sluníčko, a dole úzká, stěží by do ní dostal ramena. Sklonil se a vklouzl do chladného, zatuchlého vzduchu, který v něm vyvolal další třes. Zrak se mu rychle přizpůsobil, takže rozeznal konec rozsedliny o šest kroků dál. Nebyly tu stupy ani chyty. Mappo zvedl hlavu a podíval se vzhůru. O kus výš se štěrbina rozšiřovala, ale byla hladká až k místu, kde podle něj musela stát věž. Nebylo tu ani zauzlené lano. Mappo, stále rozčilenější, vyšel zpátky do světla.

Icarium byl otočený zády k němu, šíp nasazený, luk zvednutý. Třicet kroků před ním stál na všech čtyřech obrovský hnědý medvěd, kýval se a větřil. Převtělenec dorazil.

Mappo se připojil ke svému společníkovi. „Tohohle znám,“ podotkl tiše.

Jhag sklonil zbraň a uvolnil tětivu. „Proměňuje se,“ řekl. Medvěd vyrazil.

Mappo zamrkal, jak náhle viděl rozmazaně. V ústech cítil písek

a chřípí se mu chvělo z ostrého pachu, jenž přicházel s proměnou. Ucítil pudový strach, díky prachu se mu těžko polykalo. Vzápětí byla proměna hotová a nyní k nim mířil muž, nahý a pod drsným sluncem bledý.

Mappo pomalu vrtěl hlavou. Když byl převtělenec maskovaný, byl obrovský, silný, hora svalů – ale teď, v lidské formě, měl Messremb jen pět stop na výšku, byl téměř bez ochlupení a hubený, skoro vyzáblý, s úzkým obličejem a zuby jako lopaty. Malá očka barvy granátů mu zářila mezi vějíři veselých vrásek a rty se mu zvedaly v úsměvu.

„Mappo Trel, můj nos mi prozradil, že jsi to ty.“

„Už je to dávno, Messrembe.“

Převtělenec si prohlížel Jhaga. „Ano, severně od Nemilu to bylo.“

„Ty panenské bory jsou pro tebe lepší, myslím,“ poznamenal Mappo a ve vzpomínkách se na okamžik vrátil do volnějších dnů s dlouhými trellskými karavanami a dalekými cestami.

Muž se přestal usmívat. „To bylo. A ty, pane, musíš být Icarium, tvůrce strojků a nyní postrach d'iversů a převtělenců. Věz, že se mi velmi ulevilo, když jsi sklonil luk – když jsem se díval, jak míříš, v hrudi mi srdce bušilo jako hrom.“

Icarium se zamračil. „Být to jen na mně, nebyl bych postrachem nikoho,“ prohlásil. „Napadli nás bez varování,“ dodal a znělo to zvláště nejistě.

„Což znamená, že jsi neměl příležitost toho nešťastného tvora varovat. Lituji kusy jeho duše. Já však rozhodně nejsem zbrklý. Mým prokletím je pouze zvědavý nos. Jaký pach se to připojil k Trellovu, říkal jsem si, tak blízký jaghutské krvi, a přece tak odlišný? Když mi teď mé oči daly odpověď, mohu pokračovat po Cestě.“

„Víš, kam tě zavede?“ optal se Mappo.

Messremb ztuhl. „Viděl jsi bránu?“

„Ne. Co čekáš, že tam najdeš?“

„Odpovědi, starý příteli. Teď vás ušetřím chuti popouštění a vzdám se. Popřeješ mi štěstí, Mappo?“

„Ano, Messrembe. A připojím varování: před čtyřmi dny jsme zkřížili cestu s Ryllandarasem. Buď opatrný.“

Převtělenec se v očích zablesklo něco z divokého medvěda. „Poohlédnu se po něm.“

Mappo a Icarium se dívali, jak muž odchází a mizí za skálou. „Číhá v něm šílenství,“ poznamenal Icarium.

Trell sebou při jeho slovech trhl. „To v nich všech.“ Povzdechl si. „Mimochoodem, ještě musím najít cestu nahoru. V té jeskyni nic není.“

Dolehl k nim dusot okovaných kopyt, pomalý, šouravý. Na stezce vedoucí rovnoběžně s útesem se objevil muž na černé mule. Seděl se zkříženýma nohama na vysokém dřevěném sedle, zaba-lený do rozedrané a špinavé telaby. Jeho ruce, opřené na zdobené sedlové hrušce, měly barvu rzi. Obličej mu zakrývala kapuce. Mula vypadala zvláště, čenich, uši a oči měla černé a ebenovou barvu její srsti zesvětloval pouze prach a skvrny, které mohly být od zaschlé krve.

Když se přiblížili, muž se zakymácel v sedle. „Cesta dovnitř není,“ zasyčel, „jen cesta ven. Ještě nenadešla hodina. Život darovaný za život sebraný, zapamatujte si moje slova. Jste zranění. Oči se vám lesknou infekcí. Můj sluha se o vás postará. Obětavý muž se zkušenýma rukama, jednou vráscitou, jednou růžovou – chápete význam? Ještě ne. Ještě ne. Tak málo... hostů. Leč vás očekávám.“

Mula se zastavila před roklí a na oba poutníky vrhla smutný pohled, když se jezdec snažil natáhnout nohy. Jeho úsilí doprovázelo pofňukávání, až nakonec jeho zoufalé pokusy překonaly rovnováhu a muž se zoufalým výkřikem přepadl do prachu.

Když Mappo přes látku telaby zahlédl karmínovou skvrnu, popošel blíž. „Jsi taky zraněný, pane!“

Muž se svíjel na zemi jako na záda převrácená želva, nohy měl stále zkřížené. Spadla mu kapuce a ukázala orlí nos a chomáčky řídkých šedých vousů, holé, potetované temeno a kůži barvy tmavého medu. V jeho úšklebku se objevila řada dokonale bílých zubů.

Mappo si k němu klekl a snažil se zahlédnout zranění, které tolik krvácelo. Do nosu se mu dostal silný pach železa. Po chvíli sáhl muži pod plášť a vytáhl otevřený měch. Zabručel a ohlédl se na Icaria. „Ne krev. Barva. Červený okr.“

„Pomoz mi, pitomče!“ štěkl muž. „Moje nohy!“

Mappo, celý popletený, mu pomohl natáhnout nohy, i když každý pohyb vyvolal zaúpění. Jakmile měl nohy volné, muž se posadil a začal se plácet do steh. „Sluho! Víno! Víno, ty zatracený hňupe!“

„Nejsem tvůj sluha,“ pronesl Mappo chladně a vstal. „Ani do pouště nenosím víno.“

„Ne ty, barbare!“ Muž se zamračil. „Kdepak je?“

„Kdo?“

„Sluha, kdo jiný. Myslí si, že nosit mě je jeho jediný úkol – aha, támhle!“

Trell sledoval, kam se muž dívá, a zamračil se. „To je mula, pane. Pochybuju, že by zvládla vinnej měch dost na to, aby dokázala nalít.“ Usmál se na Icaria, ale Jhag jim nevěnoval pozornost: sundal tětivu z luku a teď se posadil na balvan a čistil meč.

Muž, stále sedící na zemi, nabral hrst písku a hodil ho po mule. Zvíře překvapeně zahýkalo a vyrazilo k rokli, kde zmizelo. Muž se se zabručáním vyškrábal na nohy a celý se kymácel. Natáhl před sebe ruce a nervózně jimi pošubával. „Hlavně hrubé vítání hostů,“ poznamenal s pokusem o úsměv. „Hodně. *Hodně* hrubé přivítání jsem myslel. Bezvýznamné omluvy a laskavá gesta jsou velmi důležitá. Omlouvám se za dočasný úpadek pohostinnosti. Ach ano, to dělám. Měl bych více cviku, nebýt pánem tohoto chrámu. Podlézat a plazit se má akolyta. Později má mumlat a lát před kamarády na svou bídu. Aha, tady přichází Sluha.“

Z jeskyně se vynořil širokoplecí muž s křivýma nohama a přinášel podnos se džbánem a hliněnými hrnky. Obličej měl zakrytý služebnickým závojem, takže mu byly vidět jen tmavě hnědé oči.

„Líný hlupáku! Viděl jsi nějaké pavučiny?“

Sluhův přízvuk Mappa překvapil. Byl malazský. „Žádné, Iskarale.“

„Oslovuj mě titulem!“

„Velebnězi –“

„Špatně!“

„Velebnězi Iskarale Puste z Tesemského chrámu stínu –“

„Pitomče! Ty jsi Sluha! Takže já jsem...“

„Pane.“

„Tak.“ Iskaral se obrátil k Mappovi. „Málokdy mluvíme,“ vysvětloval.

Připojil se k nim Icarium. „Tak tohle je Tesem. Myslel jsem, že je to klášter zasvěcený královně snů –“

„Odešly,“ štěkl Iskaral. „Vzaly si ty svoje lucerny a nechaly tu jenom...“

„Stíny.“

„Chytrý Jhag, ale byl jsem varován, to ano. Vy dva jste nemocní jako dvě nedopečená selata. Sluha vám připravil komnaty. A vývar z léčivých bylin, kořínků, lektvarů a elixírů. Bílý paralt, emulor, tralb –“

„To jsou jedy,“ namítl Mappo.

„Vážně? Není divu, že to sele umřelo. Je skoro čas, nepřipravíme se k výstupu?“

„Veď nás,“ vybídl ho Icarium.

„Život darovaný za život sebraný. Pojdte za mnou. Nikdo nepřechytračí Iskarala Pusta.“ Velekněz se s ohnivým výrazem po díval na roklinu.

Čekali, ačkoliv Mappo netušil nač. Po pár minutách si odkašlal. „Pošlou tví akolyté dolů žebřík?“

„Akolyté? Já nemám žádné akolyty. Žádnou příležitost k tyranii. Velmi smutné, žádné mumlání a reptání za mými zády, tento velekněz se nedočká uspokojivé odměny. Nebýt šepotu mého boha, nenamáhal bych se, tím si buď jist, a jsem si jistý, že to vezmete v úvahu spolu s tím, co jsem udělal a udělám.“

„V té rozsedlině vidím pohyb,“ ozval se Icarium.

Iskaral zabručel. „Bhok’arala, hnízdí na útesu. Odporná ukňouraná stvoření, pořád se do všeho pletou, očichávají tohle a tamto, močí na oltář, kálí na můj polštář. Jsou mým prokletím, vybrali si mě, a proč? Jediného jsem nestáhl z kůže, nevařím jejich mozečky, abych je mohl vybírat z lebek při civilizovaném jídle. Žádné pasti, žádná oka, žádný jed, a přesto mne stále pronásledují. Na tohle není odpověď. Zoufám si.“

Slunce zapadalo a bhok’arala byli stále drzejší, vysoko na útesu přeskakovali z římsy na římsu, pobíhali v puklinách a hledali rhi-zany, jak malé ještěrky vylézaly k nočnímu krmení. Bhok’arala vypadali jako malé opičky, ale měli křídla jako netopýři, scházel jim ocas a kůži měli žlutohnědou. Kromě dlouhých špičáků byly jejich obličejíky pozoruhodně lidské.

Z jediného okna věže se spustil zauzlený provaz. Z okna vyhlédla maličká hlavička a shlížela dolů na ně.

„Samozřejmě,“ dodal Iskaral, „se ukázalo, že nějací jsou i užiteční.“

Mappo si povzdechl. Doufal v nějaký kouzelný výstup, něco, co by bylo hodno velekněze stínu. „Takže teď polezeme.“

„To tedy rozhodně nikoliv,“ ohradil se rozhořčeně Iskaral. „Sluha vyšplhá, pak vytáhne nás.“

„Aby vytáhl mě, musel by mít úžasnou sílu,“ podotkl Trell. „A na Icaria taky.“

Sluha odložil podnos, který držel, plivl si do dlaní a došel k provazu. Překvapivě hbitě začal šplhat. Iskaral si dřepł k podnosu a nalil víno do tří pohárků.

„Sluha je napůł bhok’aral. Dlouhé paže. Svaly ze železa. Přátelí se s nimi, nejspíš je to zdroj všech mých nesnází.“ Vzal si pohárek s vínem, a než se narovnal, pokynul jim, aby si vzali taky. „Naštěstí pro Sluhu jsem velmi laskavý a trpělivý pán.“ Podíval se, jak muž šplhá. „Pospěš, ty krátkoocasý pse!“

Sluha se již dostal k oknu a prolézal do věže.

„Ammanasův dar, to je Sluha. Život darovaný za život sebrany. Jedna ruka stará, druhá nová. To je skutečně smutné. Uvidíte.“

Provaz se zatřásl. Velekněz dopil víno, odhodil pohárek a zamířil k provazu. „Příliš dlouho odhalený! Zranitelný. Teď ho nem!“ Chytil se rukama uzlu a nohy položil na další. „Tahej! Jsi snad hluchý? Tahej!“

Iskaral vyletěl vzhůru.

„Kladky,“ prohodil Icarium. „Jinak by to bylo příliš rychlé.“

Mappovi se vrátila do plecí bolest, až sebou trhl, a pak řekl: „Soudím, že tohle jsi nečekal.“

„Tesem,“ řekl Icarium a díval se, jak kněz mizí v okně. „Místo léčení. Rozjímání v samotě, kabinet se svitky a svazky a nenasytné jeptišky...“

„Nenasytné?“

Jhag po příteli bleskl pohledem a zvedl obočí. „Opravdu.“

„Á, škoda že odešly.“

„Velká.“

„Myslím, že v tomto případě,“ poznamenal Mappo, když se provaz opět snesl dolů, „to osamělé rozjímání někomu pošramotilo mozek. Souboj v důvtipu s bhok’arala a našeptávání boha musí dohnat k šílenství každého...“

„Ale přesto je tu moc, Mappo,“ podotkl Icarium potichu.

„Ano,“ souhlasil Trell cestou k provazu. „Když ta mula vlezla do jeskyně, otevřela se tam chodba.“

„Tak proč ji nepoužívá velekněz?“

„Na otázky kolem Iskarala Pusta nepochybně nenajdeme odpovědi snadno, příteli.“

„Raději se měj na pozoru, Mappo.“

„Ovšem.“

Icarium náhle natáhl ruku a položil ji Mappovi na rameno. „Příteli.“

„Ano?“

Jhag se zamračil. „Schází mi šíp, Mappo. Navíc je na mém meči krev a na tobě vidím hluboké rány. Pověz, bojovali jsme? Já si... na nic si nevzpomínám.“

Trell dlouho mlčel, pak řekl: „Když jsi spal, skočil po mně levhart, Icarie. Použil jsem pár tvých zbraní. Myslel jsem, že to nestojí za řeč.“

Icarium se zamračil ještě víc. „Opět,“ zašeptal pomalu, „jsem ztratil pojem o čase.“

„O nic jsi nepřišel, příteli.“

„Jinak bys mi to pověděl?“ Jhagovi se v šedých očích objevila zoufalá prosba.

„Proč by ne, Icarie?“

KAPITOLA TŘI

Rudé čepele byly v této době nejvýznamnější mezi těmi promalazskými organizacemi, jež vznikaly
na okupovaných územích.

Považovaly se za pokrokové, neboť přejímaly hodnoty sjednocování říše. Tento polovojenský kult byl nechvalně znám svým surovým pragmatismem při jednání s těmi svými krajany, kteří s nimi nesouhlasili...

Životy porobených
Illem Trauth

Elisín pod Benethem ležela, dokud se naposledy neotřásl a neskončil. Odstrčil se a popadl ji za vlasy. Obličej měl pod špínou zarudlý a oči mu ve světle lampy svítily. „Naučíš se to mít ráda, holka,“ prohlásil.

Vždy poté, co se s ní vyspal, u ní k povrchu vystoupilo cosi divokého. Věděla, že to přejde. „Ano,“ řekla. „Dostane den volna?“

Beneth ji na okamžik sevřel pevněji, pak se uvolnil. „Ano, dostane.“ Odtáhl se a zavazoval si spodky. „I když nechápu, jakej to má smysl. Ten dědek už další měsíc nevydrží.“ Odmlčel se a supěl, když si ji prohlížel. „Pro mistra Kápě, holka, ale že jseš krasavice. Příště do toho dej trochu života. Budu s tebou zacházet slušně. Dostaneš mejdlo, novej kartáč na vlasy, koupel proti vším. Budeš pracovat tady v Kroutěnicích, máš mé slovo. Ukaž trochu radosti, holka, víc nechci.“

„Brzy,“ řekla. „Hned jak to přestane bolet.“

Odzvonila jedenáctá. Byli ve třetí štole šachty Kroutěnická Dálná. Chodbu vykutali Prašivci, takže v celé čtvrtmílové délce byla stěží dost vysoká, aby se jí dalo prolézt. Vzduch tu byl zatuchlý a páchl otataralovým prachem a kamením.

Všichni ostatní už touhle dobou dorazili ke Skorosvětlu, ale

Beneth se pohyboval ve stínu kapitána Sawarka a mohl si dělat, co se mu zlíbilo. Opuštěnou chodbu si zabral pro sebe. Felisín tu byla potřetí. Poprvé to bylo nejhorší. Beneth si ji vybral v prvních hodinách po příjezdu do Lebeně, hornického tábora v Dosinské Jámě. Byl to kolohnát, ještě větší než Baudín, a i když byl sám otrok, byl pánem nade všemi ostatními otroky. Pracoval pro strážce, byl krutý a nebezpečný. A také překvapivě pohledný.

Felisín se na otrokářské lodi rychle poučila. Neměla na prodej nic než své tělo, ale ukázalo se, že je to cenná měna. Oddat se strážným na lodi znamenalo víc jídla pro sebe, Heborika a Baudína. Když roztáhla nohy pod správným mužem, podařilo se jí zařídit, že je tři přikovali u rampy na příď, místo v odpadní vodě, která pod ochozem v nákladovém prostoru sahala až do půli lýtěk. Jiní v té vodě chytli hnilobu. Někteří se utopili, když je hlad a nemoc oslabily natolik, že se nedokázali udržet nad vodou.

Zprvu bylo těžké nevšímat si, jak je Heborik nad cenou, kterou musela platit, zoufalý a rozzlobený, a dost se styděla. Ale vyplatila tím jejich životy, o tom nebylo pochyb. Baudín ji pouze bezvýrazně pozoroval. Pozoroval ji jako cizince, jako by se nemohl rozhodnout, kdo nebo co je. Ale dával na ni pozor a i nyní stál kousek za Benethem. Ti dva uzavřeli nějakou dohodu. Když tu nebyl Beneth, aby ji chránil, byl tu Baudín.

Na lodi se hodně poučila o mužských choutkách, stejně jako o choutkách těch pár ženských strážů, které si ji vzaly do kabiny. Myslela si, že je na Benetha připravená, a v podstatě byla. *Na cokoliiv kromě jeho velikosti.*

Trhla sebou a stáhla si otrockou halenu.

Beneth ji pozoroval. Měl vysedlé lícní kosti a dlouhé kudrnaté černé vlasy se mu leskly velrybím tukem. „Dám toho starocha na Hlubozem, jestli chceš,“ řekl.

„To bys udělal?“

Kývl. „Pro tebe to změním. Nevezmu si žádnou jinou ženu. Jsem králem Lebeně a ty budeš moje královna. Baudín bude tvůj osobní strážce – jemu věřím.“

„A Heborik?“

Beneth pokrčil rameny. „Jemu nevěřím. A nejni k ničemu. Dokáže tak nejvýš tahat vozejky. Vozejky nebo pluhy na Hluboze-mi.“ Loupl po ní okem. „Ale je to tvůj přítel, tak mu něco najdu.“

Felisín si prohrábla vlasy. „Právě ty vozíky ho zabíjejí. Jestli ho

pošleš na Hlubozem, jen aby tahal pluh, moc velká laskavost to nebude –“

Beneth se zamračil a ji napadlo, zda snad nezašla příliš daleko. „Tys nikdy netáhla vozejk plnej kamení, holka. Táhneš ho půl lígy tunelama, pak se vracíš pro další, třikrát, čtyřikrát denně. Co je ve srovnání s tím tahat pluh měkkou hlínou? Hrome, holka, jestli ho mám dostat od vozejků, musím to nějak vysvětlit. V Lebeni pracuje každě.“

„To ale není celý příběh, že ne?“

Místo odpovědi se k ní obrátil zády a začal lézt ven. „Čeká na nás kanéský víno a čerstvej chleba a sejra. Bula strážím uvařila guláš a my dostanem každě miskú.“

Felisín ho následovala. Při pomýšlení na jídlo se jí začaly sbíhat sliny. Jestli bude sýra a chleba dost, mohla by trochu schovat pro Heborika, i když on trval na tom, že potřebuje ovoce a maso. Ale obojí se tu vyvažovalo zlatem a bylo stejně vzácné. Věděla, že jí bude vděčný i za to, co mu přinese.

Bylo zřejmé, že Sawark dostal rozkaz zařídit, aby historik zemřel. Nic tak okatého jako vražda – na to bylo politické riziko příliš velké – spíš pomalá, stravující smrt ze špatného jídla a přemíry práce. To, že neměl ruce, poskytlo kapitánu Jámy dostatečný důvod, aby Heborika poslal k vozíkům. Denně se dřel v postroji a tahal stovky liber vytěženého kamení Hlubokým Dolem k šachtám Skorosvětla. Ve všech ostatních postrojích byl vůl. Zvířata tahala po třech vozících, kdežto Heborik utáhl pouze jeden: jediný způsob, jímž strážní uznali, že je člověkem.

Beneth o Sawarkových příkazech věděl, tím si byla Felisín jistá. „Král“ Lebeně měl jen omezenou moc, ať už tvrdil cokoliv.

Když se dostali do hlavní štolý, ke Kroutěnickému Skorosvětlu jim chybělo jen čtyři sta kroků. Na rozdíl od Hlubokého Dolu se silnou, bohatou a rovnou žílou otataralu, vedoucí hluboko pod kopce, Kroutěnice sledovaly složenou žílu, stoupající a klesající, kroutící se na všechny strany vápencem. Na rozdíl od železných dolů na pevnině, otataral nikdy neklesal dolů do skalního podloží. Nacházel se pouze ve vápenci a žíly byly úzké a dlouhé, jako řeky rzi v korytech vyplněných fosilními rostlinami a škeblemi.

Vápenec jsou jenom kosti kdysi živých tvorů, řekl Heborik druhé noci v díře, kterou si zabrali za Rozrytou ulicí, než je Beneth přestěhoval do privilegovanějšího sousedství Buliny hospody.

Tuhle teorii jsem četl a teď jsem se o tom přesvědčil na vlastní oči. Takže začínám věřit, že otataral není přírodní ruda.

A je to důležité? zeptal se Baudín.

Jestli není přírodní, tak jaká? Heborik se zakřenil. *Otataral, metla magie, se zrodil z magie. Kdybych byl méně svědomitý učenec, byl bych o tom napsal traktát.*

Co tím myslíš? chtěla vědět Felisín.

Myslí tím, řekl Baudín, *že by sezval alchymisty a mágy, aby se pokusili vyrobit vlastní otataral.*

A to je problém?

Ty žily, co kopeme, vysvětloval Heborik, *jsou jako vrstva kdysi roztaveného tuku, hluboká řeka stisknutá dvěma vrstvami vápence. Aby mohly vzniknout takové žily, musel se roztavit celý tento ostrov. Ať už otataral vytvořila jakákoliv kouzla, vymkla se někomu z ruky. Nechtěl bych být zodpovědný za to, že by se něco podobného stalo znovu.*

U brány Skorosvětla čekal jediný malazský strážný. Za ním se táhla vyvýšená silnice vedoucí do havířského města. Na druhém konci právě za hřeben nad městem zapadalo slunce, takže Lebeň se propadala do stínu, kapsa šera, přinášejícího požehnanou úlevu po denním žáru.

Strážný byl mladý a předloktími v chráničích se opíral o přičku na své píce.

Beneth zabručel: „Kde máš kamaráda, Pello?“

„To dosinský prase se někde toulá, Benethe. Třeba bys moh Sawarkovi zašeptat do ouška – mistr Kápě ví, že nás neposlouchá. Dosinští vojáci už nemají žádnou disciplínu. Nestarají se o rozpisy služeb, všechen čas tráví házením mincí u Buly. Nás je pětasedmdesát a jich přes dvě stovky, Benethe, a všechny ty řeči o povstání... vysvětlí Sawarkovi –“

„Neznáš vlastní historii,“ odušil Beneth. „Dosinové jsou na kolenou už tři sta let. Jinej způsob života neznají. Nejdřív to byli ti suchozemci, pak falarští kolonisti, teď vy, Malažani. Uklidni se, chlapče, než ztratíš tvář.“

„Historie uklidňuje hlupáky,“ poznamenal mladý Malažan.

Beneth cestou k bráně vyprskl smíchy. „A kdo to řekl, Pello? Ty ne.“

Strážný zvedl obočí, pak pokrčil rameny. „Občas zapomínám, že jsi Korelrin, Benethe. Kdo to řekl? Císař Kellanved.“ Pella

s nádechem nevůle sklouzl pohledem na Felisín. „Kalousova *Císařská tažení, svazek druhý*. Ty jsi Malažanka, Felisín, vzpomínáš si, co se tam píše dál?“

Dívka zavrtěla hlavou, zastřená vášeň ji u mladého vojáka mátlá. *Naučila jsem se číst ve tvářích – Beneth nic netuší*. „Kalousovy práce neznám, Pello.“

„Stojí za přečtení,“ podotkl s úsměvem.

Felisín vycítila Benethovu rostoucí netrpělivost, a tak prošla kolem Pelly k bráně. „Pochybuji, že v Lebeni bude jediný svitek.“

„Třeba by stálo za to, protáhnout síť něčíma vzpomínkami, ne?“

Felisín se zamračeně ohlédla.

„Ten kluk s tebou flirtuje?“ zeptal se Beneth z rampy. „Bud' milá, holka.“

„Budu na to myslet,“ řekla Felisín Pellovi potichu, než zamířila ke Kroutěnické bráně. Na silnici se připojila k Benethovi a usmála se na něj. „Nemám ráda nervózní lidi.“

Zasmál se. „To mě uklidnilo.“

Požehnaná královno snů, ať je to pravda.

Vyvýšenou silnici lemovaly jámy plné suti, dokud se na křižovatce Tří osudů nespojila s druhými dvěma silnicemi. Po stranách široké křižovatky stály dvě přisedlé dosinské strážnice. Na sever od Kroutěnické silnice a po jejich pravé ruce, když se blížili ke křižovatce, byla Hlubokodolská silnice a na jih a nalevo vedla Důlní silnice k vytěženému dolu, kam vždycky za soumraku házeli mrtvé.

Kára s mrtvými nebyla nikde v dohledu, což znamenalo, že se cestou městem zdržela nakládáním víc než obvyklého množství těl.

Prošli křižovatkou a pokračovali po Pracovní silnici. Za strážnicí leželo jezero Utopenců, hluboká tůň tyrkysově zbarvené vody, táhnoucí se až k severní stěně. Povíдалo se, že voda je prokletá a potopit se do ní znamenalo zmizet. Někteří věřili, že ve vodě žije démon. Heborik usoudil, že nedostatek vztlaku je způsoben samotnou vodou nasycenou vápencem. V každém případě bylo jen pár otroků dost hloupých na to, aby se snažili uprchnout tímto směrem, protože stěna na severní straně byla stejně kolmá jako na ostatních a neustále ronila vodu, která stékala přes usedliny, jež se leskly jako vlhká, leštěná kost.

Heborik požádal Felisín, aby v každém případě hlídala hladinu vody v jezeře, když teď nastalo období sucha, a jak kráčeli po

Pracovní silnici, dívka si v hasnoucím světle pozorně prohlížela protější břeh. Nad hladinou byl vidět na dlaň vysoký nános. Ta novinka Heborika potěší, i když Felisín netušila proč. Představa útěku byla absurdní. Za dolem byla jen poušť bez života a sluncem sežehlé skály a na celé dny cesty daleko nebyla pitná voda. Ti otroci, kteří se nějak dostali na kraj dolu a pak unikli patrolám na Broučí silnici, cestě vedoucí kolem dolu, zanechali své kosti v rudých píscích pouště. Jen pár se jich dostalo tak daleko, a bodce, dávající jméno Cestě spásy na kolmé stěně Věže na Rezavé rampě, jejich neúspěch stavěly všem na odív. Neminul týden, aby se na stěně Věže neobjevila nová oběť. Většina zemřela, než skončil první den, ale někteří vydrželi déle.

Pracovní silnice se svými kočičími hlavami vedla kolem Buliny hospody napravo a řadou nevěstinců nalevo, než vyústila na Krysí rynek. Uprostřed rynku se zvedala Sawarkova tvrz, šestiboká věž z vápencových kvádrů, tři poschodí na výšku. Ze všech otroků byl uvnitř pouze Beneth.

V Lebeni žilo dvanáct tisíc otroků. Obrovský důl ležel třicet líc na sever od jediného ostrovního města postaveného na jižním pobřeží, Dosin Pali. Kromě nich a tří set strážných tu byli místní: prostitutky v bordelech, služebné v Bulině hospodě a hernách, kasta sloužících, kteří spojili život svůj a svých rodin s malazskými vojáky, obchodníci, kteří o dni odpočinku plnili ubohé tržiště na Krysím rynku, a sbírka vyhnanců, chudáků bez měďáku a ztracenců, kteří si k životu raději zvolili důlní město než rozpadající se uličky Dosin Pali.

„Guláš bude studenej,“ zamumlal Beneth, když se přiblížili k hospodě.

Felisín si otřela pot z čela. „To tedy bude úleva.“

„Ještě nejsi na vedro zvyklá. Za měsíc za dva ti bude v noci zima stejně jako všem ostatním.“

„Těsně po setmění je to ještě jako ve dne. O půlnoci a později mi je zima, Benethe.“

„Tak se přestěhuj ke mně, holka. Já tě udržím v teple.“

Už zase dostával jeden ze svých náhlých záchvatů špatné nálady. Felisín neříkala nic a doufala, že to prozatím nechá plavat.

„Dávej si pozor, koho odmítneš,“ zamručel.

„Bula by si mě vzala do postele,“ podotkla. „Mohl by ses dívat, možná se i připojit. Určitě nám guláš ohřívá. I přídavek.“

„Je dost stará, aby byla tvá máma,“ zavrčel Beneth.

A ty můj otec. Ale slyšela, že dýchá jinak. „Je kulatá a měkká a hřeje, Benethe. Mysli na to.“

Věděla, že bude, takže přestal uvažovat o tom, že by se k němu měla nastěhovat. *Aspoň pro dnešní noc. Heborik se mylí. Přemýšlet o zítřku nemá cenu. Jen o další hodině, o každé hodině. Zůstaň naživu, Felisín, a žij co nejlépe. Jednou se dostaneš ke své sestře a ani oceán krve z Tavořiných žil nebude dost, i když postačí všechna, která jí v nich proudí. Zůstaň naživu, holka, víc nemusíš. Prežít každou hodinu, další hodinu...*

Když dorazili k hospodě, vzala Benetha za ruku a cítila, jak ji má zpocenou z představ, jež mu předhodila.

Jednoho dne, sestřičko, tváří v tvář.

Heborik byl ještě vzhůru, zabalený v pokrývkách se krčil u ohně. Vzhlédl, když Felisín slezla dolů a zamkla padací dveře. Sebrala mu ovčinu, kterou měl ovinutou kolem hrudi, a přehodila si ji přes ramena.

„Chceš snad, abych věřil, že se ti líbí život, který sis vybrala, holka? Takové noci, to bych se divil.“

„Myslela jsem, že už tě soudy přestaly bavit, Heboriku,“ opáčila Felisín, když z kolíčku sundala měch s vínem a mezi vydlabanými tykvemi hledala čistou. „Baudín se asi ještě nevrátil. Zřejmě nezvládne ani takovou drobnost, jako je umýt naše nádobí.“ Našla si jednu tykev, která ušla, pokud ji nezkoumala příliš pečlivě, a vymáčkla do ní víno.

„To tě vyléčí,“ poznamenal Heborik. „Vsadím se, že dneska večer není první.“

„Nepoučuj mě, dědo.“

Potetovaný muž si povzdechl. „Mistr Kápě ať si vezme tvoji sestru,“ zamumlal. „Nespokojila se s tvou smrtí. Radši ze čtrnáctileté sestřičky udělala děvku. Jestli Fener vyslyší moje modlitby, Tavořin osud bude horší než její zločiny.“

Felisín vypila víno a s přimhouřenýma očima si prohlížela Heborika. „Minulý měsíc mi bylo šestnáct,“ podotkla.

Když se jí podíval do očí, náhle vypadal velmi starý, než se zase zadíval do krbu.

Felisín si dolila a připojila se k Heborikovi u čtvercového, vyššího ohniště. Trus hořící v kamenné nádobě téměř nevydá-

val kouř. Podstavec, na němž nádoba stála, byl glazovaný a naplněný vodou. Vodu, ohřívanou ohněm, používali k praní a mytí, přičemž ze stupínku vyzařovalo dost tepla, aby v noci nebyla v místnosti zima. Dřevěná podlaha byla vystlaná kusy tkaných dosinských kobereců a ležela na ní rákosová matrace. Celé obydlí stálo na pilotech pět stop nad pískem.

Felisín si sedla na nízkou dřevěnou stoličku a natáhla promrzlé nohy k podstavci. „Dneska jsem tě viděla u vozíků,“ poznamenala trochu nezřetelně. „Gunnip šel vedle tebe s proutkem.“

Heborik zavrčel. „To je bavilo celý den, Gunnip strážným vykládal, že odhání mouchy.“

„Tekla ti krev?“

„Ano, ale Fenerovy stopy mě vyléčí, to víš.“

„Rány ano, ale ne bolest – vidím to, Heboriku.“

Tvářil se zatrpkle. „Překvapuje mě, že vidíš vůbec něco, děvče. Cítím taky durhang? Dávej si na něj pozor, ten kouř tě dostane do hlubší a temnější šachty, než kam kdy dosáhne Hluboký Důl.“

Felisín natáhla ruku s černým pupenem o velikosti oblázku. „Já tlumím svou bolest, ty svou.“

Zavrtěl hlavou. „Oceňuji tvou nabídku, ale tohle pro mě není. V ruce držíš měsíční žold dosinského strážného. Radím ti, využij to v obchodě.“

Pokrčila rameny a vrátila durhang do váčku u pasu. „Všechno, co potřebuju, mi už dal Beneth. Stačí jenom požádat.“

„A podle tebe ti to dává zadarmo.“

Napila se. „Jako by dával. Přesunou tě, Heboriku. Do Hlubozemě. Začínáš zítra. Už žádní Gunnipové s proutkem.“

Zavřel oči. „Proč mi poděkování zanechává v ústech tak hořkou pachů?“

„Můj vínem nalitý mozek šeptá *pokrytectví*.“

Dívala se, jak se mu z tváří vytrácí barva. *Ach, Felisín, příliš mnoho durhangu, příliš mnoho vína! Prokazuju Heborikovi dobro jenom proto, abych měla sůl, kterou mu nasypu do ran? Nechci být tak krutá.* Zpod haleny vytáhla jídlo, které pro něj schovala, předklonila se a položila mu balíček do klína. „Jezero kleslo o další dlaň.“

Neříkal nic a oči upíral na pahýly svých rukou.

Felisín se zamračila. Chtěla mu povědět ještě něco, ale zradila ji paměť. Dopila víno, narovnal se a oběma rukama si prohrábla

vlasý. Kůži na hlavě měla úplně necitlivou. Všimla si, že se Heborik pokradmu dívá na její prsa, plná a kulatá, napínající látku. Zůstala tak stát o chvíli déle, než bylo nutné, a pak dala ruce pomalu dolů. „Bula o tobě sní,“ řekla. „Zajímají ji... možnosti. Prospělo by ti to, Heboriku.“

Otočil se na stoličce a nedotčené jídlo spadlo na podlahu. „Pro mistra Kápě, holka!“

Zasmála se a dívala se, jak odhrnuje závěs, který odděloval jeho lůžko od zbytku místnosti. Za sebou závěs zase neohrabaně zatáhl. Po chvíli se přestala smát a poslouchala, jak stařec leze do postele. *Doufala jsem, že tě rozesměju, Heboriku, chtěla mu to vysvětlit. A nechtěla jsem, aby můj smích zněl tak... tvrdě. Nejsem to, co si myslíš, že jsem.*

Nebo ano?

Zvedla zabalené jídlo a položila ho na polici nad ohněm.

O hodinu později, když ještě ležela vzhůru na lůžku a Heborik také, se vrátil Baudín. Došel k ohni, pohyboval se tiše. Nebyl opilý. Napadlo ji, kde asi byl. Napadlo ji, kam chodí každou noc. Ptát se by nemělo smysl. Baudín toho moc nenamluvil a s ní už teprve ne.

Po chvíli to musela uvážít znovu, když slyšela, jak zašel k Heborikově závěsu. Historik odpověděl tak tiše, že ho neslyšela, a Baudín cosi zašeptal. Rozhovor ještě chvíli pokračoval, pak se Baudín tiše zasmál a šel si lehnout.

Měli něco v plánu, ale to jí neotráslo. Polekalo ji, že ji z toho vynechali. Když si to uvědomila, následoval záblesk hněvu. *Já je udržela naživu! Usnadňuju jim život – od chvíle, kdy jsme nastoupili na tu loď! Bula má pravdu, každý mužský je zmetek, dobrý jen k tomu, abych ho využila. No dobrá, uvidíte sami, jaká je Lebeň pro všechny ostatní, už jsem s laskavostmi skončila. Uvidíme se u vozíku, dědku, to přísahám.* Polykala slzy a věděla, že nic takového neudělá. Potřebovala Benetha, to byla pravda, a platila za to, aby si ho udržela. Ale potřebovala i Baudína a Heborika, a lpěla na nich jako dítě na rodičích, protože jinak byl celý její svět jen drsný. Kdyby je ztratila, ztratila by... *všechno.*

Oni si očividně mysleli, že by jejich důvěru prodala stejně ochotně jako své tělo, ale to nebyla pravda. *Přísahám, že to není pravda.*

Felisín hleděla do tmy nad sebou a z očí jí kanuly slzy. *Jsem*

sama. Už mám jenom Benetha. Benetha a jeho víno, jeho durhang a jeho tělo. Klín ji ještě bolet z toho, jak se Beneth nakonec spojil s ní a s Bulou v její velké posteli v hostinci.

Byla to, ujišťovala se, čistě jen otázka vůle, aby bolest přeměnila v potěšení.

Přežít každou hodinu.

Trh na nábřeží přitahoval ranní davy a posiloval iluzi, že tento den se od jiných v ničem neliší. Kalouse mrazilo strachy, ani vycházející slunce mu nedokázalo vyhnat zimu z kostí, když tu tak seděl se zkříženýma nohama na hrázi, díval se přes zátoku na Sahulské moře a z celého srdce si přál, aby se admirál Nok s flotilou vrátil.

Ale jeho rozkazy nemohl zrušit dokonce ani Coltain. Záchlumský velitel neměl nad malazskými válečnými loděmi žádné pravomoci a na Pormqualův rozkaz Sahulská flotila vyplula z hissarského přístavu právě dnes ráno na měsíc dlouhou cestu do Arenu. Přese všechno předstírání, že se nic neděje, hissarští občané si odjezdu flotily nemohli nevšimnout a ranním trhem se nesl pronikavý smích a vzrušené hlasy. Utlačení získali první vítězství, a od toho předchozího se lišilo pouze tím, že při něm nevytekla ani kapka krve. Aspoň tak to lidé cítili.

Jedinou Kalousovou útěchou bylo, že džhistálský velekněz Mal-lik Rel odjel s flotilou. Nebylo však těžké si představit, jaké hlášení připravuje pro Pormquala. Historikovu pozornost upoutala osamělá malazská plachta, od severovýchodu se blížila malá dopravní loď. *Z Dosin Pali na ostrově, nebo možná plula podél pobřeží.* Její neohlášený příjezd vzbudil Kalousovu zvědavost.

Někdo se k němu připojil, a když vzhlédl, uviděl, jak se na širokou nízku hráz souká Kulp a houpe nohama nad kalnou vodou o deset kroků níž. „Je to hotovo,“ prohlásil, jako by se tím přiznával k vraždě. „Zpráva byla odeslána. Pokud je tvůj přítel ještě naživu, dozví se, co má dělat.“

„Děkuji, Kulpe.“

Mág si nejistě poposedl, přejel si rukou obličej a zadíval se na loď vplouvající do přístavu. Když posádka stahovala plachtu, k plavidlu se přiblížil hlídkový člun. Na palubě stáli dva muži v lesklé zbroji a dívali se, jak se člun blíží.

Jeden z obrněnců se naklonil přes zábradlí a oslovil přístavního

úředníka. O chvíli později veslaři člun s očividným spěchem otočili.

Kalous zabručel: „Viděl jsi to?“

„Ano,“ přitakal Kulp.

Loď, s pomocí vesel, která se objevila kousek nad čarou ponořu, doplula k Říšskému molu. O chvíli později byla vesla na straně přivrácené k molu stažena. Přístavní dělníci spěchali chytit hozená lana, námořníci připravili širokou lávku a na palubě se objevili koně.

„Rudé čepele,“ prohlásil Kalous, když se na palubě ukázali další obrněnci a stavěli se ke svým zvířatům.

„Z Dosin Pali,“ dodal Kulp. „Poznávám první dva. To je Baria Setral a jeho bratr Mesker. Mají ještě třetího bratra Orta. Velí arenské setnině.“

„Rudé čepele,“ zahloubal se historik. „Nemají o stavu věcí žádné iluze. Přišla zpráva, že se pokusili získat kontrolu nad dalšími městy, a teď vidíme, jak posilují své počty v Hissaru.“

„Zajímalo by mě, jestli to ví Coltain.“

Na trhu vzniklo nové napětí. Lidé obraceli hlavy a dívali se, jak Baria s Meskerem vyvádějí své vojáky na molo. Rudé čepele byly vyzbrojené a připravené k válce. Ježily se zbraněmi, měly kroužkové nohavice a hledí sklopená, tětivy napjaté a šípy uvolněné v toulcích. Koně měli vysunuté čepele na předních nohou.

Kulp si nervózně odplivl. „Tohle se mi vůbec nelíbí,“ zamumlal.

„Vypadá to, jako když –“

„Chtějí napadnout trh,“ vyhrkl Kulp. „Tohle není jen na ukázkou, Kalousi. Fenerovy paznehty!“

Historik se podíval na mága a v ústech měl sucho. „Otevřel jsi svou chodbu.“

Kulp neodpověděl, sklouzl z hráze a oči upíral na Rudé čepele. Vojáci už seděli na koních a řadili se na konci mola proti pěti stovkám měšťanů, kteří se odmlčeli a nyní couvali do uliček mezi vozy a markýzami. Napětí v davu bylo takové, že každou chvíli musela vypuknout panika, což přesně Rudé čepele zamýšlely. Kopí obrněncům visela v kožených smyčkách u pasu, když nasažovali šípy. Koně se pod nimi třásli, ale jinak se nehýbali.

Dav se místy vlnil, jako by se pod lidmi pohnula země. Kalous viděl, jak někteří postupují, ne pryč, ale směrem k řadě jezdců. Kulp udělal pár kroků k Rudým čepelím.

Mezi zbylými měšťany se protlačilo několik lidí, odhazovali telaban a kapuce a odhalovali koženou zbroj s našitými železnými destičkami. V rukou v rukavicích se zablýskly dlouhé nože. Tmavé oči v opálených potetovaných tvářích Záchlumčanů se chladně upíraly na Bariu a Meskera Setrala a jejich válečníky. Čtyřicítce Rudých čepelí čelilo deset Záchlumčanů a lidé za nimi mlčeli, nehybní jako sochy.

„Ustupte!“ zařval Baria s tváří potemnělou vzteky. „Nebo chcípnete!“

Záchlumští se s bezstarostným opovržením zasmáli. Kalous také seskočil a následoval Kulpa, jenž spěchal k Rudým čepelím. Když Mesker Kulpa uviděl, zaklel. Jeho bratr se ohlédl a zamračil se. „Nebud' hloupý, Bario!“ zasyčel mág.

Velitel přimhouřil oči. „Zkus na mě použít kouzlo a uříznu ti hlavu,“ prohlásil.

Kalous byl blíž, takže viděl, že má Baria do kroužkové zbroje vpletené otataralové kroužky.

„Tu hrstku barbarů rozsekáme,“ zavrčel Mesker, „a pak slušně ohlásíme náš příjezd do Hissaru... krví zrádců.“

„A pět tisíc Záchlumčanů pomstí smrt svých druhů,“ opáčil Kulp. „A ne rychlými seky mečem. Ne, pověsí vás zaživa na bodce na přístavních hrázích. Aby si s vámi mohli pohrát rackové. Coltain zatím ještě není tvůj nepřítel, Bario. Schovej zbraně a ohlas se nové pěsti, veliteli. Jinak bys jen obětoval život svůj i životy svých vojáků.“

„Mě pomíjíš,“ zavrčel Mesker. „Baria není můj hlídač, mágu.“

Kulp ohrnul nos. „Bud' zticha, štěně. Kam jde Baria, jde i Mesker, nebo teď snad s bratrem zkřížíš meč?“

„Dost, Meskere,“ vyjel Baria.

Jeho bratr vytáhl tulvar. „Ty se opovažuješ mně rozkazovat?“

Záchlumští povzbudivě zařvali. Pár kurážných duší v davu se zasmálo.

Mesker měl tvář zkřivenou vzteky.

Baria si povzdechl. „Bratře, teď není čas.“

Nad hlavami davu se objevil oddíl hissarské gardy na koních a tlačil se uličkami mezi stánky. Zleva se ozvalo nespokojené hučení, a když se Kalous s ostatními obrátili, uviděli šest desítek záchlumských lučištníků s nasazenými šípy, namířenými na Rudé čepel.

Baria pomalu zvedl levou ruku a otočil pěstí. Jeho válečníci složili zbraně. Mesker znechuceně zaprskal a zarazil tulvar zpátky do dřevěné pochvy.

„Váš doprovod dorazil,“ pronesl Kulp suše. „Zdá se, že vás pěst očekává.“

Kalous stál vedle mága a díval se, jak Baria odvádí Rudé čepele k hissarskému oddílu. Historik se otrásl. „Pro mistra Kápě, Kulpe, to byl pěkně riskantní vrh kostkami!“

Muž zabručel. „Na Meskera Setrala se můžeš vždycky spolehnout,“ prohlásil. „Má tolik mozku co kočka a je stejně snadné ho rozptýlit. Chvilí jsem doufal, že Baria výzvu přijme – ať už by byl výsledek jakýkoliv, bylo by o jednoho Setrala míň. Teď je to promarněná příležitost.“

„Ti převlečení Záchlumčané,“ poznamenal Kalous, „nebyli součástí oficiálního přivítání. Coltain je tajně poslal na trh.“

„Tenhle Coltain je pěkně mazaný lišák.“

Kalous potřásl hlavou. „Teď ukázali svou pravou tvář.“

„Ano, a taky ukázali, že byli připravení položit životy za ochranu občanů Hissaru.“

„Být tu Coltain, tak by je podle mě dopředu neposlal, Kulpe. Ti Záchlumčané dychtili po boji. Bránit dav na trhu s tím nemělo nic společného.“

Mág si přetřel obličej. „Raději doufejme, že Hissařané budou věřit v opak.“

„Pojď,“ vyzval jej Kalous, „dáme si víno – vím o jednom místěku na Říšském náměstí, a cestou mi můžeš povykládat, jak Sedmá vzala svou novou pěst na milost.“

Kulp vyštěkl smíchy a oba muži vykročili. „Možná si ho váží, ale na milost ho nevzali. Úplně změnil rutinu. Od chvíle, co dorazil, jsme jednou procvičovali bitevní formaci, a to bylo v den, kdy se ujal velení.“

Kalous se zamračil. „Já slyšel, že vojáky dře do vyčerpání, takže ani nemusí vynucovat večerku, poněvadž se všichni těší do postele, a v kasárnách je po osmém zvonění ticho jako v hrobě. Když nenacvičují kola a želvy a štítové hradby, tak co?“

„Znáš ten pobořený klášter na kopci jižně od města? Zůstaly jenom základy a ústřední chrám, ale na celém kopci jsou tak po prsa vysoké zídky, vypadá to jako malé město. Postavili je sapéři a některé zastřešili. Už na začátku to bylo bludiště průchodů

a slepých uliček, ale Coltainovi sapěři to změnili v hotovou noční mûru. Vsadím se, že tam doted' bloudí pár ztracených vojáků. Záchlumčané nás tam posílají každé odpoledne, nacvičují se bitvy, ovládání ulic, útok na budovy, taktiky ústupu, vynášení raněných. Coltainovi válečníci hrají vzbouřené a rabující davy, a něco ti povím, historiku, jsou pro to jako zrození.“ Odmlčel se, aby chytil dech. „Každý den... se pečeme na slunci na tom spáleném kopci, jsme rozdělení na družstva a každé družstvo dostane přidělený nějaký nemožný úkol.“ Zašklebil se. „Pod novou pěstí každý voják Sedmé umřel aspoň tucetkrát v hrané bitvě. Kaprála Lista zatím zabili při každém cvičení, ten chudák malá je celý popletený, a všichni Záchlumčané celou dobu řvou a vyjí.“

Kalous cestou na Říšské náměstí mlčel. Když vstoupili do Malazské čtvrti, historik konečně promluvil. „Takže jde o soupeření mezi Sedmou a záchluským plukem.“

„No ano, tahle strategie je docela zřejmá, ale podle mě to zachází příliš daleko. Za pár dní uvidíme, až dostaneme podporu záchluských kopiníků. Dojde k podrazům, pamatuj na má slova.“

Dorazili na náměstí. „A ty?“ zeptal se Kalous. „Jakým úkolem Coltain pověřil posledního kádrového mága Sedmé?“

„Je to hloupost. Celý den sesílám iluze, až mi málem praskne hlava.“

„Iluze? Při hraných bitvách?“

„Ano, a kvůli tomu jsou úkoly nemožné. Věř mi, Kalousi, už mi nejednou vynadali. Nejednou.“

„A co sesíláš, draky?“

„Kéž by. Dělán malazské uprchlíky, historiku. Po stovkách. Těch tisíc zatížených strašáků, které vojáci tahají, Coltainovi nestačí, a ti, které mě nutí dělat, prchají špatným směrem nebo odmítají opustit své domovy nebo táhnou nábytek a další věci. Podle Coltainových rozkazů – mí uprchlíci vytvářejí zmatek a zatím stáli víc životů než kterýkoliv jiný prvek cvičení. Nejsem zrovna oblíbený, Kalousi.“

„A co Sormo E'nath?“ zeptal se historik a náhle mu vyschlo v ústech.

„Ten zaklínač? Toho není nikde vidět.“

Kalous kývl. Kulpovu odpověď na svou otázku již uhodl. *Máš plno práce se čtením kamenů v písku, Sormo, vid'?* Zatímco Col-

tain ze Sedmé tvoří ochránce malazských uprchlíků. „Mágu,“ začal.

„Ano?“

„Umřít tucetkrát v hrané bitvě nic není. Až to bude naostro, zemřeš jenom jednou. Tlač na Sedmou, Kulpe. Jakkoliv to půjde. Ukaž Coltainovi, čeho je Sedmá schopná – promluv si o tom s veliteli oddílů. Dneska. Zítra, až splníš úkoly, si s Coltainem promluvíme o dni volna. Předvedte se mu a on vám ho dá.“

„Proč jsi si tak jistý?“

Protože čas utíká a on vás potřebuje. Potřebuje, abyste byli připravení. „Splňte úkoly. Pěst nechej mně.“

„No dobrá, uvidím, co se dá dělat.“

Kaprál List zemřel již během prvních okamžiků hraného střetu. Bult, velící vyjícímu davu Záchlumčanů, ženoucích se hlavní ulicí trosek, nešťastného chlapce osobně uhodil do hlavy a srazil ho do bezvědomí do prachu. Starý válečník si ho pak přehodil přes rameno a vynesl ho z bitvy. Bult, křenicí se od ucha k uchu, doklusal prašnou cestou na návrší, odkud boj sledovala nová pěst s několika svými důstojníky, a tady kaprála hodil na zem u Coltainových nohou. Kalous si povzdechl.

Coltain se ohlédl. „Léčitele! Ať se o chlapce postará!“

Objevil se jeden z ranhojičů Sedmé a dřepł si ke kaprálovi.

Coltain si našel Kalouse. „Nevidím žádné změny, historiku.“

„Ještě je brzy, pěsti.“

Záchlumský velitel zabručel a obrátil pozornost zpátky k prašným troskám. Ze změti se vynořovali vojáci, bojovníci Sedmé i Záchlumčané, a vrávorali s menšími zraněními a zlámanými hnáty.

Bult si připravil obušek a zamračil se. „Promluvil jsi předčasně, Coltaine,“ poznamenal. „Tentokrát je to jiné.“

Kalous si všiml, že mezi oběťmi je víc Záchlumčanů než vojáků Sedmé, a rozdíl se stále zvětšoval. Někde v těch mračnech prachu se příliv obrátil.

Coltain si nechal dovést koně. Vyhoupł se do sedla a zlobně se zamračil na Bulta. „Zůstaň tady, strýče. Kde jsou mí kopiníci?“ Netrpělivě čekal, dokud na návrší nedojelo čtyřicet jezdců. Hlavičky kopí měli ovázané kůží, aby byly tupé. Přesto Kalous věděl, že cokoliv jiného než letmý úder touto zbraní může zlámat kosti. Coltain je klusem vedl k troskám.

Bult si odplivl do písku. „Už bylo načase,“ zabrumlal.

„A co?“ chtěl vědět Kalous.

„Sedmá si konečně vysloužila podporu kopiníků. Už to mělo být před týdnem, historiku. Coltain čekal, že se utuží, ale oni jenom slábli. Tak kdo jim zpevnil páteř? Ty? Dávej si pozor, jinak z tebe Coltain ještě udělá kapitána.“

„Sice bych si zásluhu za to moc rád připsal,“ prohlásil Kalous, „ale tohle je práce Kulpa a seržantů velících oddílům.“

„Tak Kulp to napravuje? Není divu, že zvrátili bitvu.“

Historik potřásl hlavou. „Kulp se řídí Coltainovými rozkazy, Bulte. Jestli hledáš důvod, který by vysvětlil porážku vašich Záchlumčanů, tak se budeš muset podívat jinam. Mohl bys začít s tím, že Sedmá ukazuje svou pravou tvář.“

„Možná,“ hloubal veterán s leskem v tmavých očích.

„Pěst Coltain tě oslovil strýče.“

„Ano.“

„No a? Jsi?“

„Jsem co?“

Kalous se vzdal. Začínal chápat záchlumský smysl pro humor. Nepochybně by ještě chvíli trvalo, než by mu Bult konečně poskytl odpověď. *Taky to můžu hrát. Nebo můžu nechat toho holomka čekat... vlastně čekat věčně.*

Z oblaku prachu se vynořily dvě desítky uprchlíků. Muži se cestou podivně kývali, každý byl obtížený spoustou majetku – byly vidět masivní šatníky, truhlice, kredence nacpané nádobím, svícny a starobylá zbroj. Kolem davu tvořili ochranný kordon vojáci Sedmé, kteří se při ústupu smáli, křičeli a bušili meči o štíty.

Bult vyštěkl smíchy. „Až ho uvidíš, vyřid' Kulpovi mou poklonu, historiku.“

„Sedmá si vysloužila den odpočinku,“ prohlásil Kalous.

Veterán zvedl obočí bez chlupe. „Za jedno vítězství?“

„Musejí si to vychutnat, komandante. Kromě toho budou mít léčitelé spoustu práce se spravováním kostí – určitě nechceš, aby své chodby vyčerpali ve špatnou chvíli.“

„A špatná chvíle bude příliš brzy, ano?“

„Jsem si jistý,“ řekl Kalous pomalu, „Sormo E'nath by se mnou souhlasil.“

Bult si znovu odplivl. „Vrací se můj synovec.“

Objevil se Coltain se svými kopiníky, jako krytí pro vojáky,

z nichž mnozí táhli či nesli uprchlíky panáky. Z pouhých počtů bylo jasné, že vítězství Sedmé bylo naprosté.

„Vidím snad na Coltainově tváři úsměv?“ zeptal se Kalous. „Mám dojem, že jsem na chvíličku zahlédl...?“

„Omyl, nepochybně,“ zavrčel Bult, ale Kalous už začínal téměř Záchlumčanům rozumět a ve veteránově hlase zachytil náznak pobavení. Po chvíli Bult pokračoval: „Vyřid' to Sedmé. Svůj den si vysloužili.“

Šumař seděl potmě. Kolem studny a půlměsíkové kamenné lavice se stahovala zarostlá zahrada. Nad sapérem byl vidět jen kousek hvězdné oblohy. Měsíc byl schovaný. Po chvíli Šumař naklonil hlavu. „Chodíš potichu, mládenče, to ti přiznávám.“

Kvítko za Šumařem zaváhal, pak se k němu připojil na lavici. „Hádám, žes nečekal, že na tebe takhle vytáhne svou hodnost,“ poznamenal mladý muž.

„Tak o tohle šlo?“

„Vypadalo to tak.“

Šumař neodpověděl. Kolem občas proletěla rhizana za kápo-
vými můrami třepetajícími se nad studnou. V chladném nočním
vzduchu byly cítit odpadky hnijící za zadní zdí zahrady.

„Je rozrušená,“ poznamenal Kvítko.

Sapér potřásl hlavou. Rozrušená. „Byl na to důvod, my jsme zajatce nemučili.“

„Apsalar si nic z toho nepamatuje.“

„Ale já jo, mládenče, a jsou to tvrdý vzpomínky.“

„Je to jenom holka z rybárny.“

„Většinou,“ zabručel Šumař. „Ale občas...“ Zavrtěl hlavou.

Kvítko si povzdechl, pak změnil téma. „Takže to nebylo v plánu, že je Kalam sám?“

„Stará krev volá, mládenče. Kalam se v Sedmiměstí narodil a vyrostl. Kromě toho se chce sejít s tou ša'ik, tou pouštní čarodějkou, rukou Drydžhny.“

„Ted' se ho zastáváš,“ prskal Kvítko rozčileně. „Před chvílí jsi ho skoro obvinil, že je zrádce...“

Šumař se zamračil. „Pro všechny je to neklidná doba. Laseen nás postavila mimo zákon, ale přestáváme kvůli tomu být vojáky říše? Malaz není císařovna a císařovna není Malaz –“

„Řekl bych, že je to jen teoretický rozdíl.“

Sapér se ohlédl. „Tak ty bys řekl, jo? Zeptej se té holky, třeba ti to vysvětlí.“

„Ale vy čekáte povstání. Vlastně spoléháte na –“

„To neznamená, že Smršť musíme spustit my, nebo ano? Kalam chce být ve středu dění. Vždycky to tak dělal. Tentokrát mu příležitost doslova spadla do klína. V Knize Drydžhny je srdce bohyně Smršti – aby začala Apokalypsa, musí knihu otevřít vštkyně a nikdo jinej. Kalam ví, že je to možná sebevražda, ale tu mistrem Kápě prokletou knížku ša'ik do pazourů dodá, a tak udělá další díru do Laseeniny bortící se stavby. Přiznej mu aspoň to, že trval na tom, že nás ostatní z toho vynechá.“

„Už to děláš zas, zase ho hájíš. Plán byl zabít Laseen, ne uvíznout v povstání. Přijít sem na tenhle kontinent pořád nedává smysl –“

Šumař se narovnal a oči upíral na třpytící se hvězdy. Pouštní hvězdy, jasné jako démanty, které vždycky vypadaly připravené prolít krev. „Do Unty nevede jenom jedna cesta, mládenče. Jsme tu, abychom našli tu, kterou možná ještě nikdo nepoužil, a možná to ani nebude fungovat, ale my ji stejně budem hledat, s Kalamem nebo bez něj. Mistr Kápě ví, že Kalam se možná vydal po moudřejší cestě po pevnině do Arenu a pak na nějaký obyčejný lodi do Quon Tali. Možná to, že jsme se rozdělili, nakonec bude to nejchytřejší, co jsme mohli udělat, a zvýší to šance, že aspoň někdo z nás se tam dostane.“

„Správně,“ štěkl Kvítko, „a jestli to Kalam nezvládne? Půjdeš po Laseen sám? Vznešenej kopáč, co si jde za svým. Ty těžko vzbuzuješ důvěru, Šumaři. Ještě pořád máme dovíst Apsalar domů.“

Šumařův hlas zněl chladně. „Netlač na mě, mládenče. Pár let odlehčování měšců v ulicích Darúdžhistánu tě ještě neopravňuje, abys mě soudil.“

Větve na jednom stromě naproti nim se rozkývaly a objevil se Moby, visel za jednu packu a v tlamičce držel zmítající se rhizanu. Když křuply kostičky, zmokovi se zaleskly oči. Šumař zabručel. „V Quon Tali najdem víc přízniců, než si umíš představit. Nikdo není nenahraditelněj, ale nikdo by neměl bejt považovanej za neužitečnýho. Ať se ti to líbí nebo ne, tak budeš muset ještě kapku dospět, mládenče.“

„Myslíš si, že jsem hlupák, ale mylíš se. Podle tebe nevím, že si myslíš, že máš v rukávě *další* kostku, a nemyslím tím Rychlýho

Bena. Kalam je asasín, který je možná dost dobrý, aby dostal Laseen. Ale jestli to nedokáže, je tu ještě někdo, kdo by v sobě mohl mít schopnosti boha – ale žádného starého boha, ne, přímo *patrona* asasínů, toho, kterému říkáte Špagát. A tak do ní pořád reješ – doprovázíš ji domů, poněvadž není, co bývala, ale pravdou je, že *chceš tu starou Apsalar zpátky*.“

Šumař dlouho mlčel a díval se, jak Moby požívá rhizanu. Když zmok konečně spolkl zbytek okřídlené ještěrky, sapér si odkašlal.

„Já tak moc nepřemejšším,“ přiznal. „Jednám pudově.“

„Chceš mi říct, že tě nenapadlo Apsalar využít?“

„Ne, mě ne...“

„Ale Kalama...“

Šumař chvíli odolával, pak pokrčil rameny. „Jestli to nenapadlo jeho, tak Rychlýho Bena určitě.“

Kvítko vítězoslavně zasykl. „Já to věděl. Nejsem padlý na –“

„Á, pro mistra Kápě, to nejseš.“

„Nedovolím to, Šumaři.“

„Tenhle bhok’aral tvýho strejdy,“ řekl sapér a ukázal na Mobyho, „je vážně zmok, sluha kouzelníka? Ale jestli je Mammot mrtvej, tak proč je pořád tady? Nejsem mág, ale myslel jsem, že tihle zmoci jsou kouzlem... připojený ke svým pánům.“

„Já nevím,“ přiznal Kvítko, ale stále mluvil rozzlobeně, takže Šumař poznal, že mládenec moc dobře ví, jakým způsobem sapér uvažuje. „Třeba je to jenom domácí zvíře. Doufám, že to tak je. Říkal jsem, že ti nedovolím Apsalar využívat. Jestli je Moby opravdický zmok, tak ti nebudu v cestě stát jenom já.“

„Já nic zkoušet nebudu, Kvítko,“ prohlásil Šumař. „Ale pořád říkám, že ještě musíš hodně dospět. Dřív nebo později ti dojde, že za Apsalar mluvit nemůžeš. Ona udělá, co bude chtít, ať se ti to líbí nebo ne. Možná už není posedlá, ale ty božský schopnosti jí zůstaly.“ Pomalu se obrátil k chlapci. „A co když se rozhodne ty schopnosti využít?“

„To neudělá,“ vyhrkl Kvítko, ale jeho hlas nezněl moc přesvědčivě. Mávl rukou a Moby mu vletěl do náručí. „Jak jsi mu to říkal – bhoka...?“

„Bhok’aral. Jsou odsud.“

„Aha.“

„Běž se prospat, mládenče, zejtra vyrážíme.“

„Kalam taky.“